

"Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" Kampanyası sürüyor

- Çiller iktidarı IMF'ye,
emperyalizme güvence verdi:
İşte 'niyet mektubu':
İşte halka dayatılan açlık, işsizlik ve sefalet.
İşte halka karşı açılan savaş.
● Ücretler dondurulacak.
● Özelleştirme 'tavizsiz' uygulanacak.
● İşçi ve memur tenkisi hızlandırılacak.
● Tarım destekleme fiyatları azaltılacak.

Adana'da yeni bir infaz

Maksut Polat katledildi

■ Adana polisi 17 Mayıs'ta Maksut Polat, Yeşilevler'de dolmuş durağında onlarca insanın gözleri önünde katletti... Tanıklar: "Polisler hiç bir uyarıda bulunmadan, çok yakın mesafeden ateş açtılar, kurşun yağmuruna tuttular..." diyorlar.

■ Maksut Polat'ın cenazesi polis tarafından kaçırıldı. Buna rağmen Gazi Mahallesi halkı ve Devrimci Sol Güçler şehitlerine sahip çıktılar. 21 Mayıs günü iki ayrı anma düzenlendi. Aynı gün akşam Devrimci Sol bayraklarıyla yapılan gösteride yakılan meşaleler gecenin karanlığını aydınlatıyordu. Umudun bayrağı Gazi mahallesi halkının ellerindeydi. Ve tek bir ses yükseliyordu: "Maksut Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor".

■ Adana'da katliamı protesto için bombalı pankart asıldı. Pankartı indirmek isteyen bir polis yaralandı.

Kamu Emekçileri: "ARTIK YETER"

- 25 Mayıs'ta binlerce kamu emekçisi Ankara Güvenpark'taydı. Kamu emekçileri 5 Nisan ekonomik terör paketinin geri alınması için sendikal haklar için açık grevlerinde.
- Açlığa ve zulme karşı direndikleri için iktidarın talimatlarıyla 26 Mayıs'ın ilk saatlerinde içlerinde 26 sendika başkanının da bulunduğu 84 kişi gözaltına alındı.
- 26 Mayıs'ta binlerce memur yine eylem yerindeydiler. Bu kez sendika genel sekreterleri açık grevine başladılar.

İktidar gözaltında "kaybedilen" Recep Güler'in akıbetini açıklamalıdır

50 gündür haber alınamayan
Recep Güler'in ailesinin ve
avukatlarının yazılı
başvurularına da polis "Bizde
yok" yanıtı verdi.
Oysa o onlarda. Biliyoruz.
Politikalarını halka karşı
savunamayan bir iktidar
güçsüzdür, korkaktır ve
haksızdır.

MERHABA

Yeni den merhaba,

Oyle bir okudu yaziyoruz ki, baski ve sönürü düzenin egemenleri, artık büyük ölçüde, yeni baskı yasalarıyla birleşmiş ve daha fazla baskı uygulamak için "mesai" yapar hale geldiler. MGK, parlamento, hükümet toplantılarının gündemleri artık değişiyor. Polis ve jandarma merkezleri, DGM'ler, cezaevleri düzenin en canlı kurumları olarak çalışmalarını arttırıyor. Yeni okullar, yeni hastane yenileri, yeni DGM, yeni cezaevi inşaatları yapılıyor.

Böyle bir okudu, yazıyor halkların kurtuluş mücadelesinin sesi cıma gibi bir misyonu omuzlamayı amaçlayan gazetemiz Mücadele'nin de, halklarımızı yönelik baskılardan nasibini alması düşünülmüştü. Yurtsever ve devrimci birçok yayın organı ile birliktir, biz de baskılardan hedefi olduk. Bürokratik defakasyon basıslı, talan edili, onlara çalışmamız gözlantı alındı, iş-

kence gördü, tutuklandı. Hemen her sayımız toplandı. DGM'lerde süren davalarla milyonlar lira para ve onlara yıl hapis cezası istemiyse dava açıldı. Bir kısmı sonuçlandı. Sonunda 15 günlük kapatma cezası da yürürlüğe konuldu.

Hedefi olduğumuz baskı yasaları ve uygulamaları rağmen, hep şöyle yazdık: "Susmayacağız. Kavgaşın onurlu sesi susturulamaz". Böyle yazdık, çünkü devlet gazetemizi toplatabilir ya da süresiz kapatabilir, ama mücadelenin sesini keşmiş olamazdı. Çünkü mücadelenin sesi, halklarımızın kavgasıdır, kavgayı susturmayla, ne onların yasalarının gücü, ne de tankları, topları yeter.

Bu oküde adaletlin, özgürlüğün ve eşitliğin mücadelesi, Karadeniz'den Toroslara'lar, Derisim'den İstanbul'a varırlanlara kadar, her yerde köklük köklük kavgamız olacak kadar derinlere kök sa-

lıyor. Bu mücadele sürdüke, elbette onun sözü, sesi de bir biçimde kendini ifade etmenin yolunu bulur. Özgürlük bir "halkın gücü"nü susturmaya egemenlerin gücü yetmez.

Gazetemiz Mücadele, üstlendiği misyonun bilincinde olarak, hiçbir bedel ödemekten kaçınmadı, ilerikinden ve yayın çizgisinden taviz vermede yoluna devam edince ve bu yolda yine en büyük güçvesi, okurlarının desteği olacaktır. Bu destek, hatalarımızın her görüldüden eleştirmesine, öneriler yapılmasından yazı ve haber yollarına, gazetemizin yeni okuyuculara ulaştırılmasından ekonomik dayanışma konusunda duyarlılık göstermesine kadar birçok biçimde olabilir.

Şimdiye kadar güc aldığımız bu desteğin, bundan sonra da süreceğini inanıyoruz, bir sonraki sayımda buluşmak dileğiyle...

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Demokratikleşme balonu söndü 3
- Açığa, zulme alışılmaz 4
- Kamu emekçileri Ankara'da 5
- Adana'da infaz: Maksut Polat katledildi 6
- Kayıpların hesabını soralım 7
- Bitmeyen insanlık dramı: Göç 8
- Politikaları iflas eden oligarşi argınca sivil halka saldırıyor 9
- Kürt egemenlerinin oligarşile bitütlenmesi 10
- Oligarşinin çözümözülüğü: Zorla askerlik 11
- "IMF'nin yönettiği değil, başmız Türkiye" 12-13
- Düzenle bağlarını koparıp atmadan mücadelede kararlı olunamaz 14
- Alevi halka yönelik baskılara karşı çözümizm karşı savaşta 15
- Liman içiciler: "Özellikle Türkiye ve tasarlamaşına izin vermeyeceğiz" 16
- SSK'ya ya da ölüme sigortalanmak... 17
- SEK haraç-mezat... Bomonti Tekel içicileri direniyor... 18
- Cezaevlerinde baskılar 19
- Para tuzak: Derşaneler 20
- Petrol savaşında yeni cephe: Yemen 21
- Bir Film: Çözümlemler 22
- İsrail 23

OKURLARDAN

Merhaba dostlar,

Oligarşi derinleşen krizini atlattı, almak için tüm muhalefet odaklarına saldırıyor. Katliam yapıyor, köy yakıyor, yargızcı-sorgusuz infaz yapıyor, alenen gözlantı infaz ediyor, insanları kaybediyor. Gösterilere, grevlere saldırıyor. Aykırı bir tek sese dahi tahammül edecek gücü kendinde bulamıyor. Yalnızca flütürüsza saldırıyor. Bu saldırılarda sosyalist basın da payını alıyor. Elinin altından onlarca TV kanalı, sahifinin sesi boyalı basın olmasını rağmen, sosyalist basını susturmak için yasal-yasadışı, maddi-manevi her olanakı kullanıyor. Gazetemiz Mücadele de, kavgaşın ve gerçeğin sesini emekçi halkımıza ulaştırduğu için susturulmak isteniyor.

Çünkü Mücadele yalnızca gerçeği yazmıyor, aynı zamanda fabrikadaki işçilerin, tarladaki köylünün, okuldaki öğrencinin, kurumdaki çalışan memurun, dağlarda umdu büyüten gerillanın, işkencede onuru savunan devrimcinin haykırın sesini ulaştırıyor dört bir yana. Mücadelemizin, onunun, inancın, bağışlığın, dayanışmanın ve ille de kavgaşın sesi olmak gibi bir görevi yerine getiriyor. Biz susmadıkça,

Mücadele susmaz. Bu sesi hiçbir güç susturamaz. Mücadele bizimdir. Susmayan sesimizdir.

**Çankırı Cezaevi
Devrimci Sol Davası
Tutsakları Adına
Münir ÇOLAK**

Merhaba dostlar,

Öncelikle mücadelenizde sizlere başarılar diliyorum. Oligarşinin gazetemizi ve tüm devrimci basını uyguladığı baskı ve sindirme politikasının bilincindeyiz. Bizler de mücadeleyi çok, oligarşinin tüm baskısı ve sindirme politikası boşa çıkmalı, dümana inat daha fazla mücadele edeceğiz, daha fazla okuyacağız, bilincimizi daha fazla yükselteceğiz, bir gün daha fazla yaşayacağız.

Gazetemizin yayını durdurulmasını نمیورuz. Gerçekten halkımız için büyük bir kayıptır. Hepsizne buradan dostça selamlarını yolluyorum, tüm çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

**Ömer İÇGE
Özel Ti Kapalı Cezaevi,
10. Koşuş Silifke/Çel**

Merhaba,

Halklarımızın, adaletsizliğe, haksızlığa ve sömürüye karşı umudunu büyüten, kavgayı öğretip kurtuluş yol gösteren, halkımızın haklı sesi ve soluğu olan gazetemiz Mücadele'yi, baskı ve gözlantılarla, para cezalarıyla sindirmeye, yok etmeye çalışan oligarşi, halkın sesi Mücadele'yi asla susturamayacaktır.

Her türlü acıya direnmeyi, her acıda yeniden bilip ayağa kalkmayı, çalışmalarını daha akıllı sürdürmesini bilen Mücadele gazetesi ve çalışanları yine halkın yanında, dirençe direniş, öfkeye öfke katarak halkların umdu olmaya devam edecektir.

Halkların özgürlük tutkusunu, onurlu yaşam istemi nasıl engellenemez, Mücadele de engellenemez. Biz halklara da, her zaman halkıyla beraber olan Mücadele'nin, gazetemizi yanındayız.

Özgür ve sömürsüz yaşamın bir dünya düzeni için mücadeleye diyor ve Mücadele gazetesinin yayını durdurulmasını protesto ediyoruz. Ve diyoruz ki: Baskılar bizi yıldıramaz!

Sevgiler

Bir Grup Mücadele Okuru

BÜROLARIMIZ

Sahitler: Hacıyan Yılmaz ve T. Ltd. Şti. Adına

Gözetim

Yeni İşletim: Çarşak ÇAKMAK

Yönetim ve Yayıncı Adına: Bihdud Mah.

Tercihane SK. Kızılların İşhanı No: 11 Kat: 1

Sahitler: İsmail

Tel: 518 84.175.81 68 57 / Fax: 516 24 14

Baskı: Serdar Mah.

Phariz 20/200 TL, Alınması 4 DM

Finans: 15 FF, İnceleme 4 DM

Hollanda 4 FL, İngiltere 1 £

Ünvan: Köşeler

Yurtiçi Gözetim

8 aylık: 450.000 TL / yıllık: 900.000 TL

Yurtiçi Gözetim: 6 aylık: 150 DM

1 aylık: 170 DM

Hesap No: Çarşak 516241 / T. İşletim

Alınması: 516241 / T. İşletim

Adana: İsmail Kat: 7. Sk. Kırsal İşhanı arkası Ortan Ap 47/A Kat: 1

Tel: Fax: 351 97 25

Ankara: Mehmet SK. Kırım Ap. No: 12/17 Sahitler Tel: Fax: 454 19 92

Antalya: İsmail Kat: 3. Sk. Ömeriye Paşası No: 9 Tel: Fax: 215 56 96

Bursa: Hacı Mah. Konaklar SK. Adnan İşhanı (Hıyret) No: 9/808

Tel: 224 47 80

Buile İsmail Bursalı Cat. Merkez Paşası No: 1/8

Derinle: Dülali Çarşak Meydanı, Çarşak İşhanı Kat: 3

Diğer: İsmail Kat: 3. Sk. Kırsal İşhanı No: 500 Tel: Fax: 221 85 80

Eğirdir: İsmail Mah. İsmail Kat: 3. Sk. No: 41 Tel: Fax: 212 45 19

Eskişehir: İsmail Kat: 3. Sk. No: 122 Tel: Fax: 213 16 44

Gaziantep: Gaziantep Cat. Karama Mah. Yenici SK. No: 27 Kat: 5 Daire: 10

Tel: 233 18 58

İzmir: İsmail Kat: 3. Sk. No: 27/61 Bilen İşhanı Konak

Tel: Fax: 441 95 86

Karacık: Karacık İşhanı Kat: 2. Sk. No: 233 Tel: Fax: 233 75 25

Karşıyaka: Merkez Mah. İsmail Kat: 3. Sk. No: 41 Tel: Fax: 212 45 19

Kocaeli: İzmit Kat: 3. Sk. No: 122 Tel: Fax: 212 45 19

Konya: Konya Mah. Alayırın Kat: 3. Sk. No: 14/A Kat: 2

No: 201 Tel: 350 50 77

Mahatma Park Kat: 3. Sk. No: 12/122 Tel: 325 28 45

Marmara: Mahatma Mah. 118 Sk. Çarşak İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74

Samsun: 19 Mayıs Mah. Talihane Cat. Bercano İşhanı Kat: 3

Tel: 432 59 81

Sivas: Sahitler Mah. Balcı SK. Sayar Kat: 508

Tel: Fax: 222 29 22

Tokyo: Çarşak Mah. Urus SK. Kızılların İşhanı Kat: 3 No: 80

Tel: Fax: 328 10 70

Tunceli: Mahatma Mah. Otluk Cat. Bercano SK. Değer İşhanı Kat: 11

Tel: Fax: 212 51 80

Zonguldak: Merkez Mah. Demirel SK. No: 6 Kat: 3

Tel: 253 99 65

Köln: Hacı Mah. 25-27 50670 Almanya

Amerika: Kızılların Kat: 48 BG 1053 FOX Amsterdam/Netherlands

Tel: 2007 61 745

Alman: Hacı Mah. 3. Jrd Floor No: 7 Plaza Kızılların (Kızılların Square) 10677

Alman: Hacı Mah. 3. Jrd Floor No: 7 Plaza Kızılların (Kızılların Square) 10677

London: 28 Prince George Road London N 16

Tel: 00 4471 2499978

Paris: 18 Rue De Metz 75010 Paris Tel: 00 331 42466254

İktidar bir kozunu daha yitirdi Demokratikleşme balonu söndü

Darlar ki, günlük kongrelerimizde, yazı dirmizde kulandığımız kâğıt deyirm, atastözünün unutulmaya yüz tutmuş bir geçmiş, bir öyküsü vardır.

Tercim plâvı... işte tam da böyle bir deyirdir. Günlerin çetinesin lutumadı? Anadolu'nun herhangir bir köşesinde ya da köyünde geçiyormuş. Bu köyün halkı Ramazan aylında kendilerini sahura kaldıran insanların yemek işiyle uğraşmak istememiş. Hemen her gün bulca yapılmış plâvı istir, istir önlerine koyarlarmış yemeleri için. Cami hocası da her Allah'ın günü tekrar istirip: önüne getirin bu plâvı yer, ondan sonra minareye çıkıp Anşâp adı teymi olan duayı okumuş... İşte o gün bu gündür bir şey usandıkları kadar söz konusuna her şey için "Tercim plâvı" gibi istirip istirip önüne koymak" deyimi kullanılır olmuş...

İşte geçtiğimiz günlerde Başbakan Tansu Çiller ve Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın tarafından açıklanan "Demokratikleşme Paketi" deyirm yendeyse tam bir tercim plâvıdır. Demokratikci oyununun "esas küs ve esas oğlanın" Cumhuriyet tarihini hemen her döneminde hem bu "demokratikleşme" tekerlemesi yineliyeyip durmuşdur. Ama bugüne kadar Türkiye'de demokrasi adına yapılan tek şey onun demagogisi olmuştur.

Bugün için yeni olan tek şey bu tekerlemeyi destekleyiş ve menzetsiz konuşmaları; hisse, baskı ve kıtâpçısı işleri, bilme, plâna, programa düğmânlığıyla tanınan Çiller'in yinemesidir. Bu açmazı sapan, deli zıvısı tekerlemeyi dinan başında profesör üvrân olan bir bayana söylemek, ne söylenilen "bilmez" kelimesi, ne de bu koalisyen hükümeti altında ezilen SHP'yi biraz olsun rahatlatmıştır. Bu ekonomi profesörü bayan sadece ve sadece sağarmakla kalmıştır. Ağzına geleni söylerken, aktına geleni yapan, ortaokul düzeyinde bir yurttaşlık bilgisinden bile yoksun, başbakanlık koşturana ait virmi olan diye getirilen ve deyişli camları hadı hesabı olmayan bir başbakanın da ancak böyle beklenirdi zaten.

Evet, bu öyle bir demokratikleşme pakettir ki, Başbakan Çiller, işlerini "şak diye emredip, tek diye yaptırıyor" etrri atırdıkları Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'e oturup bu "dikler poştı" için pazarkı yapıyor. Genelkurmay icazetli bu paketi Çiller'in burjuva basınında en hızlı destekçileri bile savunamıyor. Koalisyen protokolünde yer alan ve yaklaşıp üç yıl sonra açıklanan bu paketten tek şey çıkmıyor. O da laf salâsetidir. Bu laf salâsetinin Türkiye halklarını oyalama, gözünü boyama mayusu bile yoktur.

Bu paketten çıkça çıkça, Anayasamızın bazı maddelerini değıştirmiş, örneğin seçme seçilme, yay, milletvekilleri parti değıştirmesinin kolaylaştırılması, yasaların iptaline bin denetim gibi demokratikleşme ile uzaktan yakından ilgili olmayan birtakım düzenlemeler çıkmıştır.

Bütün ekonomik göstergeler, tablolar tavana vurmuşken, yığınlar işsizlikte, açlık, yoksullukla yüz yüze gelmişken, vurguncu düzen büyük çök çövelerinin lehine işlerken, soyguna, vurguna, hirsızda davetçe çikarılken, zulümle, açlık yagmanın yükü halin altına vurulurken, devlet terörü tüm kudrumuşluğu ile Türkiye halklarına yinermişken, kayıplar, gözetim, yakılan köyler, yerin yurduna terk etmeye, göçe zorlamış insanların varken, halktan yana bilim adamları, gazeteciler, yedimci, sendikacılar, milletvekilleri zindanlara doldurulurken, en temel hakları için

yürüyün, 1 Mayıs'ı kutlayan insanlarımız sokak ortasında coplanırken, demokrasiden, "demokratikleşme paketi"nden söz etmek olmayacak duşya amin demektir. Bu büyük yalana, aldatmacaya ortak olmak da aynı şeydir.

Birakın demokratikleşmeyi, demokrasiyi bu pakette yer alan il idaresi yasa tasarıları ile sadece Kürdistan'da değil, tüm Türkiye'de olağanüstü hal uygulamasının önu açılmıştır. Gözlerden kayırmayacağına bu yasa tasarılarına göre, "Vah ve kaymakamlar geçici olarak belirli yerlere gire ve çıkılan sınırlayabilir veya yasaklayabilir, geçikmesinde sakınca olabileceği hallerde arama yaptırabilir, belirli yerlerde kişilerin tutulmalarını, dolgalarını men edebilir, sokağı kaplayabilir, sınırlayabilir ve üç günü geçmeye kadar tamamen yasaklayabilir.

Her demedeceki resmi ve özel eğitim ve öğretim kurumlarında öğrenime ara verilebilir, öğrenci yurttanını, geçici olarak kapatılabilir ve iltihacı göre başka hükümlerde kullanılmalarına karar verilebilir. Düşmekle, kamu kuruluşu niteliğindeki mesleki kuruluşlara, sendika ve vakıflara ait okul, kulüp vb. tesisleri umuma açık sinema, tiyatro, gazino, otel, motel ve benzeri yerleri atarabilir, açık kalma zamanlarını belirleyebilir ve üç ay kadar kapatabilir."

İnsan halklarına saygı, demokratikleşme yayarlarıyla, bekletmeye dönüştürülen paketten yine baskı ve terör çıkı. Bu paketin demokrasideki demokratikleşme ile ilgili olan tek şey addır. Gerisi çuvala girmeyen mızgım ümitsiz bir çirpimla sakanmaya çalışılmışdır. DYP ve SHP koalisyen hükümetinin protokolünde yer alan bir prosedür, bir ayırtınmış geç de olsa yerine getirilmiştir. Bu hükümetin baskı ve teröründen rahatsızlık duyan, memnuniyetsizliği her geçen gün büyüyen SHP tabanını edine tutma girişimi, oyalama taktiğidir. Her geçen gün biraz daha eriyen SHP

tabanına yönelik bir aldatmaca organizasyonudur. SHP'nin koalisyen hükümetindeki yeni artık figüranlık bile değildir. Tam adıyla "demokratikleşme ve yeniden yapılıma, uygulama planının" açıklığından basın toplantısında gazetecilerin düşüncelerinden dolayı cezaverilenle doldurulan lahal Begiçli, Fikret Başkaya gibi aydın, sanatçı ve yazarları hatırlatmaları karşısında Karayalçın'ın cevabı "Aydınlardan düşüncelerini açıkladıkları için cezalandırılmalarının üstünü ve utanç duyuyorum" olmuştur. Hem başbakan yardımcısı ile koşturana oturup istidın paylaşılmış söyleşilerde, hem de aydınların düşüncelerinden dolayı cezaverilenle doldurulanla utanç duyacakmış. Bu çelişki sadece SHP'ye mahsus bir şey değildir. Hemen hemen sahneye konulduğun bütün ülkelerde istidınları geçici sapkileri, sahnedeği figüranlar değildir. Bu bir kez daha açığa çıkmıştır.

Birçok kişilerin beklentilerinin aksine pakette Kürt halkına ilişkin hiçbir yeni düzenlemeye yer verilmemiş. İktidarı bugünkü haksız savaş politikasıyla uyum içindir. "PKK'ye ezmedim Kürt sorunu ilişkin hiçbir yeni düzenlemeye yapmam" diyen iktidar sonbahara kilitlenmiştir...

Ekonomisi, eyası ve toplumsal yagarı ve kurumlarıyla tam bir tükensimci yaygıyan, batıklağa saplanan bu ülkede sahte "demokratikleşme paketlerine" değil, halkın istidınına iltihacı var.

Evet, bu İktidar Başbakan Çiller'in dediği gibi ikinci bir "Kurtuluş Savaşı"na iltihacı var. Ama bu savaşı bağımızdaki bir avuç asalakların, soyguncunun, hirsızdan, namussuzdan kurtulmak için vereceğiz. ⑤

Politikada Bu Hafta

Açlığa ve zulme karşı mücadelenin asıl hedefi iktidar

Ülkemizde bugün ekonomik, demokratik haklar için yürütülen mücadelenin objektif zemini, alantı geç eden hakların çokluğu karşısında alabildiğine yenilenirken, bu mücadele, aynı zamanda kendisini yalnızca ekonomik talep noktasında sınırlandırmış koşullarda da tersine olarak bir daralma yasağıdır.

Ekonomik ve siyasi terörün sürmüştü açılmış olduğu ve iyice iç içe geçtiği, nevruz düzeni kendisine, sömürünün temellerine yinermişken bir mücadelelinin başarı sansı, kazanması şüpheli azalmaktadır.

5 Nisan kararlarının ve IMF'ye verilen "niyet mektubu"nun çizdiği çerçeve, sömürüyü derinleştirmişken, emekçilerin yoksulluğun sefaletine kucagina teminle ötesinde, tüm emekçileri günlük geçim derdinin düğünde hiçbir şey kafasını bile kaldırmayacak bir ortama mahkum etmeye çalışmaktadır.

Bugün gerekten de "günlük mâşet derdi" emegile geçen, "istikrar" adına, "mîlli çıkarlar" adına istidne için yüze kırk bindirilen halkın yemurumun nelerdesi bütün dahakalları dolduran temel sorundur. Açlık belirmek gerekir ki, emekçilerin yirreğin, bilincin kuyan en yakıcı sorun budur.

Okullarda oluşturdugu sisteme öğrencileri derslerinden başlarını kaldırmaz hale getirmeyi hedefleyen sistem, izlenen ekonomî politikayla emekçiler için de aynı mekanizmayı, aynı çemberi oluşturmaya hedefliyor. Daha özet bir deyişle, söğün paketerinin, zamların, yeni Stand By'ların amaçlarından biri de emekçi halkın günlük mâşet derdinde boğmaktır.

"Mâşet derdi" bugün yakıcıdır, emekçi halkın gündemlin baş sorunlarından biridir. Bu anlamda da bu sorun ikinci görmek, bu sorun temeline bir kavayıcı küçümsemek ve de gidebileceği yere kadar götürmek tedirreddi emek mümkün değildir.

İktidarların, yasaolar, karararmeler, elindeki Merkez Bankası gibi kurumlarıyla müdahale bile edemediği bir ekonomik krizle ve bu krizle her bir başka pratik sonucunun yagandığı ve öreterinin dondurulmasıyla daha sarıncı bir biçimde yasanacağı koşullarda ekonomik talep il dilerenler, eyeler kaçınılmaz olarak önu çıkacaktır.

Bu noktada devrimciler için mâşet bir görev beklemektedir: Bir yandan emekçilerin günlük mâşet derdi temelineki mücadelesini alabildiğine yagınlatarak, yükseltmek, ama öte yandan aynı süreç içinde kitleleri günlük mâşet derdinden çıkarak, onları iktidar perspektifi bir mücadeleye yinelmek.

Ekonomik talper doğurultusunda mücadele ederken, demokratik taleplerin geri plana düşürülmesine izin vermemek, emek ve örgürlük ilişkilerinin ayırmazlığına pratik içinde cam vermek; ekonomik-demokratik hakların bitişleştirildiği noktada bu mücadeleyi emekçi halkın kendi iktidarını kurma mücadelesine kanalizet etmek. Devrimci süreç böyle bir potada geliştirebilmeklerinde, açlığa ve zulme karşı direnç de asıl hedefin bulmuş olacaktır.

Kuşkusuz bu yalnızca klasik anlamda propagandanın üstlenilebileceği bir işle değildir ve bu anlamda da ilkesiz devrimlin temel mücadelesini bu işlere yerleştirilebilir bir düzeye ulaştırmak da bütün bu sürecin değışir hedefi olarak kalmak durumundadır.

Kıyasaca, emekçi halkın mücadelesi kaçınılmaz olarak politik iktidar mücadelesine, yani ülkede tüm üretim araçlarını ele geçirme ve bütün ekonomik yasaıya egemen olma mücadelesine dönüşmek zorundadır. Tersı durumunda hayatın her alanında bir gösteren ekonomik terörü karşılamak, açlık, işsizlik, yoksulluğu bir daha bitirip sayamayacak binlerce alt etmek mümkün olamayacaktır.

Emekçi sınıflar kendi çıkarlarına ancak bu rotada sahte çabalarla ve devrimciler tarfeli misyonlarıyla, halka karşı yinermişliklerle ancak bir hedefe yinermişlikleri ölçüde yerine getirebilirler.

Eğmen sınıflar halka karşı açtıkları savaşları saldırdı üstine saldırdı gerekçelendiriyorlar. Çünkü iktidarının bilincindedir. Bekleniyor, zaman kaybetmiyorlar. Halkın ve devrimcilerin de kaybedecek zamanı yoktur. ⑤

Açlığa, zulme alışılmaz

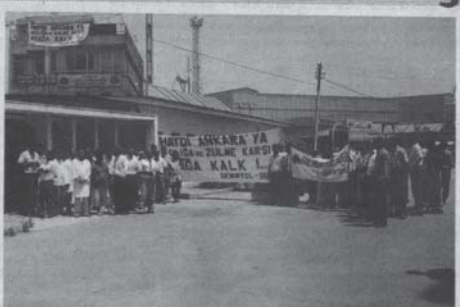
Emekçi halkın zam-zulüm altındaki geçim kavgası 5 Nisan soygun paketinden sonra daha da ağırlaşan koşullarda tam anlamıyla bir yaşam kavgasına dönüştürüldü. Sol Güçler "Açlığa ve Zulme Karşı Ayaga Kalkalım" çağrısına yürüttükleri kampanyayı sürdürüyorlar. Bu arada ülkenin birçok bölgesinde zam-lara, işçi kıyımına, sendikalaşmama, hak gasplarına karşı eylemler devam ediyor...

Burjuva basının görmedeni geldiği, hatta yapıp güdümlemediği eylemleri işçi tepkileri emekçi halkın 5 Nisan soygun paketinde "alışmadığını" ortaya koyuyor. "Çiller böyle söyledi" türünden ağız dalaşından "magazin göku" gibi ipe sapa gelmez saçmalıklara kadar her şey boy gösteriyor. Açlık ve sefalet içinde yaşam kavgası veren halkın detayları, istemleri yanında köpese bile yüz bulamıyor çünkü. Devrimcilerin öncülük ettiği eylemler ise sansürlenerek çözüyor, muhabirlerin çektiği fotoğraflar ve görüntüler sayfalarına ya da TV ekranlarına çekmiyor, çıkarmıyor. Burjuva basın emekçi halkı "alışmaya" çağırıyor.

Ancak, emekçiler "alışmamakta" ısrar ediyorlar. Çünkü her gün her saat yokluğun, yoksulluğun kahrını yaşıyorlar. İhtiyaşları küçük-orta burjuvaz bile çokünüye savsukları ıslıkçı çığ gibi büyüyor, işçi ve emekçiler açlıkla yüz yüze geliyorlar. Açlığa, zulme alışılıyor.

Eğemen sınıfların "alıştır, alıştır" sözlerine inat Devrimci Sol Güçler otobüslerde, trenlerde, meydanlarda, pazar yerlerinde "Açlığa ve Zulme Karşı Ayaga Kalkalım" sloganıyla halk mücadeleye çağırıyor.

17 Mayıs Devrimci Sol Güçleri İstanbul'da çok sayıda otobüse konularak yaparak halkı zamlara karşı devrimci

İzmir Devrimci-Sol üyeleri, iktidarın 5 Nisan soygun paketini protesto ederken, sendikali haklarını mücadele ederek alacaklarını vurguladılar.

safalarında mücadele etmeye çağırıyorlar. Devrimci Sol Güçlerinin ajatörlerinin "Ekonomik krizi biz yarattık, bankalar, biz batırmadık, KİT'leri aralıp haline getiren biz değiliz. Sorumluları haksız savaşa trilyonlar harcayan, işçi ve emekçilere, devrimcilerle kurşun sıkan egemen sınıflardır. Fedakarlık yapması gereken biz değiliz. Açlığa ve Zulme Karşı Ayaga Kalkalım, devrimci safalarda mücadele edelim" ifadeni konuşmaları halktan destek görünce, dağılan bildirilen işçile karıştırdığı öğrenildi.

Medicoye-Sanyer Hatında otobüslerde konuşma yapıp kırk bir yandan da camlara dövülerek açıldı. Yapılan konuşma, son dönemde birçok yerde olduğu gibi alkollarla, destek beliren sözlerle karıştı.

20 Mayıs'ta İstanbul Esenler-Karab-

ır'da, Cuma Pazarı'nda Devrimci Sol Güçleri tarafından pazarın farklı noktalarında yapılan konuşmalarla iktidarın 5 Nisan kararlarıyla halk sefalet mahkum edildi, emekçilen suya kadar her şey yüzde 100'a aşan zamla yapıp kırk ücretlerin yerinde saydığı belirtilerek "Açlığa ve Zulme Karşı Ayaga Kalkalım" denildi. Gösteride taşınan dövme günler yazıyordu: "Ad: 5 Nisan, Sup: Ekonomik Kriz, İstedi: Kiri Savaş, Yoksulluğa, Zulme, Açlığa, Fuhuş, Ölüm. Sorumlular: Çiller, Karayalık, ABD, IMF, TÜSİAD" Bir foruma dönüşen gösteride "Zamlara Karşı Direnemiz", "Zam, Zulüm İlgence, İşte Fazlın" sloganları atılırken, halkın açlıktan desteksizliği ve sloganların katıldığı gözlendi. Bildirilen dağıtılan "Bura da getiren" diye çağırarak pazar esnafına da işçiler destek verdiler. Gösteriden bir süre sonra pazara yığın fahiş, esnafın soruya çekmek istedi. Ancak umduğunu bulamayan polis bir boyacıya saldırarak açını sergilemekten başka bir şey yapmadı.

"HAYDI ANKARA'YA, ZAMA ZULME KARŞI AYAGA KALKALIM! İZMİR: DEMİRYOL-SEN İzmir Şubesi 25 Mayıs'ta TCDD lokalinde yaptığı bir gösteri ile 5 Nisan kararlarını ve iktidarın kamu emekçileriyle alay edeceğini ortaya attığı grev-işsizleşme sendikası yasasını protesto etti. Yaklaşık 70 kişi katıldığı eylemde "Ülkemizin demokratikliğinden surekli dem vuran hükümet kamu çalışanlarına verdiği sözleri tutmadı" denilerek KÇSP içindeki 25 sendikadan genel başkanları tarafından Ankara'da dağıtılan 3 günlük grevin 3 günlük yemek boykotu ile desteklendiği açıklandı.

"Memur Hakkıyla Kazanacağız", "Devlet Güdümü Sendikaya Hayır" ve "Yaşasın Demokrasî Mücadelemiz" sloganlarının atıldığı eylemde "Haydi Ankara'ya, Açlığa ve Zulme Karşı Ayaga Kalkalım" yazan bir pankart açıldı. "5 Nisan paketiyle halkımız ve biz kamu çalışanları açlığa döküldü, banka ve şirket kartumları tutarısı biziyle çıkartılmıyor" denilen basın açıklamasında şu sözlerle yer verildi: "Bütün yitirdiklerini sananlar yanıltılmıyor. Herkes konuş çığ ilyi bilmezdir ki sendikali haklarımızı hayata ge-

çirinceye kadar mücadelemizi sürdüreceğiz."

ZAMA-ZULME KARŞI AYAGA KALKALIM!

SÖKE: Eği Sen Söke Temsilciliği, eğitim emekçilerinin hakları gidenlerini ödenmemesi 26 Mayıs'ta bir basın açıklaması yaparak protesto etti. Basın açıklamasında, 5 Nisan kararları altında yürürlüğe konulan zam ve zulüm uygulamasının bir örneği olarak eğitim çalışanlarının ücret ve sağlık harcamalarının ödenmediği, zaten çığ durumunda olan emekçilerin açlık ve sefalet terk edildiği belirtildi.

Eğitim çalışanlarının yıllardır devletten kapıkuşu askerleri olarak görüldüğü ve horlandığını belirttiği basın açıklamasında, artık sermayenin saldırılarına karşı sessiz kalmayacağız, haklarını gasp edilmesine karşı örgütlü direniş sergilemeyeceğiz vurgulandı.

Konuyla ilgili olarak imza kampanyası açıldığı ve büyük ilgi gördüğü, devamlı yeni eylemlerin gündeme getirileceği basın açıklamasında ayrıca belirtildi. □

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol davası tutsaklarından açlık grevi

Fazlın açlık ve zulüm politikalarına karşı sessiz kalmayacaklarını bildiren Devrimci Sol tutsakları 3 günlük protesto açlık grevine başladılar.

25 Mayıs'ta 3 günlük açlık grevine başlayan Devrimci Sol davası tutsakları yaptıkları açıklamada "Emperyalizm ve ölümeceği işbirlikçilerin halkımızı aklı yeraltı yereye zengiliklerimize, servetimize talan etmesine, emekçilerin emeklerini sömürmesine, Kürt halkı üzerindeki baskı, katliam ve asimilasyon politikasına, özeleştirme ve işten atmalara, Türkiye halklarının ulusal onurların ayakları altına alınmasına, emekçilerin ayaga kalkmasını bastırarak işçi uygulanan devlet terörüne, kasacı fazlının açlık ve zulüm politikasına sessiz kalmayacağımızı hatırlatıyoruz" dediler.

Gaziantep Özel Tip Cezaevi Gaziantepli Devrimci Sol davası tutsakları da 3 günlük protesto açlık grevine başladılar, gazetemize gönderdikleri 27 Mayıs tarihli bir telgrafta şu açıklamayı yaptılar:

"5 Nisan soygun paketi, özeleştirme ve işten atmalara, Kürt emekçi halkına yapılan baskılar, ülkemizde bütün emekçi halklarımızı uygulanan zulüm politikalarını protesto ediyor ve Diyarbakır Kapalı Cezaevinde tam bir köylülikle Urfa, daha sonra Adıyaman cezaevlerine "sürgün" olarak gönderilen Devrimci Sol davasından baysan tutsakların hakkı istemlerini kabul edilmesini işçi bugünden itibaren 3 günlük protesto açlık grevine bağlıyoruz." □

Zamlara tiyatro ile protesto

Ayşe Gülen Halk Sahnesi oyuncularının 18 Mayıs günü Kadıköy Postanesi önünde sergiledikleri oyun halktan yoğun ilgi gördü. Sokak tiyatrosu nu halkın arasına karışarak canlandırılan oyuncular oyunu izleyen insanlar tarafından merakla izleniyor. Kadıköy'deki oyun sırasında yaşanan bir olay halkın ekonomik paketten ne kadar etkilediğini gösteriyordu. Oyunu izlemek isteyen biriken halk arasında bir kişi elinde ilaç petesi ile çıkarak bağırma çağrısı yapmaya başlamıştı.

Oyunu izleyen halk soygun paketini duyduğunda tepkili sözlerle dile getirdi.

AGHS oyuncuların 5 Nisan soygun paketini protesto eylemlerini 21 Mayıs günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda sergiledikleri oyunla sürdürdüler.

Oyunda işçinin sırtındaki patron "fedakarlık etmek lazım" derken burjuva olduğu anlaşılan bir kadın da "baki, baki ben de potüründen fedakarlık yaptım, potürümü kovdum, artık arabamı kendim kullanıyorum" diyor. Altta gidenler ezilen işçi ve emekçi kadınları söyledikleri işçi kadını ile birlikte gidenleri gören halk ise diğdandın ayına adeta katılacak patrona ve burjuva kadına kadirce yanılıyor veriyor. Emekçi kadın şu sözleriyle boyutunu yarıyor: "Biz örgütlenip mücadeleye etmezsek belli ki hep böyle olacak. Artık yeter! Açlığa ve zulme karşı ayaga kalkalım" □

Sendikal haklara yasal güvence için, zamlara ve zulme karşı "Artık Yeter" demek için

Kamu emekçileri Ankara'da

Kamu Çalışanları Platformu genel merkezler düzeyinde, 25-28 Mayıs tarihleri arasında Ankara'da olma ve genel merkez yöneticileri ile 3 günlük bir açlık grevi başlatma kararı aldı. Bu kararlar arasında 25-26-27 Mayıs günlerinde sendika yöneticilerinin yapacağı açlık grevinin sona ermesiyle 28 Mayıs'ta Ankara'da Başbakanlığı kitlesi bir yürüyüş yapılması da yer alıyor.

Kamu emekçileri bundan önce de defalarca Ankara'yı terk etmişler, syası iktidara karşı tepkilerini ve taleplerini on binlerce kışeyleyememiş, geniş bir kamuoyu oluşturmamış ve kamu emekçilerinin sendikal mücadelesinin ülke gündeminde yerleşmesini hizmet etmiş, fakat oramıyla değerdendirilememişti. 25-26 Mayıs günleri arasında yaşanan eylemlerin de benzeri sonuçlara neden olmaması için yaratılan direniş havasının, iyileşenle, alanlara, taşınması için çalışmaları, eylem programlarının girdinden hazırlanması ve taleplerini somut olarak ifade edebilecekleri, Çukuk genel grev-genele direniş hükümleri ne ancak grevler daha sık kullanılarak ulaşılabildi.

A black and white photograph showing a large, dense crowd of people gathered outdoors. Many individuals are wearing hats, including fedoras and bowlers. Several people are holding up signs and banners. One prominent sign in the upper left corner reads "SOME KNOWLEDGE FOR ALL!". The crowd appears to be moving or gathered for a significant event, possibly a protest or a large-scale demonstration. The background is somewhat indistinct but suggests an urban setting.

Gün, kararlı bir şekilde direniş günüdür. Grev hakkını grevler yaparak alma günüdür.

len saatlerinde bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında Ankara eylemlerini talepleri; 1- Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını ilgilendiren ayak düzenlemelerin bir an önce TBMM'nden geçirilmesi; 2- Çıkarık olan yasa taslafların kamu tartışılmayız çünkü biz bugünleri hali, megru mücadeleler vererek, bedeller ödemekle ve yasalari dele dele geldik. Bundan sonra da geride atarak değili" dediği konuşmasında açılığrevlinin Ankara yürüyüşüyle bitirileceğini de duvudu.

Ankara'daki genel başkanların açlık grevi sürerken, aynı gün İzmir KÜSSE'de Büyük Postane önünde bir basın açıklaması yapıp Ankara'daki eylemleri desteklediklerini açıkladı. KÜSSE pankartının açıldığı ve "Memuruz Hayatlız Kazanacağız", "Zama, Zulme Karşı Direneceğiz", "Yaşasın Orguldu Mücadelemiz" sloganlarının atıldığı eylemin ardından Muhtırası'na karşı yapılan ceketleri tıraş birliği, Ankara mesai bitirdi sonra yapılan açılıma 150 civarında katılımcı emekli katıldı.

Polis Başkanları Gözaltına Aldı, Açlık Grevi Sürüyor

Genel başkanların Güven-
mark'ta sürdürdüğü açlık grevi
ün boyu gelen ziyaretçilerle
tutun alanına döndü. Güven-
mark'ta, bakanlıkların burnunun
ibinde kamu emekçilerinin sto-
anlarını haykurmalarını hazme-
emeyen iktidar, polislerini me-
uruların üzerine sürmekte ge-
ikmedi. Saldırmak için en uy-
anı kollayan polis, genel
başkanları ve yanlarındaki ziya-
etçileri gözaltına alıyordu.

Saat gecenin 01.00'ü olduğunu polislerin aralarında 25'lik bir grupla tartışırken, bu gruptan birisi, "Bu işi bitirmek için genel başkanının da bulunduğu 84 kişiyi gözaltına aldığımızı" haberli ile Ener-Sen'den bekleyen, genel sekreterlerden oluşan ikinci grup açlık grevine başladı. Açlık grevi gece Ener-Sen'den sürdürüldükten sonra 26 Mayıs sabahı tekrar birleşen grup emekçisinin katılımıyla "Güvenpark"ı taşıdı.

Çevik kuvvetin ve polis gâherinin "açlık grevini Sakarya Caddesi'nde yapın" pazarlıklarına rağmen kamu emekçileri bunu kabul etmediler. Kızılay meydanında çevik kuvvetin saldırılarına sloganlarla cevap veren kamu emekçileri Güvenpark'tan ayrılırken uzlaşmak niyetinde olmadıklarını da göz-

terdiler.

Gözetililere Protesto, Acılık Grevine Destek

Ener-Sen genel merkezinde genel sekreterlerin devam ettirdiği açlık grevi sürerken çeşitli sendika ve demokratik oluşumlardan da polis saldırısına karşı tencikler yükseldi.

BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN
genel merkezleri ayrı ayrı yaptıkları açıklamaları gözaltında i sendikacıların derhal serbest bırakılmalarını istedikler. İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu adına yapılan açıklamada da platformun kamu emekçilerinin hak alma mücadelesinin yanında olduğu vurgulanıyor ve saldırı protesto ediliyor.

Öte yandan, 26 Mayıs günü başlayan genel sekretlerin açık grevile aynı gün Kocaeli'de bir araya gelen işçi ve memurlar, yaptıkları basın açıklamalarıyla gözaltıları protesto ettiler ve denişip desteklediklerini vurguladılar. 26 Mayıs'ta Ankara'da ola caklarını duyuran kamu çalışanları hükümeti ve hükümetin emekçilere karşı uyguladığı politikaları protesto eden telgrafları da çektiler.

Gazetemiz yayına hazırlanır-

ken Ankara'daki açlık grevi sürü-
vordu. ★

Kamu çalışanları "Tasarruf Genelgesi" kışkacında

DYP-SHP ikidarı devlet işlemlerinde yayınladıkları genelgelerle çalışanların kazanılmış birtakım haklarını da bir çırpıda ortadan kaldırmayı hedefliyor. Adı "Tasarruf Genelgesi" olan bir genelgeyle kamu çalışanlarının ne kadar yemek yiyecöğı, kimlerle kaç

kap olan yemek iki kaba indirildi. Devlet Malzeme Ofisi'nin kapatılması kararı ile birlikte devlet dairelerine kırtasiye malzemesi gönderilmemesi çalışanları zor durumda bıraktı. Bu ve benzer uygulamalar işyerlerinin durumuna göre yaygınlaştırılarak sürdürülüyor.

Kamu çalışanları üzerinde-
ni baskı ve hak gaspları elbet-
te bunlarla sınırlı değil. Bunla-
rın en önemlisi servis aracı-
larının kaldırılması öngörüsü
her bir düzenlemeye gölme-
si olmaktadır. "Tağıt Kanunu"
adıylaz hıazılan bir düze-
me servis araçlarının kaldırıl-
ma satılması için değişik-
likler içermektedir. Her ne kadar
bu düzenleme fermacıları "me-
mur bir topa tutar" diyerek
kend i çirinde yeniden göz-
den geçirmeye önerseler de
kazanmış hakların korun-
ması ile ilgili duyulalı kan-
tutulmalıdır. Çünkü sendika
hak müdaıesinin bir par-
da var olan hakların korunması
dır. Ufak tefek de olmaları
yemek miktarna, habırfeme
hakkına getirilen kıstasların
sesiz kalması, yeni hal-
gasplarının sesiz sedası
gerçekleşmesini kolaylaş-
tırabilir olmuştur.

Hemşireler Günü'nde dayanışma gecesi

Ülkemizde her yıl Mayıs'ın 12'si "Hemşireler Günü" olarak kutlanır. Kamu emekçilerinin mücadelesinde saygın "Hemşireler Günü"nde sahneye koyduğumuz bolca parlık ve övgü dolu sözün edildiği oyun da bozuluyor. Artık "Hemşireler Günü"nde iğveren ve yolsancılara iç içe geçmiş bir grup hemşirenin yağırlık torenlerinin karşısında hemşirelerin hak ve onur mücadelesini var. Bugün "koşullarımız çok zor ancak, devlet için daha çok çalışmalıyız" diyecek, bir grup hemşire dediği, "Sorumlularımız ve ourumuzza karşı daha çok mücadele" diyen hemşireler ve onların örgütünü, örneği sendikaları buluyoruz çünkü.

Sağlık-Sen Ankara Şubesi'nin 12 Mayıs'ta Altındağ Yunus Emre Kültür Merkezi'nde düzenlediği gecede de işte bu hemşirelerin onurlu sesi yükseldi.

Sağlık emekçilerinin sorunlarının anlatıldığı gecede 5 Nisan soygun paketinin sağlık emekçilerine nasıl yansıdığı anlatıldı.

Grup Ekin ve Grup Hasret'in türküsüyle katıldığı geceye Tüm Sağlık-Sen ve Bem-Sen Ankara şubeleri de birer mesaj gönderdiler. ☺

"Yemek Genelgesi" memurlar tarafından protesto edildi

Ankara (Mücadele)- RP'li Belediye Başkanları SHP'li veya diğer partilerin devraldıkları ankazın faturasını belediyeledere çalışan işçi ve memurları karşılamaya çalışıyorlar. Bir yandan işçi kıyılmaları sürdürürken, diğer yandan "memur fazlasıdır" diye deyiş memurları da dışlamakta. Bu durumun sebebi ise değişik yerlere dağıtılması. Esasbini Ankara'da buluyorlar. Bununla da yetinmiyorlar, çalışanların yemeliğini de telefonunu kısıyorlar. Düşük maaşıyla bu günün RP'sini Ankara Büyükşehir Belediyesi Başkanı Melik Gökçe'nin memurlar az yemeleri için bir yemek genelgesi gönderdi. Ankara'da memurlar bu genelgeyi inzamlamamakta. Ve bu gelişmelere protesto için 13 Mayıs'ta Büyükşehir Belediyesi'nde yemek bükücü adıyla vantilatörler.

Katılımın %90 olduğu eylemde Tüm Bel-Sen adına da bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada Melih Gökçek'in yemek yemeyi kendilerine öğretemeyeceği belirtilirken, "Çöpten geldi çöpe gönderiyoruz" denilerek genelge ya-

1000 kadar memurun katıldığı eylemde "Memurun Onuru Baskıları Yenecek", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", yazılı dövizler taşındı.

kendilerine ödeyeceklerini bildirdiler. Bunun dışında hastanelerde memurlara verilen yemek çeşidi de azaltıldı. Cerrahpaşa Hastanesi'nde ü-

Adana'da infaz: Maksut Polat katledildi

Saltanat masumca sürülemez. Belki de bugün ülkemizde yaşanan zorbalığın, zulmün ve açlığın en güzel tanımı. Yaşanların belki de en iyi özeti.

den Mehmet Karakaş, Mehmet Durmuş, Av. Mustafa Öcalan ve Av. Filiz Temizkanlı'dan oluşan heyet 20 Mayıs günü gözaltındakiler için basın açıklaması yaptı.

Heyet cenazeyi almak üzere İstanbul'dan Adana'ya gelen Maksut Polat'ın ailesini yalnız bırakmayarak cenazenin alınması için gerekli işlemleri aileyle birlikte yaptı.

Polis Cenazenin Sahiplenilmesine Engel Olmadı

Polisin infazı Mersin'de de protesto edildi. 19 Mayıs günü gazetemizin Mersin Temsilciliği İHD'de yapılan basın açıklamasında Maksut Polat'ın katledilmesi ve ardından estirilen gözaltı terörü kınandı. Basın açıklamasına Liman-İç Mersin Şubesi, HADEP İlçel Örgütü, Halkvahi ve İHD de destek verdiler.

20 Mayıs günü Maksut Polat'ın cenazesini alan ailesi arabayla İstanbul'a hareket etti. Cenaze arabası 21 Mayıs günü erken saatlerde İstanbul Esenler'de bulunan otagara geldiğinde, daha cenaze arabadan indirilmeden saldıran polis apar topar cenaze arabasını kaçırıyordu. O sırada otagarda beklemekte olan insanlar cenaze arabasına binmek istediler. Fakat polis tarafından engellendiler.

Polis tüm çabası Maksut Polat'ın ceza-zanlısı ailesinden ve devrimcilerden ka-
çırarak ceza-yi: sahipsiz bırakabilmedi.
Ama yanıldılar. Cenazenin kaçırıldığını
öğrenen TIYAD'lı aileler ve Devrimci Sol
Güçler hemen Gazi Mahallesi civarındaki
tüm mezarlıkları ve camileri dağıtarak
cenazenin nereye götürüldüğünü öğren-
meye çalıştılar. Yaptıkları tüm aramaların
sonuçsuz kalması üzerine TIYAD'lı aileler
Maksut Polat'ın Gazi Mahallesi'ndeki
evinde bekleyen diğer ailelerin yanına gi-
tiler.

Bekleme süresken saat 11.00 sıralarında Kuşluköy Karakolu'nda görev yapan bir komiser Maksut Polat'ın evine gelerek burada bekleyen ailelere cenazenin polis tarafından Gazî Mezarlığı'na götürüldüğünü ve ailelerin isterlerse mezarlığa gelebileceğini söyledi.

Eyde buhan aniler hermen Gazi Mezarına hareket ettiler. Fakat mezarlığı adeta ısgal eden onlarca çevik kuvvet polisi ve sivil polis cenazeyi kaldırmadı. Polis cenazeyi Devrimci Sol Güçler'in sahiplirmesine engel olduğunu sanıyor ve rahatsız bir nefes alıyor. Ancak yanlışmış. Dört bir yeri kuşatan polis kolaballığı içinde, şehitleri karış son görevlerini yerine getirmeye çalışan iki devrimci vardı. İki devrimci mezar başında saygı duruşunda bulunarak 'Devrim Şehitleri Ölümlüzdür', 'Şehitler Yaşıyor, Devrimci Sol Savışıyor' sloganı atarak "Bize Ölümlü" marşını söylediler. Cenazeyi yagından mal kaptırıcısına kaldırmış olan polis melaceler mezarlığı terk etti.

Umudun Bayrağı Gazi Mahallesi
Halkın Elinde

Mezarlığın bulunduğu alana bir anda binlerce pankartlar ve sloganlarıyla yüzlerce kişi çıkıverdi. Ellerinde "Makut Postacı Yıldız Ölmüştür-Devrimci Saklı Güçler" yazılı pankart bulunan insanlar "Makut Yıldızın Hesabını Soracağız" sloganını Gazi Mahallesi'ne yaydılar. 300 kişilik kalabalık mezarlıktan başlayarak çıkışa kadar pankart ve sloganlarla yürüdüler.

Kitle daha sonra pankartı mezarlığın girişinde bulunan evin duvarına asarak taşıdı. Asılan pankart İstanbul'un dört bir yanından cenazeye katılmak üzere gelen

Maksut Polat'ın cenazesini kaçıran polis, onun sahiplenilmeyeceğini düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Devrimci Sol Güçler ve Gazililer 21 Mayıs'ta Maksut'un yanındaydılar.

MAKSUT POLAT

Sivas Divriği'nin Alevi köylerinde birinde doğan Maksut, Kürt milliyetlendirdi. Ailesinin yoksulluk nedeniyle İstanbul'a göç etmesi nedeniyle çocukluğu Gazi Mahallesi'nde geçti. Devrimci hareketin safına katmış onlarca savaşçısı ve İbrahim Yalçın, Tuncay Geyik, Ali Rıza Karagöz, Veynel Beysenur, Yüksel Güneşel, Mehmet Devrim Eroğlu, Behiye Canik gibi şehitleriyle, devrimci mücadeleyle iç içe olan Gazi'de büyüdü Maksut.

Mütevazılığı ve ağırbaşlılığıyla çevresindeki insanların sevgisini ve saygısını kazanan Maksut (Gazillilerin deyimiyile Mesut) uzun yıllar sempati duyduğu devrimci harekete her şeyiyle 1922 yılında katıldı. Gazi Mahallesindeki yaşatlılarından bir kaçıyla askere gitmek üzere alışıyla ve mahalledeki arkadaşlarıyla vedalaştığından kararını çoktan vermişti. Oligarşiyi askerlik yapmayacak, devrimci hareketin safına katılacaktı. Öyle de

yaptı. Mahalleden birlikte çıktıkları arkadaşlarıyla Topkapı'ya kadar geldikten sonra onlardan ayrıldı. O uğruna hayatını vereceği ailesine, devrimci harekete katılmıyordu.

Mücadele içinde bübeyi de, tutsaklık koşullarını da tanıdı. Sağmalcılar Cezaevi'nde geçirdiği kısa tutsaklık günlerinin ardından tekrar kavgaya koşmuştu. Şehit düştüğünde ise Adana'da devrimci çalışma içindeydi.

Adana'da Makut Polet Anması

Maksut Polat'ın infaz edilmesi üzerine, Devrimci Sol Güçler tarafından Adana'da bir çok eylem gerçekleştirildi. Adana bürümüzü 25 Mayıs günü Devrimci Sol Güçler adına arayan bir kipte, 24 Mayıs günü Şakirpaşa Mahallesi'nde '24 Mayıs Yıldız Ölümü'süzdür' yazılı bir pankart astıklarını ve dağıtıkları bildirileri halkı infazlara karşı duyarlı olmaya çağırdıklarını, Dağoğlu, Gulbahçesi ve Kremthane mahallelerinde de aynı içerikli yazılarla yapıldıklarını söyledi.

26 Mayıs günü Derinliği Sol Güçler adına burumuzu üç kez arayan kişiler, 25 Mayıs'ta Ceyhan Askerlik Şubesi yanına "Maksut Polat Yoldaş Yaşayır-Derinliği Sol Savayısı" yazılı pankart astıklarını, Kıbrıs Caddesi üzerinde "Maksut Polat Yoldaş Olumsuzdur" yazılı borsbali bir pankart astıklarını ve pankartı sökmek için gelen polislerin birinin arazi pektide yaraladığını, ayrıca Meydan, Kanal Yur, Mirza Çelebi mahallelerine "Derinlik Şehitleri Olumsuzdur", "Maksut Yoldaş Olumsuzdur", "Maksut Yoldaş Yaşayır-Derinliği Sol Savayısı" yazılı pankartlar astıklarını, "Maksut Polat Yoldaş Hesabımı Soracaktır" şeklinde yazılamaları yaptıklarını ve eylemlerinin süreceğini söylediler.

Siyasi polis 17 Mayıs günü Adana'da Maksut Polat'ı halin gözleri önünde katletti. Akşam üstü Adana Yeşilever Mahallesi'nde minibüsten inen Maksut Polat yarı mesafeden taranarak infaz edildi. Okul değişik saati olduğundan infaz yüzlerce insanın gözü önünde gerçekleşti. Olayı anlatan görü tanıdıkları; Maksut Polat minibüsten indikten sonra polis tarafından hiçbir uyarı bulunulmadan ateş açıldığını ve Maksut Polat'ın çok yakın mesafeden kurşunlanarak infaz edildiğini anlatıyorlar.

Aynı gün Bankalar Caddesi'nde Hacı Demir zorla arabaya bindirilerek gözaltına alındı. Aynı caddede bürosu bulunan Eminin Bayrağı çalışanları ve olayı gören diğer tankların anlatımlarına göre; Hacı Demir gözaltına alınırken bir yandan "İnsanlık Onuru İskenceye Yenecek", "Basankı Bizleri Yıdıramaz" sloganlarını atarken, bir yandan da kendisinin gözaltında kaybedeceğini bağırarak isminin Hacı Demir olduğunu söylüyordu.

Makut Polat'ın katledilmesinden sonra polis Ada'da düzenlenen operasyonlarda Zübeyde Arıbacı, Zühral Arıbacı, Zülal Arıbacı, Soner Çeki, Demet Gürses, Nilgün Türkmen, Hüseyin Arıbacı, Sakine Arıbacı, Erşan Karaoğlu, Eylem Karaoğlu, Güler Karaoğlu, Devrim Özpolat, Şahin Alakus adlı kişiler gözaltına alındı. Aynı gün Büyükşehir Belediyesi önünde bir işi eylemleri izleyen muhabirimiz Günay Yuşan da gözaltına alınanlar arasındaydı.

Gözalınokilerden Güler Karaoğlu bir gün sonra serbest bırakılırken 22 Mayıs günü Hacı Demir SSK Hastanesi'ne, Züneyde Arabacı ise Nürmüne Hastanesi'ne Üroloji Bölümü'ne götürüldüler. Hastanelere götürülenler akşam hastanede kaldıktan sonra ertesi gün tekrar Adana Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Hastane personelinin anlatımına göre sağlık durumları çok kötü olan Hacı Demir ve Züneyde Arabacı'nın hastaneye giriş kayıtları da yapılmıyordu.

ilk günlerde gözaltındakiler hakkında hiçbir açıklama yapmayan Adana polisi bir açıklama yaparak gözaltındakileri kabul etmek zorunda kaldı.

Haklar ve Özgürlükler Platformu İnfazı Protesto Etti

Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu 19 Mayıs günü Seyhan Sosyalist İktidar Partisi binasında bir basın açıklaması yaptı. Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun basın açıklamasına Sosyalist İktidar Partisi Seyhan İlçe Başkanı Selahattin Akdağ, SHP Yüreğir İlçe Yöneticisi Nilün Kemik ve muhabirimiz Güney Yüner'in abisi Erdiñ Yüner da katıldı. Açıklamada gözaltındakilerin yaşamlarından söz edildiği ve bu konuda bir an önce açıklama yapılması istendiği söylenerek kamuoyu davalı olmasına çağrıldı.

Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu ayrıca infaz edilen Maksut Polat için bir celeme heyeti oluşturdu. Adana Özgürler Başkanı Hamide Öztürk, Sosyalist İktidar Partisi Seyhan İlçe yöneticilerinden Aydın Doğan, HADEP il ve ilçe yönetimin-

Karşı çıkmadığımız sürece kayıplar durmayacak

Yaklaşık 50 gündür kayıp olan Recep Güler'den hiçbir haber alınmamıyor.

Recep Güler'in ailesi ve avukatları başta Terörle Mücadele Şube-si'ne, DGM savcılarına sözlü olarak defalarca başvurularına karşın hiçbir yanıt almadılar. Sözlü başvurulardan sonuç alamaması üzerine aile ve avukatlar yazılı başvuru yaptılar. Yapılan bu başvuruya da verilen yanıt değişmemişti. "Bizde Yok".

Uluslararası Af Örgütü'ne gönderilen belgeler Af Örgütü tarafından incelenmeye alındı.

Ote yandan Adalet, İçişleri ve İnsan Haklarında Sorumlu Devlet Bakanları'nın TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na da başvuru yapan avukatlar ve aile Recep Güler'in akıbetini öğrenmek için her türlü girişimde bulunacaklarını söylediler.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Av. Ümran Günle kayıplar ve Recep Güler'in kaybedilmesi üzerine görüştü. Ümran Gün muhabirimize şunları söyledi:

"Recep Güler kayıp. Sanık sıfatıyla aranyor olsa bile devletin çeşitli kurumlarına yapılan başvuruları sonucu bu şahsın bulunması ve akıbetini öğrenerek açıklanması vatanşahı karşı devletin görev ve sorumluluğundadır.

Ancak Recep Güler'in siyasi kimliği, ırkını sanık olarak polise aranyor olması ve geçmiş kayıplar da göz önüne alındığında Recep Güler'in devlet kurumlarına kaybedilmiş olduğu şüphesi güçleniyor. Kaldı ki, çeşitli tanık anlatımları ve bilgiler de bu şüpheyi doğrulacak niteliktedir.

İnsanlar nasıl kaybediliyor diye sorulabilir. Her şeyden önce çeşitli yasalarda bunun zemini bulunmaktadır. Gözaltı süresinin 15 gün olarak düzenlendiği ve polislin gözaltına aldığı şahıs için günlerde sonra gözlemin istediği göz önüne alınırsa elbette polis gözaltına aldığı insanların bildirmeye "özgürlüğüne" sahip olacaktır.

Bu konuda onlarca, yüzlerce örnek var elimizde. DGM savcılarını bu konuyu çok iyi bilirler. Gülerince sonra polis kendilerini başvuru gözetim istediğinde "hukuka uygun" olsun diye gözetimi polisin bildirdiği tarihten başlatırlar. Yani polis, gözaltından 10 gün sonra bildir-se gözetimdeki kişi de 10 gün fazla gözaltındadır tutulur.

Kıscasıca Latin Amerika ülkelerinden devşirme yasalarına, 15 gün hatta Olağanüstü Hal Bölgesi'nde 30 gün olarak belirlenen gözaltı süresine ve polislin yasadışı uygulamalarına ses çıkmayarak polise kayıp için evershi bir zemin hazırlanmaktadır.

Polisin, siyasi kimliğinden teviz veremeyeceği konusunda emin olduğu şahısları halka bir gözdağı verme amacıyla kaybetmesi de yeni değildir. Kayıpların akıbetinin araştırılması, ortaya çıkarılması için her-dercan çabalar sınırlı kaldığı sürece de son bulmayacaktır.

Dün Yusuf erişti, Hüseyin

Toraman, Bugün

Recep Güler, Yarın

sıranın ki-me geleceği

belli değil.

Sıranın ken-dimize gel-me-sini bek-le-mek

"kayıpların akıbetinin açıklanması buna

zemin hazırlayan

yasaya ve uygulama-ların kaldırılma-sı için gaba göster-me

gerekir. Yarın

akıbeti araştırılan bir

insan ölünmüştü önü-ne

ancak böyle ge-çer-iliriz."

İktidar sözcüleri demecilerinde her gün güç gösterisi yapıyorlar. Şimdiye kadar olduğundan daha fazla bir sıkılla "bildirdi", "bitireceği" demagojisine başvuruyorlar. Ama izledikleri politikalarla, başvurdukları yöntemlere bakıldığında, güç gösterisinin altındaki korku kendini açığa çıkarıyor.

Korkuyorlar... Devrimci adaletin bir gün yakalanan yapımasından korkuyorlar. Ezilenlerin, sömürülenlerin, baskı ve terörün her biçimiyle boyun eğdirmeye çalışılanların, bir gün karışılınca çıkarak, ellerindeki emeğin kanının hesabını somasından korkuyorlar.

Bitirmeyeceklerini bilmenin korkusundan onlar sanık. Yeni cezaevleri, yeni karakollar inşa etmeleri bundandır. Özel ordu birlikleri kur-

maları, asker ve polis sayısını artırmaları, halkın trilyonlarını silah altına harcamaları bundandır.

Cezaevlerinde yıllarca tuttular, yetmedi; içkencelerden geçirdiler, durmadı. Sokaklarda, evlerde, dağda, ba-

Recep Güler

"Kayıp"lara karşı sessiz kalmayacağız.

yırda kur-

şuna dizdiler, yine ol-

madı. Şimdi de kaybediyorlar.

Bundan ötesi yoktur.

Cezaevleri, içkenceler, kurşuna

dizmeler, gözaltında kaybetmeler,

halkımızın özgürlük tutkusunu

söndürmedi. Sınıfsal ve ulusal mü-

cadeleyle durduramadı.

Oligarşi, halkların mücadelesi

karşısında saldırganlığını artırdıç,

böylesi yöntemlere başvurduç,

eriyen halkın mücadeleye azmi de-

ğil, kendi meşruiyeti oldu.

Bugün artık oligarşi, kendi yasa-

larına bile itibar etmeyerek, kendi

hukukuna bile tutunamayacak ka-

dar aciz ve gayri meşru duruma

düştürç. "Kaybetme" politikası

doğrudan bunun yansımasıdır.

Emeğin halklara ve devrimlere,

yurtseverlere uygulanan terörün ya-

salı kılını bir eli ekisi gibi söyley-

mez bulamaz hale geldiler.

İşkence, katliam ve kayıplar uy-

gulayıcıları, ka-ranlık köşelerinde gizle-niyor, ortaya çıkıp yaptıklarını açık-ça savunamıyorlar. Çünkü onlar sa-dece birer usakır. Milyonları sömü-rü ve baskının cenderesinde ezen bir düzenin, haksızlığın ve adalet-sizliğin usaklarıdır.

Kayıpların asıl suçluları ise, her gün halkın karşısında yetkili koltuk-lardadırlar. Ama hiçbir çıkıp da devletin bu politikasını savunamaz. Tersine, böyle bir şeyi "yok say-makta" buluyorlar çareyi.

Haklı olan söylediyini yapıp, yaptığını savunur. Bu misyon düzen politikacıların değil, devrimcilerin-dir. Halkın özgürlük ve adalet öze-liminin savacılarıdır.

Kayıplar, haksızlıklar, gayri meşru-luklar, güçsüzlüklerdir.

Ve tarih göstermiştir ki, haksızlık ve zulüm üzerine egemenlik kurulan, politikacıların haktan gizleyerek ve gizlenerek iktidarda kalmaya ca-ışanları, halka hesap vermekten kurtulmamıştır ve iktidarlarını ebe-dileştirememişlerdir. ◊

iki kavram üzerine

Ülkemizde süren bir savaş var. Devrimci akıncıların bu sa-vaşta göçtöyeyen ve deşimceyecek hedefli halkın iktidarı ve sosyalizmdir. Hedefli bu olan uzun süreli bir savaş sloganları, bu ifadeleri denk düşmeyen farklı yorum ve beklentilere yol aç-maya nektele olmalıdır.

Örneğin bugün mücadele içinde sol saflarda, kitleler arasın-da yaygın olarak kullanılan "yargısız infaz", "kiriş savaş", "güvenlik güçleri" gibi kavramlar terk edilmelidir.

Halka karşı açılan savaş "kirişli-temiz" infaz, "yargısız-yargısız" yoktur. Düzenin gayri meşruluğu ve halkın karşı-yürüttüğü haksw savaş vardır.

Oligarşinin halka, özel olarak da Kürt halkına karşı açtığı savaş koşullarında, iki kullandığında savaş belli bir boyutu-na -vahetlini, kurat taanzımlığını, pervasızlığını- anlatan "kiriş savaş" kavramı, sürer ve bugünkü (savaş gerçeğini) açıkla-nmaktadır. Çünkü bütün olarak bakıldığında, oligarşinin sa-vap "kiriş" veya "temiz" olmasının ötesinde, haksız bir savaş-tır. Fazlının savadığı. Öte yandan, bugün "kiriş savaş" deyişi

daha çok uzlaşmacıların, "barış"çıların, "kiriş savaşa son" ve-rilmesi talebinde dile getirilen uzlaşma istişinin simgesi ol-maktadır. Oysa bu boyutuyla ele alındığında, sorms devrim-ci akıncıların, insan hakları ve demokratik mücadelelerin ö-tesinde, fazlının haksız savaşa, savayla, iktidar deşimçiliğiyle son verilebilir.

Aynı şekilde "yargısız infaz" kavramı da düzenin kendi sa-nırları içinde düzenin gayri meşruluğunu meşrulaştırın bir muhteyaya sahiptir. Kaldı ki, bu kavram hümanist, düzenin yasalılığına sığınan bir bakış açısıyla kullanıldığında "yargısız infaz" değil gören bir sonuç da ortaya koymaktadır. Oysaki, sömürü ve zulümle ayakta duran, haksız ve gayri meşru olan bu düzenin gözetimlik mahkemelerinde verilecek "idam-infaz" kararlarını da haklılığı-meşruluğu yoktur ve olmaz. Altında olanı savunma, hakimlin ve TBMM'in izni arzı da olsa her idamları bir infazdır, halka karşı idamın bir suçtur.

Devrimci günlük kullandığı da, ajltasyon-propaganda dillerinde de iktidarda aday olduklarını bilinceyle kullanmalı, düzenin kavramlarını, adlandırmalarını; reformizmin şiarları-nı reddetmeli, bayetin her alanında kendi literatürlerini olu-yturarak, halka bu deyişlerle gütmelidir.

RÊBER

Yakın çözüm beklentisi uzlaşma arayışının ürünüdür

Küçük burjuva milliyetçi bir yaklaşıma sahip Kürt ulusal hareketi içinde "Sona yaklaşıyoruz", "Bu yıl bitiyor" anlamına gelen söz ve değerlendirmelere rastlanmasa tesadüf değildir. Biraz olağandışı olan gelişmelere aharlık anamlar yüklenmesi, o günlerin "büyük dönemler" "önemli altüst oluşlar"ın başlangıcı olması nitelişim söz konusudur. 1991 genel seçimleriyle, 1992 Newroz'u böylesi gilerdi.

En son 1994 Mart'ındaki yerel seçimler içinde benzer sözler duyuldu.

"Deyin yerindeyse dananın kuyruğu Mart'a kopacak" (Ö. Halk, Selahattin Erdem, Aralık)

"... Newroz'u nihai zafer dönmecinin güçlü basamaya yapmak kesin kararında görülmüştür."

"Kazanamaz kaç geleceğin değil, yakın geleceğin sorunudur.", "1994'ün temel özelliği herkes için sonuç olma yılı" (Ö. Halk, Mart)

Bu ve benzeri sözler Mart yerel seçimlerinden sonra da yitilemedi devam edili.

Halk içinde "çözümün yakın olduğu" beklentisi yaratılan bu yer sözleri psikoloji açısından bir gereği olarak bu değerlendirilme mümkün değildir. Devletin "bu yıl kölelerini karıyaçak" sözünden her yıl tekrarladıkları nakaratın cevabını elbette bu yıl "sonuç olma yılı" ile etmek olmayacağı açıktır.

Dananın kuyruğu Mart'a kopması da, Kürt ulusal hareketinin 1994'e çözüm yıl olarak yorum yapmaya devam etmesinin anlamı, adanma varlığını sifirleştiren konuşma yakından ilgilidir. Vardığı son aşama olarak, "çözümle yakını" mesajı verirken bir devrime değil, olguları ile masaya oturma ve uzlaşma beklentilerine işaret etmektedir.

Hatırlanacağı üzere Mart ayında Brüksel'de toplanan Kuzey Kürdistan Konferansı'nda Abdullah Öcalan'ın sunduğu mesaj, Kürt ulusal hareketinin politikası açısından açıklayıcı bir metin olmuştur.

Bu mesajda ayrı bir devlet kurmak gibi bir amaçlanmıyormuş ifade eden A. Öcalan "Türk devleti ile görüşmeler temelde ve diyalog yoluyla demokrasinin içinde halledilmeye değer taleplerini dile getirme ve bu konuda sonuca varma temelde bir süreç başlatılacak olursa, buna karar olacağımsı belirtmek istiyorum" diyerek diyalog çağrısı yapmış ve "federasyon dahil bütün alternatifleri bu temelde tartışmaya hazırız" demiştir. Ayrıca silahlı mücadele bilimsel belli koşullarda sona erebileceğini işaret etmiştir.

Varılması hedeflenen nokta "uzlaşma" olunca, bu noktaya ulaşmanın çok uzun zaman almayacağıını söylemek de böylece olağan hale geldi.

Anak "yakında çok şey değişecek" beklentisinin yaratılması, sadece "uzlaşma" politikasını ifade ettiği için değil, halkın milliyetçeye tam katılımını zayıflatması için de yanlıştır.

Bir yerlerin değişikliği beklerken, tersine devletin ayrı ayrı saldırıları ile yüz yüze gelmek halkın bu durumdaki olumsuz etkilenmişliği açar. "Yık-rüzüm" beklentisi için giren halkın bir bölümü milliyetçeye her türlü olağandışı kullanışları temin gücüyle destek olma yerine duruma idare ederek beklemeye başlamakta, büyük şehirciler gitmek tehlikesi edilmektedir.

"Uzlaşma" ve "yakın çözüm" beklentileri yaratmak yerine, tüm halk olma gücüyle savaymaya yöneltilmiş, halkın ödeyeceği bedeller de artacaktır. Ayrıca, hilelerle seçilerek sürdürülen örgütlü yürüyüşün "uzlaşma" platformlarında karışan emperyalist tuzaklarda bitirilmesi için, mücadelelerin unsurlar temelde kitler perspektifi ile ele alınması hayati öneme sahip bir noktadır. □

Güney Kürdistan'a insan seli

Bitmeyen insanlık dramı: Göç

✓ Koruculuğu kabul etmeyen Kürt köylere devlet baskısı yoğunlaşırken, göç edenlerin sayısı da artıyor.

✓ Son üç ayda Güney Kürdistan'a göç edenlerin sayısı 30 bine ulaştı. Halk, açlık ve hastalıklarla karşı karşıya, sefalet içinde...

Devletin köy yakma ve insansızlaştırma politikaları 30 bine varan insanı Güney Kürdistan'a göç ettirdi.

Olgarının sivil Kürt halkına ve köylere yönelik sürdürdüğü baskı-katliam ve köy yakma uygulamaları yoğun bir göç dalgasına yol açtı. Sınırı yakın olan köylere Güney Kürdistan'a göç edenlerin sayısı son üç ay içinde 30 bine yaklaştı.

Kırsal Alana Devlet Baskısı Kıy Azalmadı

Köy baskı ve ev yakma uygulamaları, kırsalın insansızlaştırılması ve halkın geriyeceye desteğini kesilmesi amacıyla güdümlenmiş politikası olan bir devlet politikası. Yıllardan beri yapılan bu uygulamalar önceleri geriyeceye yardım eden köylere baskıların başlaması biçiminde gündeme gelmişti. Giderek bu uygulamaya yaygınlaştı ve devlete yardım etmeyen ya da koruculuğu kabul etmeyen tüm köylüler "gerilla yanlısı" diye nitelenerek, devletten askeri güçlerinin hedefi haline getirildi.

Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay Başkanı düzeyinde sorumlular "Gerillaya yardım eden dedim" diye sözlerle sivil halkın hedef haline getirilmesini açıkça ifade etmiş, gerilla karşısında etkili olmayan devletin askeri güçleri de tüm gücü ile sivil halka yöneltiler.

1994'ün başından itibaren baskı ve katliamlar da göçle doğrudan doğruya ilişkilidir. Başkının en somut sonucu göç idi. Bağta Diyarbakır çekilince ülke her büyük kentlere akan eden köylüler, buradalar sağlıksız geçekünde mahallelerinin hızla büyümesine sebep oldular.

Göç Güney Kürdistan'a Yönelmiş

Köy yakma ve baskımla uygulamalarının artarak sürmesi, Nisan ve Mayıs ayı içinde, sınırı geçerek Güney Kürdistan'a göç edenlerin sayısında da bir patlamaya yol açtı. Özellikle Hakkari'nin Çukurca ve Şirnak'ın Uludere ilçesine bağlı köylere yoğun göç yapıldığı öğrenildi.

KURD-A'nın bildirdiğine göre, Uludere ilçesine bağlı Deleka, Bileh, Repin, Hale, Lale, Zırveke, Zevivan, Roboski, Nerveh, Nejin, Şuvel, Kolge, Şir, Rovenga, Ewel ve Aloğ köylerinden göç edenlerin sayısı 15 bine yaklaştı.

Köylerin uçaklarla bombalandığı,

köylülerin silahlarla açığa tarandığı Hakkari'de bir de, valilik tarafından Çukurca ve köylere gıda ve ilaç ambargosu konuldu. İşgence ve katliamlarla korku olmaya zorlanan halk, bu kez de ambargo yüzünden açlık karşı karşıya kaldı. Baskılar ve açlık nedeniyle Çukurca ve köylere Güney Kürdistan'a göç edenlerin sayısı da 6 bine ulaştı.

Bilika Köyü'nden göç hazırlığı yapan Hasan Tutmaz isimli köylü göç sebebi şöyle anlattı: "Son üç aydır göçmüştük zulum kalmadı. Askerler evimize girdi, erzaklarımızı yağmaladı. Karın üzerinde beklettiler. Bir torba un için bir sürü sorgulama yaptılar. Bir ara bizi Sölopi ovalarında toplamak için münferit bile denizlemeye çalıştılar, gitmedik. Bombalardır kurmak için evimizi içinde yapılmış sığınaklar gerilla barınacağı kabul ettirilmeye çalışıldı. Güç enfemdi PKK'nın basmasıymış, oynuymuş, para veriyorlarmış. Biz göçmüştük inanırız. Devletin bize rüda gördüğü vahşeti düşünün hiçbir yedire görecek mümkün değildir. Üç aım, 20 köyümüz, 2 inşaatımızın Güney Kürdistan'daki akrabalarımızın yanına göç ediyoruz. Allah bu zulmün hesabını soracaktır. 13 çocuğum var, hepsi de köçte, başka çikamıyoruz."

1991'de Saddam'ın askerlerinin hamileşme soyunan Türkiye gımdı o zulmün katketece fızlaşımını uygulayıcısı durumdur.

Güney Kürdistan'da Halk Sefalet İçinde

Hasan Tutmaz isimli köylü hayvanlarını da beraberinde götürüldüğü için gınsayıldı. Çünkü birçok aile en yaşamaş epyalaları bile alamadılar göç etmek zorunda kaldı. Hale Köyü'nden göç eden Deri Karv ve Salih Bekir, Zaho'da kendileri ile göçen KURD-A muhabirine "Vatanımız zorla göç ettirildi. Burası da bizim vatanımız. Ancak hayvanlarımız ve epyalalarımız çoğunu getiremedik. At sırında ne getirebidek omda götürüldü" diyorlardı.

Güney Kürdistan'a göç edenler burada, Zaho, Derkar, Dohuk kentle-

ri ile Hizawa, Tilbeker, Bireh, Qasrok, Ceme, Darozan köylerine yerleştiriliyor. Var olan görünüm tipki 1991'de Saddam'ın kilisele köym uygulamaları üzerine Güney Kürdistan'dan Kuzey'e doğru göç ve göç edenlerin yapıldığı sınırları hatırlatıyor. Tablo, yer ve zaman farkı dışında aynı tablo. Yine göçlucüğü ile küçük çadırlara doluşan insanlar, açlık ve susuzluğun pençesinde sefalet içinde. Birçok insanın biteriminde getirdiği yiyecekler bitmiş durumda. Köy yaşam koşulları, açlık ve sefalet hastalıkları da hızla gelişmesine yol açıyor. İlaç ve tıbbi yardım çok denemek kadar az. Güney Kürdistan'da bulunan BM bürolarında halka yiyecek, ilaç, battaniye ve çadır veriliyor ancak bu yardımlar sayıları 30 bini bulan göçmenlerin ihtiyacını karşılamaktan çok uzak.

Güney Kürdistan'a göç edenler içinde bulunan DEP Uludere Belediyesi Başkan Adayı Abdullah Yılmaz, göç etdikten sonra açlık ve hastalıklar karşı karşıya kaldıklarını belirtirken "Ulusal அரசு kurum ve kuruluşlardan yardım bekliyoruz. Onlardan destek istiyoruz. Aklı halde insanlarımız burada perişan olacak" dedi. Yılmaz kaldıkları bölgenin Kürt savaşı uçaklarına bombalandığını da sözlerine ekledi.

Güney Kürdistan'da yaşanan terasına göçün yoğunlaşması uluslararası kamuoyuna da yansdı. Reuter Ajansı "Türkiye'den kaçan Kürtler" şeklinde bir haber yayıncı. Dişilen Bakanlık, konunun BM'ye taşınması için hemen harekete geçti. Bakanlık Sozcusu Ferhat Altan'ın göç olayının devlet baskısı ile değil "PKK'nın oyunu" sonucu yapıldığını söyleyken, Birleşik Türk kanalı da bölgeye giderek göç edenlerin nasıl "oyuna geldiklerini" açıklamak için yoğun bir çaba içinde.

Elbette bu çabanın mandırıcı olması söz konusu değildir. Yaşanan gerekler içinde, Güney Kürdistan'a yönelik göç, genel olarak yaşanan göç dalgasının ve kırsalın insansızlaştırılması uygulamalarının sadece bir parçasıdır. □

Politikaların iflas eden oligarşi azgınca sivil halka saldırıyor

"Biz, halk potansiyel suçlu sayan bir siyasi iktidar değiliz. Aksine halkın kucaklanması gerektiğini, halkın sevgi ile, muhabbetle ve hukukun üstünlüğü karşısında muameleyle tabi tutulması gerektiğini savunuyoruz. Binasaleyle, devletin toprağı, tofeyyle halkın üzerine varması gibi bir kayıftır yoktur. Bu hiçbir zaman yoktur. Ne baharda böyle bir şey olur, ne yazda böyle bir şey olur, ne kışta böyle bir şey olur, (...) Şurada açıkça söylüyorum ki, demokratik bir ülkede ve biz iktidarda olamıyız veya olamayız, hiç kimse halkın üzerine devletin toprağı, tofeyyle gelmesini akıldan geçirmesi mümkün değildir." (Başbakan Süleyman Demirel'in Konuşmaları, 1 Mart 1992- 31 Mayıs 1992, Başbakanlık Basın Merkezi, sayı 111)

TBMM'de Olanüstü Hal uygulamasını uzatılmasını istediği 17 Mart 1992 tarihli konuşmasında dönemin Başbakanı Süleyman Demirel bu sözleri sarf etmişti. "Baharda bilecek, yazın bilecek" vs. sözleri yine gündemdeydi. Oligarşinin sözcüleri yine hep bir ağızdan gerçekleri örtbas etme çabası içerisindeydiler...

Bugün arktı sivil halkı hedef alan saldırıları gözlemleye de gerek görmüyorduk. Gerilla karışımı çaresiz halkın gerillaya desteğini ortadan kaldırmak için "denizi kurtadan" politikaları bu veren oligarşi, sivil halka yönelik saldırılarını artırıyordu. Öyle ki, "hükümet devleti, insan halkı" vs. demagogiler de rafa kaldırılmış durumda. Oligarşi, faşist yasadıları, ku-

rarlarını daha hiçe sayarak saldırdı...

Köy Yakma ve Başaltmalar
Artarak Sürüyor
Devlet güçlerinin Kürdistan'da özellikle son iki ay içerisinde operasyonlarda büyük oranda hızlandırıldığı, köylerin insanlaştırılması uygulamaları sürüyor. 1993 yılında toplam 874 köy boşaltan devlet, bu yıl daha fazlasını planladığını gösteriyor. Bunun en açık kanıtları da son gelişmeler.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde Xrtbeşi (Şanık) Köyü'nü 19 Mayıs günü basan devlet güçleri evlerin tümünü ve köylülerin enkilerini ateşe verdiler. Köy tamamen insanlaştırıldı...

Batman'ın Kozluk ilçesine bağlı köyleri iftarı Sabri Doğan ile birlikte basan devlet güçleri köylülere çok emelkin sonla tehdit ettiler. Birkaç gün sonra ise yeniden gelecek Dargavan (Karşıyaka) ve Berzane Gore (İncirlik) köylerini evlerin tümünü birlikte ateşe verdiler ve köylülere çok ettiler...

Diyarbakır'ın Lice ve Kulp ilçelerinde Bingöl'ün Genç ilçesinde ise toplam 33 köyde büyük ölçekli saldırılar yapıldı. Köylülerin her bölüme katledildikleri tespitleri tamamen boğaldı...

Bahar başında başlatılan son operasyonlarda Diyarbakır, Bingöl, Batman, Bitlis ve bu illere bağlı ilçelerdeki toplam 74 köy askerler tarafından tamamen yakıldı, çok sayıda köy "terörün" demagogileri kurşuna dizilince, kesin sayı bilinmeyen birçok köy de gö-

zaltına alındı.

Halkın köylere geri dönmeleri için evleri tamamen yakan devlet güçleri köylülerden seçtikleri bazı köylere de kurşuna diziyorlar. Bu saldırılar ise tamamen basından gizli bir şekilde sürdürülüyor. Bunun yanında kendisini askeri olarak "bağarlı" göstermeye çalışan oligarşi köylere kurşuna dizdiği bu köylüler basına "dadağı çatırmalarda terörün öldürdüğü" şeklinde yansıtıyor...

Devlet güçleri ulaşılması gereken bir hedefi tamamlamaya çalışırken, geçen yıllardan farklı olarak evleri eşyalıların dahil boşalttırmadan yakıyorlar. Dahası, artık köylülerin yakılması için devlete çalınması, koruculuğu kabul etmesi, halkına ihanet etmesi yeterli neden oluyor... Devlet, son dönemde Kürdistan'daki insanlaştırılma politikalarını halkı tamamen yıldırmaya, gerillanın kaynağını temelden kurutmaya çalışıyor...

Failet Yasaları ve Kuralları Bili Uyumuyor

Köy boşaltmaları ile ilgili sivil halka yönelik katliamlarda son iki ayda artış oldu. İnkar politikaları iflas eden oligarşi ekonomik ve siyasi krizinin derinleşmesiyle birlikte halka yönelik saldırılarını kısa vadede çözümler elde etmeye çalışıyor. Öyle ki, Kürdistan yönetilen haksız savaşın hiçbir yasa ve kuralı bulunmuyor.

Kenetlenir, herkeşi, her yere kurmayla yetkili gören devlet güçleri, hiçbir yasa ve savaş kuralına dayanmayan bu "yetkileri" alabildiği kullanyorlar. Birçok silahlı köylü askerler tarafından kurşuna diziliyor. Ayrıca son operasyonlarda in-

Devlet Kürt halkını, evlerini yakarak, kurşuna dizerek "yönetiyor". Bunun adı siyasal iflastır.

sanlıktan da çıkmadan ötesinde, katledilen sivil halkın ya da gerillaların cesetleri benzeri doküleri yakıyor ya da iç organları parçalıyor.

Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Tiyar (Kazandere) Köyü'nü 6 Mayıs günü basan devlet güçleri, köyü ateşe verirken birai çocuk 5 kişiyi vahşice katlettiler. Katledildikleri Babir Çırak ve Hacı Anter Özden adındaki oldukça yaşlı olan köylülerden birini boğazdan, diğeri yağından iki panzere bağlanıp sürüklenerek vahşice katledildiler. Köylülerin cesetleri tınamayacak derecede parçalandı. Olanüstü Hal Bölge Vadiği ise bu olayla ilgili yaptığı açıklamada katledilen köylüler "Vurulan terörist" olarak nitelendirildi...

Derisin'in Partek ilçesine bağlı Arık Köyü yakınında ise 12 Mayıs günü köyünlari oltatan bir çoban, askerlerin açtığı ateş sonucu yaralandı.

Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı 20 köy ve mezra ise 12 ve 14 Mayıs günlerinde askerler tarafından basıldı. Toplam 8 köyü katledildi. Kurşuna dizilen köylüler ise her zaman ol-

duğu gibi yine gerilla olarak yansıtıldı. Oligarşi böylece hem halkı katlederek denizi kurutma hesapları yapıyor, hem de katlettiği köylülerin gerilla olarak yansıtarak psikolojik savatla hileli "başlılar" elde etmeye çalışıyor.

Haksız ve kuralsız savaşların en önemli parçalarını oluşturan olan insan kaybetme de Kürdistan'da son dönemde sıkça yaşanıyor.

Bunların birkaçı ise şöyle:

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Geliye Pirtaş'a yakılan son mezarlıkta tüm erkekler devlet güçleri tarafından "kaybedildi". Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Sise Köyü'nden 5, Dexus Köyü'nden 8 köylü de benzer şekilde köyleri yakıldıkları sonra "kaybedilmişlerdi". Lice'deki operasyonlarda katledilen 3 köylünün cesedi ise Lice Yatılı Bölge Okulu'nun arkasında gömülü olarak bulunmuştu. Son operasyonların sırasında Kürdistan'ın çeşitli yerlerinde 8 köyden az 50 köylünün "kaybedildiği" bildirildi...

Sivil Halka Karşı Artırılan Terör Çaresizliği İtfarları

Oligarşi Kürdistan'da sivil halka yönelik işleme, katliam, köy yakma ve insanlaştırılma politikalarını ve tüm insanlık dışı uygulamalarını her türlü savaş kurbanlarını ötesinde sürdürmektedir. Son birkaç ay içerisinde olanlar köylülerin boşaltılması, onlara köylülerin katledilmesi ve binlerce insanın işkence altında geçirilmesi devletin halka yalan ve demagogileri kazanma umudundan tamamen tükenmiş olduğunu göstermektedir. Askeri ve psikolojik olarak da gerillaya karşı bir etkinlik sergilemeyecek oligarşi, vahşice sivil halkı katlederek, katlettiklerini gerilla olarak yansıtacak kadar azıcık bir durumda olduğunu ortaya koyuyor. **Eğemenliğin kan ve bası politikaları üzerine kurulan oligarşi, sivil halka yönelik vahşice saldırılarını, ila olarak siyasi bir çöküntü ve çaresizlik içerisinde olduğunu iftira ediliyor.**

Mevcut durum oligarşinin tarihten de ders almadığını gösteriyor. 1925-1940 yılları arasında tekli aratmayan bugünkü uygulamalarıyla oligarşi, bir halkı katlederek çok etme-nin mümkün olmadığını unutmuş görünüyor. Gelecek mücadele hatırlatıcaktır...

Kars'ta kontrgerilla cinayeti ve saldırılar

Kars (Mücadele)- Kars'a bağlı Susuz ilçesinin Doyumlu (Çarlık) Köyü'nde Kaysızın Uzar isimli bir köy kontrgerilla tarafından katledildi.

12 Mayıs günü gerçekleştirilen olay köylülerin anıtlarına göre 60 yaşındaki Doyumlu Köyü'ne özel saat 3.30 sıralarında gelen 6 köy Kaysızın Uzar'ın kardeşinden takatleriyle kendilerini bir köy götürmelerini istedi. Kaysızın Uzar'ın kardeşi araç kullanmayı bilmediği için ağabeyini çağırdı ve yoförük yarı Kaysızın Uzar ile 6 köy takası birer köyden ayrıldılar. Aynı gün öğlen saatlerinde ise Büyük Çatak Köyü yakınında Kaysızın Uzar'ın cesedi bulundu. 10 kurşuna öldürülen Uzar'ın cesedinin yanında MKE yapımı bir kovnir bulunması, dışerinin içi çok sert bir cisimle kırılmış olması, belinin parçalanmış olması ve göğüsünün morarlar içine yığılması ve katillerin kırılmış da açıkça ortaya koyuyordu. Kaysızın Uzar'ın kontrgerilla katlettiği. Oe yandan Uzar'ın kullandığı otomobil Susuz ilçesinin kuzeyindeki Süz Dökülen bölgesinde dereye atılmış halde bulundu. Bununla da yetinmeyen kontrgerilla Kaysızın Uzar'ın babası, amcası, üç kardeşi, oğlu ve üç oğlunda da gözaltına alındı. Ayrıca bu olayı bahane ederek köylüler üzerinde bası kurmaya çalışan kontrgerilla Büyük Çataktaki birçok köyü gözaltına aldırdı. ○

Kürecik'te devlet baskısı

Malatya (Mücadele)- Malatya'nın Akçadağ ilçesine bağlı Kürecik Köyü'nde yaklaşık iki haftadır dağlar bombalanıyor. 80 ceme asker ve özel timle bağlatılan operasyonlarla köy halkı sindirilmeye çalışılıyor.

Yaylağa giden köylülerin barındıkları çadırlar talim ediyor. Halkın yaylağa gitmeden önce kimliklerini, adreslerini vermesi, yaylağı kimse-nin misafiri gemesiyle, gidirise Kürecik Karakolu'na telefon etme, izin alması zorunluluğu konuşması şeklinde baskılar yapıyor.

Ayrıca halk, "Dağdan teröristler gelecek" haber vererek "sindirilecek" mübrihtesi zorlanıyor. ○

Kürdistan'da feodalizmden kapitalizme Kürt egemenlerinin oligarşiyile bütünleşmesi

Devlet erkanındaki bürokratlardan, generallerle, telceli patronlara kadar birçok Kürt kökenli kişi bugün oligarşinin içerisinde yer alıyor. Emperyalizmle ilgili işinde palazlanan Halk Toprak gibi bir işadamların, Kamuran İnan gibi toprak ağası olan bir milletvekilinin kadar pek çok Kürt egemeni, sömür politikalarının olduğu gibi Kürt halkına yönelik ulusal baskı politikalarının da uygulayıcısı-orta oluyolar. Oligarşinin içerisinde yer aldıkları ve onun çıkarlarına hizmet ettiklerinden sonra kimin hangi ulusal kökenden olduğu da fark etmiyor. Türk, Kürt ya da başka milletlerden olan egemen sınıf üyeleri Ülkemizde emekçi halkın sömürülmesinde ve Kürt halkına ulusal baskı uygulanmasında birleşiyorlar. Sınıfsal çıkarlarındaki ortaklıkların olduğu gibi ulusal karakter onları için önemi, anlamını kaybediyor.

Yan-federal üretim ilişkileri içerisinde Kürt federal beylerinin tasfiye olmayıp emvileşerek kapitalist ilişkiler içerisinde kendilerini tefeci, tüccarlar olarak yer bulmaları ve kimilerinin de giderek burjuvalaşması yeni-sömürge ilişkilerinin gelişmesiyle oldu. Türkiye'de emperyalizme ilgili işlerinde ve ona bağlı olarak gelişen kapitalizm, Kürdistan'da da paralel bir süreç izledi. Kürdistan'da yan-federal üretim ilişkileri kapitalist üretim ilişkilerine dönüşümünü ve çarpık gelişme evrimleşmeler Kürt egemen sınıfları da ülke oligarşisi içerisinde yerlerini aldılar...

Kürt Egemenlerinin Oligarşiyile Bütünleşme Süreci
Osmanlı İmparatorluğu döneminde Kürdistan'da tarım ve hayvancılıkla uğraşan köylüler, asiret çerçevesinde kapalı bir ekonomik yapı oluşturdular. Üretim, asiret üyelerinin ihyaçılarıncı yapılmakla birlikte ve aynı zamanda dini lider olan asiret reisleri dahil olmak üzere hemen hemen eğitim bir paylaşımla sonuçlandı, sınıfsal ayrışma yoktur. Hayvancılıkla üretim aletleri ortak. Asiret üyelerince seçilen asiret reislerinin ise baskı kurma gibi yetkileri yoktur, asiret dışı eklemden korurlar ve törenler devamını sağlarlar.

Tarımda kapitalizmeyle Batı Anadolu'da 19. yüzyılda başlamasına rağmen Kürdistan'da feodal yapı kendini korumaya devam eder, Türk ulusal kurtuluş savaşıyla birlikte Küzey Kürdistan Maaş-İl Mili kapsamında bir "siyasi ilhak" olarak yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin elinde kalır.

Hatta Cumhuriyetin kuruluşundan sonra 1937-38 yıllarındaki Derişim ayanlarına kadar Kemalist iktidar Kürdistan'ın soyo-ekonomik yapısına müdahale edemez. Kürdistan toprakları bu yıllara kadar genç Türkiye Cumhuriyeti için kapalı bir kutu olma-ya devam eder.

Örneğin 1927 yılında Erzincan'da ürünün ancak %25'i pazara sürülmektedir. Derişim ayanlarının, 90 bin Kürt köylüsünün çok-çocuk, yağlı-kadın demeden katledilmesiyle 1942'de tamamlanışının sonrasında Ke-

Toprak sorunu öyle derin çelikler taşımadıkları ki, bugün Kürdistan'da tarımla uğraşan ailelerin %38'i (300 bin aile) hiç toprağa sahip değiller, yapılan resmi araştırma çalışmalarına göre, 513 köy bir ya da birkaç aileye aittir...

Bugün yan-feodal ilişkiler kalıntı halinde bulunmakla birlikte, hakim olan kapitalist üretim ilişkileridir.

malist iktidar Kürdistan'da egemenlik sağlamaya başlar. Bu sırada başlı asiret beyleri ve toprak ağalarıyla anılan Kemalistler, ayanlarınla baskımatma destek almak için bunlara toprak dağıtırlar.

Cumhuriyet döneminde bu gelişmelerle birlikte kapalı ekonomik yapı kırılmaya, asiret yapılarında üretim aletlerini sahip olanlar ve olmayanlar şeklinde bir ayrışma netleşmeye başlar. Artık geniş topraklara sahip olanlar köylüler bu toprakları üzerinde yarı, kira, marabacı, güdükelci olarak çalıştırma yapılmışlardır.

1950'lerden sonra ise yol yapımı çalışmaları artar, meta dolaşımı hızlanır. Kapalı ekonomik yapılar çözülmeye pazar ekonomisine geçiş yaşanır. Batıda ki birçok ürün artık Kürt şehirlerinde de görülür. Aynı zamanda Kürt köylüsünün ürettikleri de Kürdistan dışında da pazarlanmaya başlanır.

Türkiye yeni sömürgeci ilişkilerine girince kadar Kürdistan'daki egemen üretim tarzı feodalizmdir. Fakat bu durum yeni sömürgeci ilişkilerle birlikte değişir. Türkiye'nin emperyalizme ilişkileri geliştiği (1945'te) yabancı sermaye girişini hissettirir. 1954'ten sonra ise yabancı sermaye girişinde ve yeni sömürgeci ilişkilerinde bir netleşme yaşanır.

Asıl çözümler ise tarımda makineleşmeye başlar. Hızlı bir kapitalist gelişim ortaya çıkar. Pazar ekonomisinin yasalardan sonra feodal beylerini evrimleştirir, büyük topraklara sahip olanlar makineleşmeye itiltiler artırmaya çalışır. Öyle ki, 1965-66 yılları arasında %19 olan Kürtler için makineleşme hızı Kürdistan'da %45'tir. Kapitalizmin Kürdistan'a girişini ve tarımda makineleşme hızı kısa bir süre sonra doyma ulaşarak yavaşlar. Büyük toprak sahiplerinin elde ettikleri artı ürün kentlerde pazara açılır. Köylülerde yaşayan asiret beyleri, ticaret ve tefecilikle uğraşmak üzere kentlere yerleşmeye başlarlar. Kürt feodal egemenleri Türkiye'nin genelinde olduğu gibi burjuvalaşarak hafif sınıflı ayanları ara malı üretimine yatırımlar yaparlar. Ancak devleti desteği ve teykidleriyle rağmen bu hafif sınıflı girişimci riskleri nedeniyle Kürdistan'da pek bekli bulunmamış, Kürt kökenli büyük burjuvalar önemli

sayılabilecek hafif sanayi yatırımlarını batıda yapmışlardır.

Bu süreç içerisinde makineleşmeye birlikte köylülerde işgücü fazlalığı ortaya çıkar ve göçler yaşanmaya başlanır. Bunun sonucu olarak da borçlandırılma, tefeci faizleriyle yoksul köylülerin elinde, avucundakileri alarak 1980'lerde ailelerin %5'ini oluşturan büyük toprak sahipleri topraklarını yarınsından fazlasına sahip hale gelirler. Topraklarının elden çıkmasıyla birlikte %70 oranındaki nüfus topraksız ya da az topraklı hale gelir. Yarıncılık, kıracılık, marabacılık ve güdükelciliğin artmasıyla birlikte Kürdistan'dan büyük şehirler mevsimlik işçi olarak göçlerinin sayısında da büyük artış olur. 1980'den sonra ulusal baskı yanında ekonomik nedenlerle de büyük oranda göç yaşanır.

Toprak sorunu öyle derin çelikler taşımadıkları ki, bugün Kürdistan'da tarımla uğraşan ailelerin %38'i (300 bin aile) hiç toprağa sahip değiller, yapılan resmi araştırma çalışmalarına göre, 513 köy bir ya da birkaç aileye aittir...

1985 yılında Kürdistan'da ücretli nüfusun toplam nüfusun içindeki payı %22.5'tir. Bu oran Türkiye'nin 1965 yılı ortalamasıyla aynıdır. Özellikle 1970'lerde hızlanan kapitalist ilişkiler 1980'lerde irme kazanıp denirler. Kürdistan'daki yan-federal ilişkiler kapitalist ilişkilerden doğur. **Bugün yan-federal ilişkiler kalıntı halinde bulunmakla birlikte, hakim olan kapitalist üretim ilişkileridir.**

Kürt Egemenlerinin Hızlı Ulusal Yarı ve İlerici Misyonu Yoktur

Kürt halkının üzerinde ulusal baskı politikası: Kemalist iktidar döneminde toprak ağalarının, asiret beylerinin gücünün kırılması neden olmuştur. toprak reformu yapmak bir yana, toprak

Kürt toprak ağaları ve asiret beyleri Kürdistan'da meta dolaşımının artmasına paralel olarak kapitalist evrimle uğraşmışlar, merkezi otoriteyle bütünleşerek egemen sınıflar bloğu içerisinde yer almışlardır. Bu nedenle Kürt halkına karşı uygulanan ulusal baskı politikalarından, emperyalizme ilgili işlerinde Kürt egemen sınıfları da doğrudan sorumludurlar.

Mücadelenin izlediği rota emperyalizme ve oligarşiyeye karşı bir mücadele perspektifine sahip olmadığından, halkların kurtuluş umudu olabilmek de hayalden öteye gidememektedir...

rak ağalarının ve asiret beylerinin ekonomik ve siyasi etkinlikleri artırmıştır. Böyle bir gelişme kapitalizm öncesi unsurların zayıf olan işbirlikçi telceli burjuvaziyeye çatışıp yok olmasına değeri, işbirlikli halinde kapitalizmeylemelerine neden olmuştur.

Kürt toprak ağaları ve asiret beyleri Kürdistan'da meta dolaşımının artmasına paralel olarak kapitalist evrimle uğraşmışlar, merkezi otoriteyle bütünleşerek egemen sınıflar bloğu içerisinde yer almışlardır. Bu nedenle Kürt halkına karşı uygulanan ulusal baskı politikalarından, emperyalizme ilgili işlerinde Kürt egemen sınıfları da doğrudan sorumludurlar. Tüm işbirlikçi gibi ulusal bir karakterleri de yoktur. Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin önüne set olmuştur. Kapitalist evrimleşmeye rağmen devleti etkilenen kültürel değerleri korumasına da gözetimci, asiret beylerinin özellikle seçim dönemlerinde belirleyici olması, koruculuğatırma politikalarından devlete büyük oranda destek sağlama da bunun en açık kanıtlarıdır.

Sömürülen ve ulusal baskı altında kalan Kürt emekçi sınıfları, Türk emekçi sınıfları aynı ekonomik ve sosyal yapı içerisinde bütünleşmişlerdir. Kürdistan tüm Türkiye ile aynı soyo-ekonomik yapıya sahiptir. Oligarşi emperyalizme ilgili işlerinde geliştiğinden, emperyalizmden baktırmaz karşı ağır ekonomik ve siyasi politika geliştirememektedir...

Bu gerçekler, tüm Kürt milletçilerinin olduğu gibi, küçük burjuva misyonu ya da radikal hareket taraftarları kabul edilememektedir. Milletçiyi baskı, gelişmeye ve iletmeceği politikaları sınıfsal bakışla değerlendirmeye değeri için, Kürt egemenlerinin oligarşi içerisinde yer aldıkları, Kürt halkına uygulanan ulusal baskının sosyal temelinde Kürt egemen sınıflarının da bulunduğunu göstermektedir. Oysa ulusal sorun çözümünü sınıfsal sorunun çözümü ile iç içe geçmiştir. Bu anlamda da sınıfsal temelleri olmayan bir mücadele anlayışla ulusal sorun çözümler. Kürt halkının sınıfsal kurtuluş sorunu devrim programına koymayan ve mücadelenin bu eksende gelişmeyecek küçük burjuva milletçiyi hareketleri sonunda emperyalizme boyun eğmeceği sürdüramazlar. Gerçek bir bağımsızlığı sağlayamazlar.

Köylülerin toprak sorununu ve ulusal sorunun önekiği başlıca engellerden birisi de Kürt egemen sınıflarıdır. Oligarşi içinde yer aldıkları ve emperyalizme ilgili işlerinde oldukları için devrimci mücadelenin doğrudan hedefi derinumduradılar. Bu nedenle Kürdistan'da halkın demokratik ve ulusal istemlerinin çözümlenmesi anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi dışında bir çözüm bulunmamaktadır. **Mücadelenin izlediği rota emperyalizme ve oligarşiyeye karşı bir mücadele perspektifine sahip olmadığından, halkların kurtuluş umudu olabilmek de hayalden öteye gidememektedir...**

kız demieği. Toplam muhalefet ve devrimci mücadele artık Demirel iktidarı önlemeyeceği zayıydır. Demirel'in oligarşisi imdadında bu kez 12 Mart yetisi. Oligarşi emperyalizme bağımlılık yarattığı krizini kendi iç çelişkileri ve yükselen devrimci mücadelelerin çözümüne cıvıltıya bulaşmaya çalışır.

12 Mart'ta emperyalizm, devrimlerin ödediği laturadır. İki ücretleri düğünler, demokratik haklar gasp edilir. Sadece devrimci, emekçi coşkunluk doludur... Ancak egemen sınıfların da

arınlaşma gelmiyordu. En başta IMF'ye devallasyon sözü veriliyor ve sözler, kamudaki maliyet artışlarının derhal fiyatlara yansımaları, masrafların %47'ye geçmeyeceği vb. ile devam ediyordu. Elbette böyle bir program mevcut "sivil" iktidarı uygulamak mümkün değildi. '80'de IMF'ye imzalanmış anlaşma bu kez beraberinde 12 Eylül cıvıltısını getirdi.

Cıvıltıya birlikte IMF'ye ilgisizler de katıldı. Hükümetlerin ekonomik programları artık ülkemizin dışında

Krizin sorumlusu emekçilerimiz gibi fedakarlık da, kemer sıkma da yine emekçilerden istenecekti. Benzeri programları emekçi halka kabul ettirmenin değişmeyen demagoji malzemeleri yine gündemde olacaktı. Yine 500 gün sonra, 1000 gün sonra rahatlatılabilecek emekçiler...

Egemen sınıflar her kriz döneminde, krizin nedeni olarak kendi talanlarını, yağmalarını, rüşvet, yolsuzluk ve soygunculuk, lüks içinde sefahata boğuşmuş yaşamlarını değil, emekçilerin aldığı üç-

yalızın yalınlarını. Şöyle diyor ABD Başkanı Kennedy: "Diy yarın, Amerika Birleşik Devletleri'nin, dünyayı denetleme ve etkileme aracı olan ve kesinlikle çok-cek, ya da komünist bİbika gıgabebilecek ülkeleri güçlendirmesini sağlayın her yolda!" (Altın Taras Hayatı, Emperyalizmin Yarıdını, s.5)

Evet, emperyalist yarıdının muhtevası budur. Egemen sınıflar mevcut ekonomik tablo içinde spekülasyon para-döviz-borsa piyasasında "parayla para kazanmayı" tercih etmekte, yatırıma yö-

ödediği bir laturadır. Krizin derinleşti-ği, halkın muhalefetinin giderek yükseldiği koşullarda basıyarak "para" her hıza yarılmaktadır. Bu çarelerin adı IMF ve sıkıyönetimdir. Her ekonomik kriz kapıları IMF'ye, siyasal kriz de orduya açmaktadır.

Oligarşi 12 Mart cıvıltısından sonra daha fiyatsız bir ekonomik politika izler. 1973'den 1977'ye kadar IMF'nin denetiminde 13 köşük devallasyon yapılır. Ancak 77'de peşinide 74 dünya petrol krizinin yıkıcı etkisi tükane ekonomiyi, artık köşük devallasyonlarla sömürü mekanizmalarının önünü açamamaktadır. Türkiye artan dış borçlarıyla emperyalizm açısından, emperyalist yatırımlar açısından giderek güvensizliğini kaybetmektedir.

1979'da IMF'nin kapısına gelen bu kez Ecevit iktidarı. Ama IMF'nin istekleri bu kez devallasyonla da sınırlı değildir.

Bu gelişme yani IMF'nin isteklerindeki gelişmeler, bir yarıyla Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durumdur ve bir diğer yarıyla da IMF'nin kurulduğundan bu yana geçirdiği evrimden kaynaklanmaktadır.

İktidaranın ticaretin isteklerini sağlayacak bir yarıdışılma sandığı, olarak kundan IMF, giderek emperyalizmin yeni sömürge ülkeleri yönelik politikalarını bütününe uygulamaları ve denetlemesi görevi üstlenmiş, bu anlamda da müdahale kapasitesi sürekli gelişen bir kurum dönüşmüştür. Artık para fonunun programlarını alanı IMF'nin sözleşme maddelerinde yazılanların çok üstüne uzanmaktadır. Mali politika, ücret politikası, yatırım politikası, tarım politikası artık her şey IMF'nin doğrudan müdahale kapsamındadır. Bütün bu süreç boyunca IMF'nin müdahaleleriyle emperyalizmin lehine olarak dış ticaret kısıtlamalarını neredeyse tümüyle kaldırılmış, IMF bu yeni misyonuyla birlikte ültemizin iç politikalarını da da geniş yarıdışılma, sosyal güvencik gibi "refah-yonu artırıcı" dışişleri politikalarını doğrudan idaremeye başlamıştır. Kısaca artık yeni sömürge ülke hükümetleri ekonominin karışıklı döndürülebilmesi için kendi "ulusal" meclislerinin ötesinde IMF'den güvencik almak zorundadır. İşte bütün bunlardan dolayıdır ki 79'da IMF'nin ödediği önlemleri uygulayamayan Ecevit iktidarı 79 ara seçiminde TUSİAD'ın çabalarıyla iktidardan uzaklaşır.

1980'de iktidarda yeni Demirel vardır. Önce 24 Ocak kararları alınır. Ardından da IMF'ye bir Stand By imzalanır. 24 Ocak kararları ve 2 Haziran 1980'de IMF'ye verilen niyet mektubu krizin emekçi halka yüklemesinden başka bir

IMF'de hazırlanıp dikte ettirilmektedir. 1981'de IMF'ye üç yıllık yeni bir Stand By imzalanır. '84'te aynı anlaşma yenilenir. Cunta koşullarında toplu sözleşme düzeni tümüyle ortadan kaldırılarak, emekçilerin garancılar ücretleri düğünlerce ekonomi, egemen sınıflar açısından az çok "tatmin" olmaktadır.

Ne var ki kapitalizm çarpık gelişmiştir bu ülkede. Hiçbir ekonomi-politika, hiçbir program sonuna kadar rayında gıymıyordur. Krizler yeni krizleri izliyor ve halkın muhalefeti hiçbir zaman egemen sınıfların istediği gibi sınırlanamaz...

'94'ÜN NİYET MEKTUBU HALKA KARŞI BİR SUÇ BELGESİDİR

Evet, Çiller hükümeti 1994 Nisan'da IMF'nin kapısında'dır. Önce Beyaz Saray'a bağıllıklarını bildiren Çiller, ABD başkanını onayları olarak IMF'ye teslim olduğunu gösteriyordu.

IMF 1994'ten 1947'den bu yana ülkemize gelip gidiyordu. Ancak IMF heyeti ilk kez ülkemizde basın toplantısı yaptı. Heyet DYP-SHP koalisyonunun hazırladığı 5 Nisan soygun paketini savundu bu toplantıda. Çünkü 5 Nisan daha önce de iptard edildiği gerekçe IMF ile görüşmek yeni sürecin bir ön hazırlığıydı. Hükümetin IMF'ye verilmiş üzere harekâtı yeni niyet mektubunda nelerin yer aldığı ve aslaçığı ancak halkın tahmin etmek zor değildi. Ancak bunları bir bütün olarak görmek yine de yapılmak istenenin, iktidarı halka karşı açtığı ekonomik savaşın boyutunu göstermesi bakımından önemlidir.

Hazırlanan niyet mektubuna göre:

- Hiç birleşen kemer sıkma politikaları bir kaç, delik daha içerdien yeniden basıyacaktır.
- Ücretler, maaşlar düşürülecektir.
- Tarımsal destek fiyatlari azaltılacaktır.
- Genel olarak tüm sektörlerde, hizmet sektöründe sübvansiyonlar düşürülecektir.
- KİT zamları artırılacaktır.
- Vergiler arttırılacaktır.
- Sıkı para politikası uygulanacaktır.
- İşçi ve maaşların işten çıkarılması hızlandırılacaktır.
- Özeleştirme planı tavisize uygulanacaktır.
- Üç yıl süreli olarak düşülmüş yeni anlaşmanın yeni iş "istihdam sağlama" dönemi olarak adlandırılacaktır. Sonra iki yıl ise "Yapısal düzenleme"ye olacaktır denilir.

Oligarşi bütün kaynaklarımızı, zenginliklerimizi emperyalizme peşke çekiyor. Buna izin veremeyiz.

baş kurşunu göstermiştir. Bugün de tam bir pıngilikte aynı yarıdışılma basıyıyorlar. "Gerek kamu kesiminde gerekse özel kesimde artan reel ücretlerin sonuna mas ve ücretlerin gayi salı mülki hasıla içindeki payının %20'lerden %36'ya yükseldiği" ideri sürüyor şimdi de. (21 Nisan '94, Milliyet)

Gerekçe aslında ne yapılmak istendiğini, programladıkları ne yapılağı ve madde kalabalığına karşı ne tıfılafıcı göstermektedir. Yapılacak olan iş emekçilere "muhalefetsiz" kabul ettirebilmek için de baskınları arttırılacaktır. IMF hazırlanan "niyet mektubu" uygulanmasıyla bağlandığı oligarşinin yeni mekanizmasına daha fazla itiracy olacaktır. IMF'ye anlaşmaların imzalandığı her süreç, bu yarıyla birbiri tetici gibidir. Bu süreci bızacak olan tek güç, emekçi halkın muhalefeti ve devrimci mücadeledir.

"IMF'YE TESLİMİYET ULUSAL ONURSUZLUKTUR"

Bir yeni sömürge ülke oligarşisi zor duruma düşüyor ve emperyalizm; IMF, Dünya Bankası gibi kurumlarıyla "yardıma" koşuyor. Emperyalizme bağımlılık ve IMF anlaşmalarını böyle göstermek, bu ulusal onursuzluk politikası böyle bir senaryoya halka kabul ettirmek istemiyordur. Oysa bunu herkesten önce emper-

nelmemektedirler. Bu ise denizin suyunu bir yerde bitmesi, arı değer sömürsünün bir kriz içinde sınırlanması demektir. Bir diğer yarıyla da egemen sınıfların çok kullandığı deyimle "sosyal patlamaların" her an eşikte tehlike olarak beklenmesi demektir. Evet, denizin suyu bitmiştir. Ve "sosyal patlamalar" ülkemizin gündeminde. Emperyalizm -IMF eyleli- yarıdışılma işte bu noktada gündeme gelmektedir. Kurumlarıyla açılan Türkiye ekonomisi değdi, egemen sınıfların sömürge çıkardı. Devallasyon emperyalizmin bu "yardım"ıyla kendine akan para kanallarıyla da açmış-genişletmiş olacaktır.

Bugün Türkiye'yi yönetenler politik onursuzluğu temsil etmektedirler. Evet, onursuzdur, emperyalist bir kuruluş "Kendi halkımızın sofrasından lokmayı daha da azaltacaktır. Kendi içimin, memurun masasını döndürüp tüm halkın kemeri de, gırtlığını da daha fazla açacaktır." diye söz ve güven vermek, halklarımızın ulusal onurunu emperyalist ülkelerin, kurumların ayakları altında çiğnemek. Buna politika denilebilir eğer, bu ulusal onursuzluk politikasıdır.

Dünya Bankası Arjantin'de askeri cunta döneminde kırak vermek için askeri hükümetten demiryalından gelişen 70 bin içişin işten atılması sözüni almış ve uygulamıştır. O dönemde Dünya Bankası yetkililerine sorulan "atılanlar ne olacaktır?" sorusuna yetkililerden biri "Her zaman kırsal bölgelere geri dönebilleri" yanıtı vermiştir. Yani daha fazla yoksulluğun, sefaletin ve işsizliğin konuşulması... Emperyalizmin baskınlarında yeni sömürge ülkeler için ekonomik paketler hazırlanırken, yeni sömürge ülke halklarının geleceğine ilişkin duydukları kaygı ancak bu kadardır.

Bugün Türkiye oligarşisinin IMF'ye, emperyalizme verdiği sözler arasında Arjantin'deki rakamı birkaç misli aşan maddeler vardır. Bu program uygulanmasıyla bağlanıyyla beraber yüzbinlerce işçi-memur daha ana sokağa terk edilecektir. Emekçi halkın sağlığı, iş güvencik, iş güvencisi tamamiyla ortadan kalkacaktır. Kısacası bu programa, bu üç yıllık planda emekçi halk için, onun lehine, çıkarna olabilecek hiçbir şey yoktur. Emekçilerin çıkarı bu programı uygulatmamaktadır. Emekçilerin çıkarı IMF'ye, emperyalizme hayır demekte, işbirliği oligarşisi alaşağı etmektir.

Devrimciler, işçiler, memurlar IMF'nin yarıdışılma değdi bağımsız Türkiye'yi bugün her zamankinden daha yoksul kesile ve daha sık işsizlik içinde tutmaktadır. Bugün bu gar emekçi halkın öksüne, hoşnutsuzluğuna en iyi tercüman olabilecek yarıdışılma bırıdır.

Düzenle bağlarını koparıp atmadan mücadelede kararlı olunamaz

Düzen tüm kurumlarıyla insanları sosyal yapılarına, ilişkilerine, alışkanlıklarına ve kontrol altına almaya çalışıyor. Burjuvazi çürümüşlüğü, yozlaşmış ezilen sınıflar ve tabakalara girince ederken emirli mücadele içerisinde yer alan insanların düzeni ve etkilediği oranda sınıflar mücadelesinde içerdikleri bağları kazanıyor, düzenin yıkılmasını ediyor...

Devrimci ilişkiler ve mücadele de insanların etkileri ve onları dönüştürerek çürümüşlüğü, pisliklerden arıtıyor. Haklı, yeni ve doğru ile hakısız, eski ve çürümüş olanın savaşında kimi zaman düzenin kimi zaman devrimci mücadelesinin üstün geldiği çatışmalar yaşanıyor. Düzen ve onun etkileriyle devrimci mücadelelerin etkileri, insan bilincinde kıyasıya çarpışıyor. Devrimci mücadele içerisinde yer alan insanların yaşam tarzı da bu çatışmaların sonuçları üzerinde şekilleniyor.

Bu, devrimcilerin açıkça karşılarında olan düzenli yaşamla insanları onları içten içe kemiren küçük burjuva zaafları ve düzen bağlarına karşı verilen mücadeleler. Düzen, düzen bağları ve küçük burjuva zaafları ise düşmana karşı verilen savaşta iç içe düşmanların, faşizm olan aracıyla devrim yürütüşünün önüne engelleyici koyar.

Düşmanın güçleri istemiyeli teşvii edilmemesinden yola çıkarak ilişkiler kurulumasının, faşizmin içkencelerinden düşmanına karşı bir şekilde direnilemesine kadar pek çok olumsuzluk işte bu iç düşmanın, düzenle olan bağların koparılmasından kaynaklanmaktadır. Bir aygıt düzensiz bir aygıt mücadelesinde olan insanların etkisi ve zaatları giderilmediği ise bu insanların devrimci mücadeleye birçok zararlar vermektedir, ısratı bulduğunda ve zor dönemlerde ise açılan düzen saflarına geçebilmektedirler.

Bundan ise yalnızca düzen saflarına geçen kişi değil, aynı olarak devrimci mücadeleye de zarar görmektedir.

"Burjuvazinin hakim olduğu devirde, proletaryanın partisi kendisi içindeki düzen ve ilimli güçlere karşı amansız bir mücadele vermediği takdirde büyük çöküşüne" diyor Stalin (Lenin, J. Stalin, Vol. Yayınları, sf.15) Yani devrimci bir hareketin safları içerisinde insanların düzen bağlarından, alışkanlıklarından kurtulup gerçek bir devrimci olmak, küçük burjuva görünüm ve emirli, devrimci kültürün hakim olması için çabasıyla mücadele etmeye çalışacaktır. Çünkü küçük burjuva kültür ve onun alışkanlıklarına karşı mücadele edilemez, onlardan kurtulmadan yeni insanı yaratmak ve yeni insan olmadan da halkı eğitmek, kitleleri dönüştürmek devrimci saflara katmak mümkün değildir.

Sincise ve "masum" görüntüler altında saflarımıza sızan düzen kültürü ve alışkanlıklarını temizleyemediğimiz devrimci kişilik ve kültür dejenere olmasın, bulasıcı bir hastalık gibi yaygınlaş-

maya başlar, devrimci mücadele sekteye uğrar.

"Bir defadan bir şey olmaz", "bunun altında domuz aramanın bir anlamı yok" vb. türden yanlış, olumsuz ve "masum" bir mantıkla saflarımıza sızan düzen kültürü, hedeflerin ertelenmesine, gerekçeliğe, ilke ve kurallara ihlal edilmesine neden olur. İlke ve kurallara uymamak, disiplinsizlik, denetimsizlik süreklilik kazanmaya başladığında ise devrimci kültür ve ilişkiler içten içe çürür.

Sınıflar mücadelesi tarihi, düşmana karşı disiplin ve kurallara olmaksızın bağlanılıp olunamayacağını kanıtlamıştır. Devrimciler pek çok acı deneyim savagın bir oyun olmadığını öğrendiler. Saflarındaki iç düşmanı kuşumayan birçok örgüt ya tamamen yok edilmiş ya da düzene kanalizasyon olarak etkisiz hale getirilmiştir. Düzenli mücadele arasına kalın çizgiler koyulmadığında yani devrimci saflardaki zaaflar, düzen bağları ve alışkanlıkları, küçük burjuva görünüm ve etkileriyle mücadeleleri kararlı bir şekilde yürütme mümkün olamamaktadır. İşte bu yüzden kalın çizgilerle düzenlemesi ve öğrenilmesi alışkanlıklarına haline getirmemiz gerekiyor. Bu da düzenle aramızdaki sınır çizgisini kalınlaştırmakla olur. Bu sınır kalınlığını yaratıp koruyamamak düşmanları sevindirir, bizi ise özecek sorunları ortaya çıkarır. Üzülmemek içinse, iç düşmanımızı izlemeli, onu ezip geçerek işsiz güçsüz bırakmalıyız.

Önce Bizler Yeni İnsan Olacağız.

Devrimci mücadelede aynı zamanda yeni insanı, yeni bir kültürü yaratma mücadelesidir. Kendini her şeyiyle halkın kurtuluş mücadelesine sunan insanların mücadelesine ısrarla yaratılabilmektedir. Bençilik, kişisel hırslar, rahatsızlıklar, her şeyi kendiliğindenlikle bırakmak ve kendi ödandığı düşünmek, ilkesizlik, eleştirilere karşı küçük burjuva görünüm kabarması gibi düzenin yakınlık ettiği hastalıklı devrimci mücadeleye zarar vermektedir. Kendisindeki ve yoldaşlarındaki eksiklere, hatalara göz yumularak, kendini sorgulamak ve yoldaşlarını dönüştürmeye çalışmak yerine liberal davranış herkeşe ması buncuk davranışlar gerçek bir devrimci olmazlar. Bu etkiler ve hatalar ortadan kaldırılmaz kitlelerde güven sağlanamaz, saygın bir devrimci kişilik kazanılmaz. Kitleler dönüştürülemez ve devrimci kültürün hakim kılınmadığında ise olanakları çok daha güçlü olan düşmana karşı başarılan olunamaz.

Hizmeti kessen, bizi içten içe yiyip bitirmek için istihale bekleyen düzen kültürünü, küçük burjuva yaşam tarzı ve alışkanlıklarını kıldanarak tutmadık sonra, başları sağa da yoktur. Yaptığımız herhangi bir işte, ya da nihai hedefimizde bağları ve bulabuluk için "iç düşmanımızı" hoşlanacak, seveceği şeylerden mahrum etmeliyiz. Kendisine yaşam şansı bulacağı hiçbir özelliği, alışkanlıklarını acılamayız. Unut-

Sincise ve "masum" görüntüler altında saflarımıza sızan düzen kültürü ve alışkanlıklarını temizleyemediğimiz devrimci kişilik ve kültür dejenere olmasın, bulasıcı bir hastalık gibi yaygınlaşmaya başlar, devrimci mücadele sekteye uğrar.

"Bir defadan bir şey olmaz", "bunun altında domuz aramanın anlamı yok" vb. türden yanlış, olumsuz ve "masum" bir mantıkla saflarımıza sızan düzen kültürü, hedeflerin ertelenmesine, gerekçeliğe, ilke ve kurallara ihlal edilmesine neden olur. İlke ve kurallara uymamak, disiplinsizlik, denetimsizlik süreklilik kazanmaya başladığında ise devrimci kültür ve ilişkiler içten içe çürür.

mayalım ki, bu bunlara acıdıkça, içten içe okadıkça, olan yine bize olur. "Neden başarıyoruz?" "Neden çöküyoruz?" "Neden hep konuştuk, bilinen şeyleri yeniden yeniden yapıyoruz?" "Neden kendimizi ayarlamıyoruz?" vb. soruların ardı arkası kesilmeye. Böyle bir durum ise, bizim kişisizleştirmeye bir yana, elimizi kıldanmaya başlar. İç düşmana karşı radikal olmamak, kendi kendimize "esir olmak" başka bir anlamı gelmez. Her türlü riski göze alarak zamanımızı, düşüncemizi, duygularımızı, her şeyimizi addettiğimiz bir mücadelesinde içimizde, kendi kendimize ayak bağları yaratarak düşmanı sevindirmenin hiçbir anlamı yoktur.

Devrimci yaşam kuralları, devrimci disiplini ihlal ettiğimizde, düşmanın can atığı halde veremediği zararları kendi kendimize verebileceğimiz çokça örneklerini yaşıyoruz. Aslında içte bakışta çok karmakşık gibi görünse, bize yerli yerinde "saptamalar" yaptırılabilir pek çok sorunun çözümü de bu noktada düşünülmektedir. Bu düşüme çözecek olan anahat ise, yaşam tarzımızı devrimci-leştirip, düzeni, düzen kültürünü, düzen alışkanlıklarına karşı cesaretle meydan okumaktan başka bir şey değildir. Bunun için de öncelikle istemek ve kararlı olmak gerekir.

Bizler yeni insanı, yeni bir toplumu yaratmak için mücadeleye ediyoruz ancak kendimizi sorgulamayı, kendimize açık ve dürüst olmayı öğrenmeliyiz. Eksik ve zaaflarımızı görebilmeli ve ortadan kaldırmakta ısrarlı olmalıyız. Devrimci mü-

cadelenin, yaşamın küçük parçalarında değil, tümünde sürdüğü ve sürmesi gerektiğini anladığımızda, içimizdeki düşmanı yenmeyi öğrendiğimizde halkı sömürsen, baskı ve adaletsiz düzene karşı zaferimiz önünde en önemli engel de ortadan kaldırılmış olacaktır. Çünkü önümüzde en önemli engel yaşam tarzımızdaki olumsuzluklar, yaşam statüsünü ve düzen özellikleridir. 24 saatli devrimde adayabilmek klasik bir deyişle, ama geçerlidir. Teşki bundan sonra da olacağı gibi... Bunun küçük yaşamımızdaki anlamı ise, kültürümüzün, çevremizin, sosyal, örgütsel ilişkilerimizin, ideolojimizin, düşüncelerimizin, gülmüşün ve geleceğimizin her anını devrimci kültür, devrimci alışkanlıklarla doldurabilmektir.

Devrimci Mücadele Davaya İnansın, Emek Verin İnsanlar! İşçalarıyla Ulaştırmalıdır

Devrimci saflara yeni atılan insanlar da düzenin etkileri yoğun olabilmektedir. Hiç kimsa devrimci olarak doğmadığı için bu başlangıçta doğaldır. Ancak kendini halkının yanında hissedene, dürüst ve samimi olan, halk için bir şeyler yapma isteği bu insanların bilgisizlikleri, eksik ve zaafları devrimci çalışma içerisinde emek verilecek, sabırla ortadan kaldırılmalıdır. Üzün süre devrimci mücadele içinde yer alan insanların eksik ve zaaflar karşısında ise daha dikkatli olmak, eski kültür ve alışkanlıklarını ortadan kaldırarak, Yöneticiler kendileri dahil sorumlusu olduğu tüm insanların düzenle olan bağlarını görebilmeli ve onları bu zaafların ortadan kaldırarak yöntemleri geliştirebilmelidir.

Devrimci mücadeleyi geliştirmek için geçemizi gündüzümüzde katarak çalıştığımızda, saflarımızdaki düzen kültürünü etkilerini ortadan kaldırmayı öğrendiğimizde, düzenin ne kadar yoz ve çürümüş olduğunu, gücünün ne kadar çok olduğunu daha iyi anlayacak, onun çok daha kolay çok edilebileceği. Yaşam tarzımızı sürekli sorguladığımızda, eleştirilen bir göze bakarak hatalarımızı ve zaaflarımızı belirleyip ortadan kaldırabiliyoruz, eleştirilene tepkisel yaklaşmıyoruz dürüst ve samimi bir şekilde eksikliklerimizi, zaaflarımızı ortadan kaldırma çaba harcaldığımızda çözümleneceğimiz hiçbir sorun yoktur. Ancak böyle bir anlayışla saflarımızda yer alan insanların sorunları ağırlıklı ve kararlı bir mücadele yürütülebilir. Unutulmamalıdır ki bu çürümüş ve köhnemiş düzen ancak kendisini mücadeleye adayarak, ilkel, disiplinsiz, ortada, savagın gereklerini gerektiren olayları sürmeden yeniletilen, kendine ve yoldaşlarına eleştireli ve dönüştürücü bir göze bakarak, mücadeleyi yükseltme engel olan her şeyi silip atılarak "dava insanları"nın öncülüğünde ortadan kaldırılacaktır. •

Alevi halka yönelik baskılara karşı Çözüm faşizme karşı savaşı

37 insanın ortakça vahşetini andıran tarzda yakılması tüm toplumları endişeliyor, şeriatçılara karşı bir dayanışlık yaratmış. Aleviler doğal ve halki olarak, yüz yıllardır kendilerini yönelik süregelen baskılara, Çorum ve Maraş katliamlarını hatırlayarak, baskı ve katliamlar tehlikesini bir kez daha olanca yakınlığı ile hissederek bu dayanışlığı daha üst boyutta yaşıyorlar. Cenaze törenlerine katılan dev kalabalık, Aleviler içinde olumlu-olumsuz yeni oylar, yeni şekillenmeler ortaya çıkarırken, düzen partilerini de harekete geçirdi. Özellikle seçim döneminde düzen partileri Alevi halkın oyunu alabilmek için özel propaganda yöntemleri, siyasetleri benlediler.

SHP bu kez "Sivas gibi katliamları örtenmek" ve şeriatçılara karşı set olmak için" oy isteyecek. Alevi halk içinde güncellenen şeriat korkusunu iltisam ediyor. Bankı Sivas katliamı olurken SHP hükümet ortığı değişim gibi, sanki şeriatçı egilimler yıllardır devlet tarafından körünüp, geliştirilerek bir tavır almış gibi ve sanki şeriatçı aklomara karşı bir politika ürettiği gibi, Alevi halkı konuya karşın vaat etmiş, istismarcılıktan da öte bir ikazlıydı. Diğer düzen partileri de kendilerinde Sünni kesimin tepkisini çekmeden, daha göz kapaklı olarak Alevi-yahudinin avcılığını çıkırlar. Bunlar arasında en ilginç olanı ise ölümlük katı bir Sünni seçmen tabanına sahip olan RHP'nin bile Alevilerden oy almaya çalışmasıdır. RHP Dersim'de Alevi bir den adamını belediye başkanlığına aday göstermiştir.

Alevi Halkı Düzen İçinde Eritme Politikası

Ebbette, düzen partilerinin Alevi halka yönelik ötekini süratları salt bir "oy açılışı" amacı ile sınırlamak sonuca çok yuzyesli baskımlar olur. Oy almak için düzen partilerinin gösterdiği çabalar, aslında, devletin Alevi halkı düzene entere etme ve var olan geleneksel muhalif tavını düzen içinde yitirmek eksiğiyle birlikte politikalının sadece bir parçasıdır.

Bu politikanın 1981 anı başbakanlığı döneminde 1980'li yılların ortalarında yeni biçim alarak görülmüştü. Yıllardır Alevi mezhebinin baskı ve yasakları, 12 Eylül'den sonra Alevi köylerine kamu yaptırımı kampanyaları düzenlenerek daha açık bir hal almıştı.

Gördükleri devlet baskısından dolayı, düzene muhalefetin doğu odaklarından bir haline gelen Alevi halkını "düzenle barıştırmak" ve "düzen içine çekmek" pekindir bir politika belirleyen ÖZD iktidarının bu politikasına dayanarak olarak gördüğü kesimler ise Alevi halkı içinde, düzenle katkım halinde olmak istemeyen burjuva kesimler olabilir. Bu çerçevede Alevi temsilcileri Diyanet İşleri Başkanlığı'nda demirler halkı verilmesinde söz edilebilir oldu. İzzettin Doğan başta olmak üzere bazı Aleviler ise, Sünni tarihçileri gibi gerici bir misyonu soyunarak "düzenle barışmak" için vargüçleriyle bu politikaya angaje oldular. Ancak yine bu doğrultuda, Sünni gericiğin bu tür baskıya nedeniyle somut adımlar atlamadı.

O halde mezhep çatışmalarını körükleyen egemen sınıflara karşı, halkların kardeşliğini savunmak ve mezhep nedeniyle gündeme gelen baskıların arkasındaki nedenleri iyi görerek, mücadeleyi doğru hedeflere yöneltmek önem kazanmaktadır. Alevi halkın gördüğü baskıları geriletmeye ve sona erdirmenin yolu, SHP vb. kanallarla kontrogerillacı ve sömürücü devlete yedeklenmekten değil, devrimci ve demokratik muhalefetin etkin bir halkası olmaktadır geçer.

Alevi Dergiler Kime Hizmet Ediyor?

Sivas katliamının protesto edildiği kitlesel cenaze törenlerinden sonra Alevi halka hitap eden dergilerde gözle görülür bir canlanma oldu.

Diyanet'e Alevileri temail etme peşinde koşan İzzettin Doğan ekibinin çıkarttığı CEM dergisi, Alevi'den için bir tarihî haline getirmek için en fazla gariye gösteren dergidir. Devrimci ve yurteverilerin söz ederken "ateist, idiosipik ve bölücü cereyanları mensup kılın", "Ölü yere yaralı olarak ele geçirilen teröristler" diyen CEM dergisi yazarları "Demeklerin yitirilmesi demek dikatli olmalıyız" diyerek Alevi halkı "teröristler" karşı uyarıyı kendilerine göre biliyor. Bu, düzene kendisi kabul etmişlerin en kasımlı biçimidir.

NEFES ve KERVAN gibi dergiler ise, "şeriatla karşı laiklik" sloganını: bayrak yaparak Alevi emekçileri yine düzene ve düzene koltuk değneği olan SHP'ye bağlama çabası içine girerler. Bu peşvere göre "Alevilerin düğmanı olan şeriatçılara karşı laiklik savunmak, bu nedenle de SHP'yi gülmeyecek" gerekçesiyle, SHP'yi desteklemek yetmezdi. "Aktif olarak desteklemek" gerekirdi. Çünkü, şeriatla karşı laiklik güvencesi SHP idi. KERVAN dergisi yazarları bu mekelleyle laikliğin güvencesi olarak gösterilen "Zinde kuvvetleri" destekleme meselesine se gimeyemiye teret ettiler. Oysa sonunu temellendirmelerinin mantıklı sonucuydu. Aynı Cümhuriyet gazetesinin yaptığı gibi, şeriat başıya gösterince, bugün ülkede temel "yurt görevi" katliamlar düzenlenirken arduya da "ittik" yapılabildi.

Bir başka Alevi dergisi NEFES de Alevilerin önüne şeriatçılık-laiklik ikilemini koydu. Rıza Zelyut: "Günümüzde şeriatçılık karşı mücadele etmek, çağdaş Aleviliğin en önemli görevlerinden biridir." saptamasından sonra "Laik cephe oluşturulmalıdır" sonucuna varıyordu. Bir başka NEFES yazarı olan Reha Çamuroğlu ise seçilmiş Bedrettin Dalan için çağılan Rıza Zelyut ve Aleviler Rehaf'a tapmak isteyen İzzettin Doğan'ın

önünü kesmek gerektiğini vurguladığını sonra "Alevilerin genel seçimlerde SHP'ye oy vermeleri doğru ve zorunlu bir tutumdur." diyerek aynı kapağı açıyor.

Gördüğü gibi Alevilerin önüne bir "şeriat" tehlikesi konuyor, ardından Alevi emekçiler "laiklik" bayraktarlığına yomaya "Laik Cümhuriyet" savunmaya çağırılıyor. Çağrılar bugün de sürüyor. KERVAN'ın Mayıs '94 tarihli sayısında Nurettin Seçen iderliğinde "laik cephe" çağrısı yapılıyor.

"Bir El Sürekli Şeriat Götürüyor"

Öncelikle tekrar tekrar somak gerekıyor: Halkların milliyet ya da mezhep olarak ayrılmaları körükleyen, bu ayrılmaları kullanan, halkları arasına çatımadan medet uman, bugünkü egemen sınıflar değil midir? Yıllardır beri Alevi halkın kendi inanç ve kültürünün baskı altına alınması, savunulmaya çalışılan bu "laik cümhuriyet" in bir uygulaması değil midir? Alevi halkı on yıllardır ezilenler, baskılan, yasakları ve Maraş'ta Çorum'da, Sivas'ta olduğu gibi katliamları yapıp, CHP-SHP çizgisinin hiç sorumluluğu yok mudur?

Bunlara hiç kimsa HAYIR diyemez. O halde şunu çok iyi görmek gerekir: Alevilere yönelik saldırılarda, onları sindirme ve eksiğiyle birlikte politkasında birileri celtailik yapıpken, SHP "papazlık" görevi yerine getirmektedir. Bir ve aynı düzene parçası olarak SHP Alevi halkın düzene muhalefetini eksiği hale getirmenin bir aracı olmaktadır.

Alevi halkın karşısında bir "öcu" gibi gösterilmek istenen şeriatçı akım, SHP'nin de ait olduğu ve savundugu mecvut devlet düzensizinin bir parçasıdır, 12 Eylül'den bu yana İmam Hatip İseleminin, Kuran kurslarının çoğaltılmasında, her mahalleye birkaç cami yapılması, devlet kadrolarının şeriatçı-dini siyasal görüşe sahip kişilere doldurulmasına kadar, "şeriatçı gücündendir" tüm bu politikalardan sahipleri biliyor. Tüm bunlar, her bu devlet ve "laik Cümhuriyet" sırasında olmuştur. Südi Arabistan'ın parasıyla hacca giden valiler, emniyet müdürleri ve baskılar da yine bu devletin memurları ve yöneticileridir.

Devlet içinde dinciler boyüne kadrolaşmış durmaktadır ve din bir devlet politikası olarak boyüne kullandırılır, Aleviler üzerine politika yapılarıncı ürettiği "laik-şeriatçı" ikilem sahte ve yanlış bir ikilem olarak kalmaktadır.

Devlet toplumun geniş kesimlerini peçeti olarak teşgahlayıp kullananlar kontrol altına almaya çalışıyor. Üçü Muncu'nun öldürülmesinden sonra pompalanan "laik-şeriatçı" sayılması bu teşgahlardan birinin sonucudur. Aynı zamanda "İran bağlantısı" dikkat çekilen Cümhuriyet gazetesinde, bir yıl sonra "Bir el sürekli İran'ı götürüyordu" saptaması yapılarak, "laik-şeriatçı" ikileminin dayatıldığını, iftira etmesi öğretilirdi. Bu-

gün de Alevi emekçilerine bir el, üzerindeki baskının gerçek kaynağını değil, sürekli şeriatı gösteriyor.

Mücadele Doğru Hedeflere Yönelirse Bapan Kazanır

Alevi halkın baskı ve katliamların hedefi olmalarının önüne nasıl geçilecektir? Şeriatçılık karşı laiklik bayraktarlığına soyunmak hedefi aşırıdır ama, doğru yaklaşım ne olmalıdır?

Bu sorulara cevap ararken, öncelikle şu gerçeğin altı çizilmelidir. Sünni halk ile Alevi halkın düzene olması için en küçük bir neden yoktur. Paylaşılmayacak, kavgı edilecek ne bir çıkar çelişki, ne de bir siyasal etkinlik mücadelesi vardır. Dolayısıyla bugün Alevi halkı yönelik baskıların aracı şeriatçı gruplar olsa bile, nedeni sadece geçmişten gelen onyırlardır değil, şeriatçı grupları politik amaçlarla harekete geçiren egemen sınıflardır. Her türlü baskının temeli ancak sınıflı toplumun gelişkin içinde aranır. Doğru sonuçları vardır bir parçası.

Anadolu halklarının bu bir parçası Sünni manzara düzensizini ayakta tutmaları üzerinde devletin çetresi kitleri kurtulmaya çalışıyor. Aynı zamanda belirleyici durmaktadır. Ancak devlet apasından esas işe, o dini kurulların halkın dini inançlarını istismar ederek, devlet ve düzeni güçlendirmektedir. Bunun için mezhep farklılıklarından yararlanarak, "böl-yenet" taktiği uygulamak, dini grupları mezhep muhalefetine karşına dikmek, sıkça taahhüs olunan devlet politikasıdır.

O halde mezhep çatışmalarını körükleyen egemen sınıflara karşı, halkların kardeşliğini savunmak ve mezhep nedeniyle gündeme gelen baskıların arkasındaki nedenleri iyi görerek, mücadeleyi doğru hedeflere yöneltmek önem kazanmaktadır. Alevi halkın gördüğü baskıları geriletmeye ve sona erdirmenin yolu, SHP vb. kanallarla kontrogerillacı ve sömürücü devlete yedeklenmekten değil, devrimci ve demokratik muhalefetin etkin bir halkası olmaktadır geçer.

Liman işçileri: "Özelleştirmeye ve taşeronlaşmaya izin vermeyeceğiz"

Türkiye'nin döviz gelirlerinin önemli bir kısmının kaynağı olan limanlar da özelleştirme programına alındı. Özelleştirme programına alınan KİT'ler bilindiği gibi politikaiyâ birkaç yıl içinde zarar ettirilirken, zarar ettirilmeyen KİT'ler ise teknolojinin "eski-iyetersizliği" gerekçe gösterilerek sermayeye peşkeş çekiliyor, çekilmeye çalışılıyor. Peşkeş çekilen KİT'lerin içinde limanlar da dahil edildi. Buna gerekçe olarak da limanlardaki teknolojinin yetersiz olduğu, özelleştirmeye birlikte teknolojinin yenilenmesi ve Avrupa'ya rekabet düzeyine gelinebileceği gösteriliyor. Liman işçisi de Liman-İş yöneticileri de teknolojinin eski olduğu bugün, limanlardaki malyarlarca varan kâr oranının yüksek olmasının insan gücüne dayandığını söyleyerek teknolojinin yenilenmesi ile limanlarda Avrupa'ya rekabet edilebileceğini belirtre yapılan yatırımların en geç bir yıl içinde karlanacağına söyleniyor.

Limanları özelleştirme programına alan devlet buralarda da zarar ettirmek istedi ama başaramadı. Çünkü limanlar saklanamayacak kadar açık bir şekilde kâr ediyor. Somut rakamlarla örnek verecek olursak; 1990'dan 1993'e İzmir Alsancak Limanı'nın yüküne, boğazına tonaj geldi: 67 milyarın 358 milyarı yükseldi. İstanbul Haydarpaşa Limanı'nın ise işleri 1983'de 6 milyarın, 1992'de 545 milyara yükseldi. Bu veriler limanların gen teknoloji ve işletme hatlarına rağmen, yüksek bir kârlılık artışı-na sahip olduğunu gösteriyor. Ancak limanların özelleştirme programına alınmasıyla birlikte kâr oranları birden bire düşmeye başladı. Örneğin Haydarpaşa limanlığı ile olanakları amasına rağmen 1992'deki 545 milyar olan geliri '93'te 246 milyara düşürdü. Bu düşüş bile limanların kâr etmesinin önüne geçemedi. Buna rağmen limanlar teknolojinin eskiliği gerekçesiyle sarılacak satışa çıktı. Haydarpaşa Limanı'nda 5 yıldır çalışan Mehmet Kofu satışçı çalışan işyerleri hakkında şöyle diyor: "Bugüne kadar satışçı çalışan KİT'ler zarar ediyor deniliyor. Bizim limanımız işi aynı gibi söyleyemeyiz. Amek teknolojinin eskisi olduğu daha iyi hizmet verebilmesi. Avrupa'ya rekabet içinse girebilmesi için özelleştirmesi gerekir diyorlar. Bunları hepisi yanlış. Bizim buradın 4-5 milyar lira varan bir gelir sağlıyor. Hadı burası işle bir liman; piyasim Karadeniz'deki limanların daha günlük geliri: 3 ila 4 milyar arasında değmektedir. Limanlardaki teknolojinin yenilenmesi halinde buranın kârının 3-4 katına çıkacaktır. Bunu yalnız ben değil bütün arkadaşlarım söylüyor."

LİMANLAR SERMAYENİN İSTAHİNİ KABARTIYOR

Yüksek kârlılık oranlarına rağmen, kârlıdan özelleştirme kapsamına aldığı limanların alıcısı da oldukça fazla. İştah kabartacak kadar kârlı olan bu kuruluş-

İktidarın "zarar ediyor" demagojilerine rağmen, kâr eden limanlar özel sektöre sunulmaya çalışılıyor.

ra özellikle Sanayi Ticaret Odaları, Uluslararası Deniz Ticaret İşletmecileri, İthalatçı ve ihracatçı acentaları ve birikimli talip oluyor. Hemen hepsi uluslararası sermayeye ile iç içe olan ve taşınabilirliklerinin iyiliğini yapan bu kuruluşlar, Türkiye'nin dış ticaretini önemli ölçüde etkileyen ve günde milyarları bulan bir gelir sağlayan limanları ellerinde tutmak istiyor. Türkiye'nin dış ticaret yükünün yüzde 85'i deniz yollarından karılıyor. Başka bir deyişle Türkiye'nin dış ticaretinin kabli limanlarda atıyor.

Türkiye'de bulunan ilk ufak 28 liman içindeki Merisim Limanı en fazla gelir sağlayanlar arasında yer alıyor. DYP-SHP koalisyon hükümetinin özelleştirme programından sonra Merisim Ticaret ve Sanayi Odası adına Mehmet Yüer, Merisim limanına talip olmakta gecikmedi. Mehmet Yüer limana talip olurken, limanın özel sektöründe daha iyi işletileceğini savunarak şöyle diyor: "Özelleştirme durumunda denizcilik sektörünün temsilcileri hem ülkemizin hem de ticaret ve sanayicimizin çıkarları için de denizcilik sektörünü aygırlı kalmalıdır." Amacı açıktır; özelleştirme tüccar ve sanayicilerin çıkarlarına hizmet edecektir. Deniz Ticaret Odası (DTO) da Merisim Limanı'nın özelleştirilmesini iddiate itiyor olduğu savunuların arasında. DTO Genel Sekreteri de işçilerin ve sendikaların çıkarlarını korurken kârı olduğu çok iyi bildiğinden, işçileri maarifetle dağıtmayı ihmal etmiyor. Ve çalışan işçilere özelleştirme gerekçesiyle işten çıkarılmayacağı garantisini veriyor. Limanlarda, özelleştirmeye birlikte patronluk etmek isteyenlerin sözlerinde samimi ol-

Haydarpaşa Limanı'nın kâr durumu

Yıllar	Kâr (TL)
1983	5.735.466.323
1984	9.914.695.341
1985	21.401.489.371
1986	30.586.599.739
1987	44.541.046.388
1988	58.615.856.558
1989	60.145.459.558
1990	149.328.890.598
1991	280.306.028.525
1992	545.659.061.783
1993 (Ağustos)	246.098.852.763

madıklarını vurguluyor işçiler. Haydarpaşa Limanı'nda çalışan Abdurrahman Yıldırım bu konuda şunları belirtiyor: "Limanların özelleştirilmesi işçi atılmaya çalışılmıyor. Normalde limanların işi atamazlar, çünkü burada işçi açığı var. Ama burada da samimi değiller. Eski işçilerin her çoğunu tasfiye edecekler. Nedeni bast. Limanların özelleştirilmesiyle birlikte kaçakçılık olayı artacak. Özelleştirmeye limanlar üzerine geçirilen limanlarda istedikleri gibi atıyabilmeleri işi bizim yirimize kendi adamlarını getirecekler. O zaman da limanlarda ciddi bir huzursuzluk olacaktır."

TAŞERONA KARŞI TOPEYKON MÜCADELE

1992'de limanların özelleştirilmesini ilk olarak konuşulmaya başlandı; günden itibaren taşeron firmaları limanları ele geçirmeye işi pusuya yatırlar.

Limanlar taşeron firmalar aracılığıyla ele geçirmeye çalışan özel işçileri işçilerin ve sendikaların davirleri politikaları ve kararlı mücadelesiyle karşıtlar. Taşeron firmaları limanlara sokmak istiyorlar. Liman-İş yöneticileri örgütlü bulundukları işyerlerinde işçilerle birlikte hareket ederek söylediklerini yapıtlar. Taşeron firmaları limanlarda çalışmasını karşı tavır alan işçiler ve sendikalar defalarca silahlı-sopalı saldırılara uğradılar, sindirilmeye çalışıldılar. Özel işçilerin tutukları paralı adamlar ve mafya tarafından yönlendirilen işçilerle saldırılarla gözdaki verilirken; sendika yöneticilerinin evleri tarandı. Bu saldırılar karşısında her adım atmayan işçiler, limanlarda gece-gündüz nöbet tutarak çalışma yerlerini taşeronlara terk etmediler. Tahdirlen bir iş yapamayanca çalışan taşeron firmalar bu sefer de sendika yöneticilerine malyarlarca varan para teklifleri sunarak mücadeleyi engellemeye çalıştılar. Taşeron firmaların bu tehditlerine ve para teklifine 1993 yılında işverenle yapılan toplu sözleşmede gereken yanı verilirken, Liman-İş çatısı altında da sarı sendikacılık tabuları yıkılmaya başladı.

1993 yılında Liman-İş yönetimi işveren arasında yapılan toplu iş sözleşmesi işverenler açısından en tehlikeli sözleşme oldu. İşçi ücretlerinde yüzde yuzluk bir artış sağlanırken taşeron firmaların limanlara girmesi de engellendi. İşveren limanlara taşeron firmaların girmesini engelledi. 6. maddesi kabul etmesi çabalarını sendikaların eylemleri cevap vermeleri işverenleri yice köpge sıkıştırdı. Toplu sözleşmede işçi ücretlerinde artışı 6. maddesi karşı: kâz ola-

Özelleştirme kapsamına alınan limanlar iktidarın tüm çabalarını rağmen zarar ettirilemedi. Her yıl kâr oranını gide artıran limanların alıcısı bu tablodaki kâr oranı yakından izlediklerinden limanlar bir an önce ele geçirmeye çalışılıyor.

LİMAN-İŞİN BAŞARISI TÜRK-İŞİ RAHATSIZ EDİYOR

1993 yılında yapılan bu toplu sözleşme Türk-İş yöneticilerini ve işverenleri köpge sıkıştırdı. Türk-İş çatısı altında da Liman-İş Sendikası "eylemi sendika" olarak anılmaya başladı. İktidar ve işveren tarafından işçiler aleyhine açılan her karar Liman-İş tarafından eylemlerle karşı verilmesi, Türk-İş yöneticilerini her zaman rahatsız eden bir tutum oldu.

Türk-İş yöneticilerinin Liman-İş Sendikası'nı yaklaştığını Genel Başkan Hasan Biber şöyle anlatıyor:

"Limanlar taşeron firmaların girmesi ve özelleştirmeye işi kıyımını olacağına, ekmeğini elinden almacağına çok iyi biliyoruz. Bugün limanların bu denli kâr etmesini limanlarda çalışan arkadaşlarımız sağlıyor. Üstelik eski teknolojiye rağmen insan gücünü çalışan örgütlü bulundukları bütün işyerlerinde, işçi arkadaşlarımızla birlikte taşeron firmaları limanlara sokmaya çalışıyor. Söyledik. Bunu da direnilemezlikte bağardık. Bu bağarımız Türk-İş çatısı altında bulunan sarı sendikaların ve uzlaşmacı işverenler aleyhine. Bugün Türk-İş çatısı altında sendikamız eylemleri, uzlaşmacı yanınağın bir sendika olarak tanınıyor. Türk-İş Başkanları Kurulu'nda zorlamaları sonucu bir eylem kararı alınsa da başkaları bir kısmı 'Hadi istediğin yine oldu' diyerek, sanki bir eylemi kişisel çıkarımız için ya da bir eylem olsun diye istiyormuş gibi davranabiliyorlar. Tabii bu asıl olarak onların kollarında olmaları sendikacılık yapma alışkanlıklarından kaynaklanan bir memnuniyettir. Bizim derdimiz iş olsun diye eylem yapmak değil, gerektiğinde işçilerin hilece olmak her konuda uzlaşmaya da hazırız. Bugüne kadar işçilerin sırtından kazanılan para babalarıyla masaya otururken, işçilerin aleyhine çıkacak hiçbir karar kabul etmeyeceğimizi her safeninde dile getirdik, getireceğiz. Bunun aksini de kimse bizlerden beklemesin. Çünkü bu buraya işçileri temsil etmek için çıktık, bir avuç para basması değil. Liman-İş yönetiminin aldığı bütün kararların sendikamızın örgütlü bulundukları bütün işyerlerinde tam anlamıyla hayata geçirilmesini ve işçiler tarafından benimsenmesini nedeni de budur."

SSK ya ya da ölüme sigortalananmak

11 Mayıs'ta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mehmet Moğultay'ın SSK Genel Kurulu'nda yaptığı konuşma emekçileri bir kez daha hayrete düşürdü. Aslında hayret edilecek pek bir şey de yoktu. Ülkemizdeki çalışan insana ne denli değer verildiğini, emekçiyi hakkının ne kadarının teslim edildiğini Moğultay kendi cephesinde ifade ediyordu. Moğultay konuşmasında, "Türkiye'de ortalama ömür 67.9 yıldır. Emeklilik sonrası yaşam süresi de 29 yıla kadar çıkmaktadır. Bu süre Avrupa Topulduğu ülkelerde 8 ile 14 yıla arasında değişmektedir. Ölüm sonrasında sigortalının baktakla yükümlü olduğu kişilere de aylık ödeneği dikkate alındığında, SSK'nın uzun yıllar aylık ödemek durumunda kalacağı görülmektedir" diyerek, emekçilerin kişisel rezilce yaşam bile lüks gördüğünü sözleriyle iftihar etti.

En az 25 yıl, işyerlerinde taraktından ve uzun çabalarından sonra emeklilik tazminatı almayla hak eden emekçilerin iş yapmasını gerektiren ömür boyu baka kuyruklarında beklemek olduğunu anlatmaya gerek yok. Üstelik bu kuyruklarda yorgunlukları, hastalıkları kriz geçirerek ölmek de emekçilerin yaşamının ayrılmaz bir parçası oldu.

Türkiye'de gımdıye kadar yapılan araştırmalar ortalama yaşam standartının 60 ile 60 yaş arasında olduğunu ortaya koyuyor. Bu ortalama çalışanlar arasında daha düşüklük, emeklilik döneminde de bu gerekçe değişiyor. Bu durum

de Moğultay'ın elindeki verilerin ola dış bir gazete şirketinin yaptığı araştırması'ndan alınmış olabileceği açıkla getiriyor. Bu gerekçe karşısında Avrupa'da ömür kazandıran Moğultay'ın yaptığı işi gerçekleri tersyüz etmekten ibaret kalıyor. Moğultay Avrupa'daki çalışma koşullarından ve yaşama düzeyinden bahsetmeyecek emekçiler 8 yıl yaşasın yeter diyor.

Yeni SSK Yasa Tasarısı Ölüme Kadar Çalışmayı Öngörüyor

Oysa Moğultay'ın emekçiler hakkında sarf ettiği bu sözlerin altında başka bir gerekçe yatıyor. Bu gerekçe çalışanlara ve emekçilere daha ağır sigortalılık koşulları getirecek olan bir yasa tasarısının varlığıdır. 11 Mayıs'ta son şekli verilerek Bakanlar Kurulu'na gönderilen yeni SSK Yasa Tasarısı KİT'ler ve tekelcilerin 15 trilyona yakın alacağı bulunan SSK'nın finansman sorununu bir kez daha tam anlamıyla emekçilere yükleyerek çözüme ancak taşıdığı gibi gösteriyor. Hazırlanan SSK Yasa Tasarısı işçilerin "primi her ay peşin kasp de, SSK'ya para ödemeyen patronları değil emekçileri hedefli alıyor. İşte işverenlere primlerini ve borçlarını ödemek için hiçbir yaptırım getirmeyen yeni yasa tasarısının emekçiyi tehdit ettiği;

- Kadın 55, erkek 60 yaşında ve en az 5000 günlü prim

ödemisse emekli olabilecek... Bunun dışında kadınlar 50 yaşında 7200 günlü, erkekler ise 55 yaşında 9 bin günlü prim ödemisse emekli olabilecek. Ayrıca sigortalılık süresi ne zaman başlarsa başlasın en az 5000 iş günü veya 15 yıl önceden başlayıp en az 3600 gün prim ödeme şartını 31 Aralık 1995'e kadar yerine getiren kadınlar 51 erkekler 56, 1 Ocak 1996-31 Aralık 1996 arasında yerine getiren kadınlar 53, erkekler ise 58 yaşını doldurmuşlarsa ancak emekli olabilecekler.

Buylarca yeni SSK Yasası bir işçinin kaç yıl çalıştığına veya kaç yaşında olduğuna bakmadan, asıl olarak kaç gün çalıştığını esas alıyor. Uzun yıllar sigortasız çalışanlar veya 20-30 yıldan sonra işe girip de sigortalananlar adeta kendilerini ölüme sigortalımlık olabilecekleri.

- Sağlık yardımı için sigortalıya 6 ay bekleme süresi uygulanacak

lanacak

- Eş ve çocuklar ile anne babaların sağlık yardımlarından yararlanmaları için ödemeleri gereken prim miktarı 12 günden 240 güne çıkarılacak.

- Malul aylığı bağlanmaları için gereken 1800 gün prim ödeme şartı 3600'e yükseltilecek.

- Emekli olup da bir başka işte çalışanlardan kesilen %24 oranındaki destek primindeki oran %30'a çıkarılacak.

- Emekli maaşı zamları, cenaze yardımları, muayene ücretleri Bakanlar Kurulu yerine SSK Yönetim Kurulu'na belirlenecek.

Görülebileceği gibi SSK Yasa Tasarısı hastane kuyruklarından emekli kuyruklarına dönüşmek demek olan SSK'ın olguları, arasıyol hiçbir avantajı ve hizmet olmayan bir kurum niteliğine kavuşturuyor. Alacağı tahsil edemeyen SSK'da tutara yine emekçilere karşıtıyor. ☐

İşten atılan işçiler alacaklarını 10 ay sonra aldılar

İzmir (Mücadele) - Alişah Petkin'de 1993 yılında Ağustos ayında sendika hakkı başta olmak üzere tüm sosyal haklardan yararlanamamak isteyen 600 müteahhit işçisi taleplerini kıran ceketlerinde işverene bayırmışlardı. İşçileri iki-üç ay cevapsız bırakan işveren bu arada bu durumu, işçilerin verdikleri dilekçeleri geri çekememeleri istemiş, aksi halde işten atılacakları tehdidinde bulunmuştu. 600 işçiden 200'ü işten atılma kaygısıyla dilekçelerini geri çekmişlerdi. Dilekçelerini geri çekmeyen 400 işçi işten çıkartılmıştı.

Bunun üzerine işten çıkartılan işçiler haklarını alabilmek için işverene mahkemeye vermişlerdi. Üzen bir karar sonra 5 Nisan günü dava işçiler lehine sonuçlandı. Dikrilerli için işten atılan işçiler, 17 Mayıs gününden itibaren birlikte olan sözleşme hükümleri, kalem ve ibhar taahhütlerini almaya başladılar. ☐

Petrol Ofisi işçilerinden iş bırakma eylemi

Özellikle kapsamı içinde bulunan Petrol Ofisi çalışanları bayram öncesi ödemesi gereken ücretlerini almamışlar.

Bunun üzerine sendikası tarafından alınan oylarla karar doğrultusunda 18 Mayıs günü Petrol Ofisi'ne bağlı tüm işyerlerinde işçiler tertipleri durdurarak verze kıyırarak olgularlardı. İstanbul ve Trakya'nın büyük şehirleri karışarak Ambarlı'daki Petrol Ofisi Haremitide Dolmuş tesislerinde de dolmuş işçileri tamamen durdurarak işçiler verze ödemek bekleme eylemi yapıldı.

İşçiler, işverene sendikaların Arznamenin bir kısmını ödemesi üzerine eyleme son verildi. ☐

Üç madencinin cesedi daha çıkarıldı

3 Mart 1992'de 263 madencinin ölümüne yol açan Kozluk katliamından buğüne kadar iki yıl geçmesine rağmen, ocağında hala cesetler çıkarılmaya devam ediliyor.

Göçük altındaki kalas madencilerin atıldığı 18 Mayıs günü Kozluk'da 425 gaderinin de yapılan göçük temizleme ve onarım çalışmaları sırasında çıkarıldı. Cesetlerin ocağa sökülmüş olarak çalışan Latif Kamgal, Dahir Aydın ve Muhammet Bükür'e ait olduğu belirlendi.

Cesetler parça parça çıkarılırken, göçük altındaki kalasla çalışmaya dokuz madencinin cesedi var. ☐

Demir-İş Sendikası ihbarcılığa soyundu

İstanbul Ulaşım A.Ş.'nin yeni Müdürü RP'li Ahmet Gök, tramvay işçilerinin hak alma mücadelesine ve örgütlülüğüne olan düşmanlığını, daha ilk günlerde ortaya koymaktan çekinmedi.

İstanbul Ulaşım Çarşanları Derneği Başkanı Kenan İğit 27 Mart seçimlerinden ardından görevine başlayan İstanbul Ulaşım A.Ş.'nin yeni müdürü RP'li Ahmet Gök tarafından işten atıldı. Kenan İğit'in işten atılmasında Demir-İş Sendikası Şube Başkanı Vecdî Sezer'in de payının olduğu söyleniyor.

Tramvay işçileri üyesi oldukları Demir-İş Sendikası'nın işsizliğine rağmen uzun süren mücadeleleri sonunda haklarından pek çok du-

nu almışlardır. Tramvay çalışanları arasında, direniş günlerinde ortaya çıkan dayanışma ve örgütlülüğün sendikaların işsizliğine atfedildi olarak İstanbul Ulaşım Çarşanları Derneği'nin kurulmasına yol açmıştır. Sendikaların tüm engelleyici baskılarına rağmen demek çok kısa sürede tüm tramvay çalışanlarının sorunlarına sahip çıkan bir demokratik merkez olmuştur.

Demir-İş Sendikası yönetiminin ilgili eden sarı sendikaları anlayış, tramvay işçileri arasında da dayanışmayı engellemek için sürekli olarak demerğin çalışanlarının önüne engeller çıkardı. Demek üyeleri ve aktif çalışanları hakkında daha önce de gazetelelere ve işverene ihbarlarla bulunan sendika yöneticilerinin, tramvay işçilerinin 1 Mayıs'ta demek olarak katliama çağırın ve 5 Nisan kararlarını

protesto eden bir bildiri dağıtmalarını fırsat bilecek işverene ihbarda bulunduğuy söylemiyor.

Konu hakkında görüştüğümüz demek üyeleri, dernek başkanı Kenan İğit'in işten atılmasında Demir-İş Sendikası yöneticilerinin direkt olarak ilgili olduğunu söyleyen İstanbul Ulaşım A.Ş.'nin işi yönetimini de eleştiriyorlar. Tramvay çalışanlarının çoğu, seçimler sonrası işbaşına gelen Taysip Erdoğan'ın belediye bir yan kuruluşu olan İstanbul Ulaşım'ın yönetiminde değişikliktir yaparak RP'li Ahmet Gök'ü görevine getirmiş en çok Demir-İş Sendikası yöneticilerinin sevindikleri ni söylüyorlar.

İstanbul Tramvay Çalışanları imzasıyla hazırlanan bir bildiriye ekonomik terör protesto eden ve "Kardeş Kurt halkına karşı yürütülen sava-

şın faturası bizele çekilmez" diyen demek üyelerinin bildirileri tüm işyerlerinde dağıtılmış, sendika yönetiminin işverene ihbarını çektiğindir, işçiler sendika yöneticilerinin yeni müdür ziyaretleri sırasında, dağıtılan bildiriyi behereder demek başkanının da adını vererek işten atılmasını sağladığını belirtiyorlar. Üyesi bulunduktan sendikadan kendilerine yönelik olarak böyle bir çalışma yürütmesini kabullemeyeceklerini ama dayışmaya her güçlüğü aştıkları gibi, sarı sendikacılık eğilimi de aşacaklarını açıklıyorlar.

Bu arada işyerlerinde sendika yönetiminin yukarıda atadığı bazı "temsilcileri" İstanbul Ulaşım Çarşanları Derneği üyesi olan ve demekte aktif olarak çalışanlar hakkında sürekli ihbarlarla bulunarak, onların da işten atılmaları için çalıştıkları biliniyor. ☐

Süresiz açlık grevi 22. gününde

Cezaevlerinde bulunan siyasi tutuklulara yönelik baskı ve koyma uygulamaları sürüyor. Diyarbakır Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol davası tutukluları Sakine Fidan, Zeliha Tekkanat, Şenay Yıldız cezaevi müdürü tarafından "Gaziantep Cezaevi'ne gönderilmeniz" denilerek önce Urfa Cezaevi'ne ardından da Adıyaman Cezaevi'ne, sürgün edildi.

5 Mayıs gününden bu yana süresiz açlık grevinde olan tutukluların sağlık durumlarının sürgünlerden sonra daha da kötüleştiği öğrenildi. Getirildikten Adıyaman Cezaevi'nde de açlık grevine devam eden üç bayan tutuşağın aileleri Adana'da bir basın toplantısı yaptı. Adana Halklar ve Özgürlük Platformu adına Murat Kırıyaz ile tutuklu aileleri adına Zeliha Tekkanat'ın annesi Fatma Tekkanat tarafından yapılan basın açıklamasında, açlık grevindeki tutukluların yaşamadığını endişe edildiği söylenerek "Çocuklarımızın başta söylediği gibi Gaziantep Özel Tip Cezaevi'ne sevk edilmesini istiyoruz. Bu doğrultuda konuşmaların yapılmasını bekliyoruz belki, gerekirse bir de süresiz açlık grevine başlayacağımızı bildiriyoruz." denildi.

Hastane içinde tutsaklara saldırı

Sağmalcılar Cezaevi'nde devrimci tutsaklara yönelik saldırılar devam ediyor. Saldırıların son örneği, 16 Mayıs 1994 günü yapıldı.

Tedavileri yapılanı üze- re cezaevlerinde alırlarak, Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne götürülen üç siyasi tutuklu, sevk işlemlerinden sorumlu astsubay, uzman çavuş ve erlerin önce küfür ve hakaretlerine maruz kaldı. Ardından hastane koridorunda ve diğer hekim odasında çok ve zincirlerle saldırmaya başladılar. Tüm hastane personelinin gözleri önünde yapılan saldırıda Devrimci Sol davasından Mustafa Yılmaz, Halil İbrahim Şahin ile TKP/ML davasından Hasan Ağır isimli tutsaklar ciddi biçimde yaralandı.

Saldırı tüm siyasi tutsaklar tarafından kinandı. Devrimci Sol davası tutsakları adına bir açıklama yapan Yıldırım Öztürk saldırının menfiet bir olay olmadığını belirterek "Haklarımızın zillet ve cöplükle saldırılan, açlıkta yanan astsubay ve

uzman çavuşların çoğu daha önce Kürdistan'da görev yapıyor. Kürt köylerinin yakılmasında, bombalanmasında, işkencilerde görev almış kabilelerdir." Saldırının olduğu günün görüşünü söyleyen tutsaklar, tutuklu yakınlarının birlikte tavrı almaması da saldırıya ve görüş kabinelerinde bulunan tutsak yakınları, saldırıyı duymaz görüş kabineleri işgal ederek tepkilerini dile getirdiler.

Tutsakların ve tutsak yakınlarının görüş kabineleri işgalı idareyle yapılan görüşme bitene kadar sürdü. Tutsaklar, aileler, cezaevi idaresi ve diğer görevlilerin somutlu adımların birlikte yapılmasını istiyorlar. Benzer saldırıların tekrarlanma-

yacağı sözü verilmesi üzerine işgale son verildi.

Tutsak aileleri saldırıdan bir gün sonra, 19 Mayıs günü TIYAD'da bir araya gelerek bir basın toplantısı yaptılar. Basın toplantısında tutsaklar, kınayan TIYAD'lı aileler, kamuoyunu bu tür saldırılar karşısında duyarlı olmaya çağıldılar.

Dokuz sayfadın toplama kararı

Yokul Halkın Gücü gazetesinin 19 Mayıs günü yayımlandığı 2. özel sayfa da 5 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından 20 Mayıs günü toplandı.

DGM Savcılığı toplantıya gerekçe olarak 3. sayfadaki "Olgıyıcı Kitlelerin tepkilerinden korkuyor", 7. sayfadaki "İşbirlikçi Kürt partisi girişimi", 12 ve 13. sayfadaki "Kitle mücadelesinde iradi inisiyatifin önemi", 8. sayfadaki "Paylaşılmanın zenginlik Kürt petroli emperyalistlerin istahı kumarı", 23. sayfadaki "Dilane Serece", 22. sayfadaki "Dayanışmanın temelı savaşmaktır", 19. sayfadaki "Bir infaz davası ve bir avukat", aynı sayfada yer alan "Devrimci Gençlik Deriği Yazı İşleri Müdürü 'Tutuklandı', 23. sayfadaki yer alan "Kemal Sahir Güröl'nün ziyaretinde gözaltı" başlık yazıları görüldü.

Aynı gün bir basın açıklaması yapan Yokul Halkın Gücü gazetesi üzerinden edilen bu baskı politikası karşısında susmayacaklarını belirtti.

Yerel gazeteler öğretmenlere saldırıyor

Sivas Kongre Lisesi'nde görev yapmakta olan Eğitim Sen üyesi 6 öğretmen hakkında PKK propagandası yapıldığı, Osmanlı aleyhine konutlardaki ve öğrencileri dinî istişmalarla görev ayırdıkları gerekçesiyle soruşturma açıldı.

Hakkat adlı yerel gazeteinde çıkan yazılar ve bir öğrenci velisinin dilekçesi kanlı olarak kâğıt on okul idaresine, somutlukla, öğretmenler sendikmeye çağılıyor.

Okul idaresinin soruşturması başlatılmasından sonra sınıfların başkaları idarelerin müfettişleri öğretmenler dersleri çıkarak öğrencilerden zorla yazı ifade alındı.

Bu olayın protesto eden Eğitim Sen Sivas Şubesi, DLMK'nı öğrenciler ve veliler 15 Mayıs günü bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamalarında bu tür uygulamaların devrimci-Demokrat öğretmenlerin sindirilmeye çalışıldığını, bunlara sessiz kalmamak gerektiğini belirttiler. Ayrıca, DLMK'nı öğrenciler ve velilerin öğretmenler hakkında açılan soruşturmaların protesto etmek için imza kampanyası başlatıldılar.

Zaman gazetesi hedef gösteriyor

Adana Çukurova Üniversitesi'nde okuyan Savas Devrim Şahin 16 Mayıs günü aralarında Ferit Çakmak Yürü temsilcisinin de bulunduğu 3 sivil faşist tarafından demir çubuklarla dövüldü.

17 Mayıs günü Adana Sosyalist İktidar Partisi'nde bir basın açıklaması yapan Savas Devrim Şahin, daha önce Zaman gazetesinde okuldaki çarşıya kızları dövdüğü doğrultusunda çıkan yalan haber nedeniyle okula faşistler tarafından arandığını belirtti. Aldığı darbeler sonucu başından ve vücudundan çeşitli yerlerinden yaralanan Şahin bu saldırıları protesto ettiğini açıkladı.

Basın açıklamasına katılan Adana Halklar ve Özgürlükler Platformu ise öğrencilere yönelik saldırıların takipsiz olacağını belirtti.

Kayseri Cezaevi'nde baskılara karşı açlık grevi

Ekonomik tükenmişliğine karşılıkta yaşayan ve emekli hakları 5 Nisan soygun paketiyle dayatan oligarşi, bu soygun ve zulme karşı tavrı alan her kesime karşı da faşist terör ve zorbalığın uygulayacağı çarpıcı.

Kayseri Özel Tip Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar da 5 Nisan soygun paketini karşı çarpıcı tepkileri göstermektedir. Bunun üzerine cezaevi idaresi 3 Mayıs tarihinde tutsaklara yönelik vahşice bir saldırı düzenledi ve kazandırmış hakları gasp etmeye çalıştı.

1. Müdür Mustafa Kuluçkin, 2. Müdür Ömer Yakut ve Başgardiyan Hüseyin Yıldız tarafından organize edilen saldırı Cezaevi Savcısı M. Emin Arık'ın gözleri önünde gerçekleştirildi. 100'ün üzerinde asker ve çok sayıda gardiyan katıldığı saldırı sonucunda devrimci tutsaklardan Harun Kayış, A. Akşir Yıldırım, Gencer Yıldırım, Hüseyin Ciner adlı yaralandı ve saafirde tedavi olanağın yoktan kaldırıldı.

Bu saldırı ve ardından gelen hak gaspın üzerine Kayseri Özel Tip Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol, TKP/ML, PKK tutsakları 20 Mayıs gününden itibaren süresiz açlık grevine başladılar.

İnsan onuruna aykırı aramaların kaldırılması, aile ve avukat görüşlerindeki kısırlamaların kaldırılması, 3 Mayıs'ta yapılan saldırıda gasp edilen eşyaların iade edilmesi, banyo tutsakları düzenli görülmelerini sağlanması, ilaç-terzik malzemesi ve spor malzemesi gibi ihtiyaçların idare tarafından karşılanması, idare ile yapılan görüşmelerde banyo tutsaklarının temsilcisinin de bulunması ve kısımlar arası tutsakların görüşmelerinin sağlanması vb. talepleri ile süresiz açlık grevine başlayan devrimci tutsaklar yaptıkları basın açıklamasıyla devrimci-demokrat ve yurtsever kamuoyunu müdâcelerele destek olmaya çağırırlar.

"Haklarımızı mücadele ederek geri alacağız"

Sivas (Mücadele)- Sivas E Tipi Kapalı Cezaevi'nde idarenin siyasi tutsaklar üzerindeki keyfi baskıları sürüyor.

Cezaevinde bulunan Devrimci Sol, TKEP, TOKP ve PKK davası banyo tutsaklarına ayrı bir koğuşturayarak Cezaevi Müdürü Zihni Bay ve cezaevi savcısı provokasyon ortamı yaratarak adı tutuklular ve gardiyanları tutsaklara saldırıyor. Bununla da yetinmeyen cezaevi müdürü, "Zaten banyo surekli toplantıları, Ben cezaevinde yasak yayın bulundurmam", diyerek, sosyalist gazete ve dergilerin tutsaklara verilmesini de engelliyor. Sosyalist basını bu keyfi gerekçelerle engelliyor cezaevi müdürü burjuva basını da tamamen keyfi bir uygulamayla haftada iki kez işçileri alıyor. Tutsakların temsilci hakları ise idare tarafından tanınmıyor. İdarenin baskı politikaları bunlarla da sınırlı kalmıyor. Soyadı tutumlarının görüşe alınması da son baskılardan birisi...

Devrimci Sol davası tutsakları adına açılacak yasan Fidan Uru ise "Bedeller ödeyerek kazandığımız haklarımızı tekrar alabilmemiz yolu deniren geçiyor." diyerek bu birleşik hareketi destekliyor. Açıklama keyfi uygulamaları durdurmak için kamuoyunun harekete geçmesini isteyen sözlerle bitti.

Cezaevinde provokasyon çabaları

Malatya (Mücadele)- Son dönemlerde cezaevlerinde siyasi tutsaklar üzerinde uygulanan baskılar artırılmaya çalışılıyor. Malatya Cezaevi'nde Devrimci Sol davası tutsakları yapılan açıklamada "15 Mayıs günü saat 9.00 aralarında koğuşturamasına gelen cezaevi idaresi ve askerler Devrimci Sol tutsaklarını kaldığı koğuşturaya talan ettiler. Koğuşturaya bulunan gâhli resimlere saldırıldılar. Provokasyona yönelik bu saldırı Devrimci Sol tutsaklarının kararı ve dirençten tavı sonucunda püskürtüldü." dedi. Cezaevinde bu saldırının sorumlusunun 2. Müdür Çetin Çalpak ile cezaevi savcısı ve diğer görevlilerin somutlu suçlarını olduğu vurgulanarak, aile sorumluluğunda Adalet Bakanlığı ile SHP-DYP İktidarının olduğu da belirtildi.

Devrimci Sol davası tutsakları ne pahasına olursa olsun siyasi imkânlarını koruyacaklarını, devrimci değer ve onurlarına sahip çıkacaklarını söyleyerek koğuşturaya yapılan bu saldırı karşısında gösterdikleri direnme tavırını bundan sonra da gösterecek devrimci misyonlarının tavız vermeyeceklerini belirttiler.

Devrimci Sol davası tutsakları adına yapılan açıklamada devrimci-demokrat kamuoyu duyarlı olmalı, devletin saldırı politikalarına karşı tutsakların sesine, direnişlerine destek olmaya çağrıldı.

Para tuzağı: DERSHANELER

Liseyi bitiren yüz binlerce öğrenci için, bir de parasal özel dershanelere girmek ne kadar eğitim sisteminin zorunu bir basamağı haline geldi. Çünkü dershaneler üniversiteyi girme hayalini yapıp tutan yüz binlerce öğrenci için hala "geçilmesi gereken zorunlu bir aşama" olarak görülmüyor.

Yeni bir sektör

Dershane merkezi örgütlülüğü ve ülke genelindeki yaygınlıkla birlikte oldukça büyük ve kârlı bir sektör durumuna geldi. Öğrencilerin "daha fazla bilgi, sınavda daha fazla şans için" milyon attıkları özel dershanelerin ülkemizde ilk olarak ortaya çıktığı 1970'lerden bu yana sayılarındaki görülün artış, sektör haline geldiklerini itadesidir. Örneğin, 1978-80 öğretim yılında, tüm ülkedeki dershane sayısı 78 iken, bugün bu sayı 876'yı bulmuştur.

Dershane ücretleri dershanelerin bulunduğu illere, ilçelere, deren yerleşim popülarlığına göre değişmekte birlikte, nerede olursa olsun, bir yıllık kurs dönemi için alınan ücret en küçük kasabada bile 7-8 milyondan aşağı düşmüyor hiçbir zaman. En küçük bir dershane'deki öğrenci sayısının 200'ün üzerinde olduğunu düşünürümüzde ortaya çıkan para miktarı bile özel dershaneleri nasil bir sektör haline geldiklerini anlatmaya yeter. Örneğin Yıldız Dershanesi'nin yalnızca Kadıköy şubesinde 3500 öğrenci kurslara devam ediyor. Bir dönem için alınan ücret de 13 milyon idi... Ortaya çıkan sonuç, dershanelerin nereden bu kadar hızla arttığını açıklamaya yeterdir sanıyoruz.

12. Mili Eğitim Şurası da yeniye eğitimde doğrultusunda kararlar alınarak özel dershaneler, sürekli olarak "eğitim

sistemin açıklarını kapatın", "yetersizliği ortadan kaldırın" bir alternatif gibi sunulmaya çalışılıyor. Bu yapıların da kaliteli eğitim, daha az mevcut sınıflar, en yeni teknikler vb. bolca iletiliyor. Oysa bunların çok fazla beşirleyiciliği yoktur. Kuşkusuz 60-70 kişinin birlikte öğretim görüldüğü bir sınıfta alınan eğitim ile 20-25 kişilik sınıfların farkı olacaktır. Ancak soruna eğitimin kalitesinden önce kârlılık notkasından bakan dershane sahipleri için bunun fazlası bir öneminin olduğu söylenemez. Dershanelerdeki eğitim, sınav sorular üzerinde şekillenir. Onları açısından dershanelerin ne kadar öğrencilerin üniversite sınavı kazandırdığını öğrenmek, bu "bağır"ın, dolayısıyla kârlı göstergesi olacaktır.

"Üniversite Kazanmak" ve Dershanelerin Başarıları

Özel dershanelerin üniversite sınavlarında "kazandırıcı" öğrenci sayısının son yıllarda arttığını, buna bağlı olarak da yeni açılan dershanelerin çoğaldığını gözlemliyoruz. Bu durumu Özel Dershaneler Bir-

liği (ÖZDEBİR) yetkilileri "dershanelerin başarısı" olarak eni çıkarsa da, gerçek hiç de onların anlatıldığı gibi değildir.

Her şeyden önce Avrupa Topuluğu'nun girmek için uğraşan hükümetlerin her yörenin deneyerek okullarına oranını ve üniversite sayısını artırmak istemeleri bu bağlamda temel bir rolü var. Eğitimin niteliği, altyapısının yeterli olmaması, öğretim işleri sorunu vb. Her şeyi gözardı ederek okul ya da yükseköğretim diye açılan yeni "üniversite"lerde sunulan okula getirilen öğrenci sayısının artması nedeniyle "üniversiteyi kazanan öğrenci sayısı" da artmış gibi gözüküyor. Ortaya çıkan sonuç, sunu olarak işinlerin öğrenci sayısının dershanelerin başarısı gibi yanlışlanıdır.

Milli Eğitim Bakanı Nevzat Zaferan'ın bütün konularında gelişiminin olduğu, siyasette üniversiteyi öğrenci sayısında artış, dershanelerin başarısının kaynağına da anlaşılmasına yardımcı olacaktır. 1991-92 öğretim yılında üniversitedeki toplam öğrenci sayısı 469.302 iken, aradan geçen iki yıl sonunda 1993-94 öğretim yılında bu sayı, 592.000 Açık Öğretim Fakültesi olmak üzere 1.153.071'e çıktı. Oysa yıllarca hem okuluyla devam edip, hem de dershanelere gittiği halde gerçekten istediği bölümlere giren öğrencilerin sayısı, 900 bin aday içinden ancak % 7 ile sınırlı kalıyor. Bu % 7'lik şansı grubun çoğunu da özel okullar, yabancılarda eğitim yapan kolejler, Anadolu liseleri ile seçkin devlet okullarından mezun olanlar oluşturmuyor. Geriye kalanlar ise milyonlarca lira vererek devam ettikleri dershanelerden hiçbir sonuç almadan "ne olursa olsun bir yere kayıt yaptırılmalı" düşüncesiyle Açık Öğretim Fakültesi ya da benzeri göstermelik okullarda öğrenci olmakla yetiniliyor.

Dershaneler Fırsat Eşitliğini Sağlamaz

72 ilde var olan 876 dershane ile ülkenin her yerinde aynı yöntem ve araçlarla verdiği eğitimde üniversite sınavlarında fırsat eşitliği sağlandığını savunuyor Özel Dershaneler Birliği Başkanı İbrahim Yalçın. Verdiği sıradan eğitimle sıradan liselerden farklı kalmayan dershanelerde bunun sağlandığını iddia edememesi fazlasıyla anlamlı olmasa gerek...

Manter gibi üyeleri dershanelerdeki eğitim test kitaplarındaki soruların ezberine dayanıyor. Kimi istisnai dershanelerdeki dışında öğrenci kârlı ciller halinde test kitaplarındaki soruların nasil çözöldüğünü öğrencileri öğretmediler. Dershanelere kayıtlarla para kırılarak bu analitik test kitapları da dershane patronlarına büyük kârlar sağlıyor.

Dershanelerdeki diğer örgütlenmeye bir örnek Güven Dershaneler Birliği

Dershaneler yalnızca ticari birer kuruluş olmakla kalmayıp, gerici ya da laist hareketlerin kadro kaynağı, örgütlenme aracı olarak da kullanılıyor. Dershaneleri birer tankı yuvası olarak örgütleyen İslamcılar da bu konuda yoğun bir çaba yürütüyorlar.

Her ilâmcı grubun dershanelerdeki ayrı ayrı çabalarını düşünün, bizzat Fetullahçılar denen Necmettin Erbakan'ın kuruluşu dershaneler de var.

Aralarında İstanbul'daki FEM, Ankara'daki MALTEPE, Adana ve Mersin'deki İŞİK, Urfa'daki FEZA, Malatya'daki HÜĞEM, Gümüş ve İpeleli'deki SABAH gibi dershane gruplarının da bulunduğu bu dershaneler, ülke çapında bir de birlik kurmuşlar: Güven Dershaneler Birliği.

Kız ve erkek öğrencilerin ayrı ayrı sınıflarda ders gördüğü, dershanelere devam edenlerin genelini ilâmcı düşünceleriyle etkilenmeye çalışıldığı bu dershanelerin her biri için yollar da var. Bu yollarla kalan öğrenciler özel olarak seçilecek bir yandan bizzat tankı tarafından belirlenen okullarda girmek üzere hazırlanıyor, diğer yandan da Fetullahçılar için kadro olarak yetiştiriliyor.

Bu tür dershaneler gerici için edile birer ilâmcı görevi görebilir. Örneğin Konya'daki SABAH dershaneleri Karaman, Seydişehir ve Karapınar'daki şubeleri, yurtlar, kızlar ve erkekler için ayrı ayrı sınıfları ile Fetullahçılar örgütlenmelerinin en yaygın olduğu dershanelerin başında geliyor.

Üniversitelerde öğrenci kapasitesinin (ne kadar şişirilsin de) belli bir sınırı var. Bu sınırlardan önce kadar öğrencinin üniversiteye alınacağı ilân ediliyor. Bu yanıyla bir öğrenci için milyonlarca lira para dökülse de, bu üniversiteye girişte önemli bir faktör olmuyor. Sınavla giren yüz binlerce öğrenci içinde en fazla puanı alan 50-60 bin kişi daha iyi okullara girme şansını elde ediyor.

Dershaneler öğrencilerin açısından ise "para kazanmak için ek iş" olarak görülmüyor. Okulunda anlatılmadıkları dershanelere anlatıyor ve para kazanıyorlar. Amaç ticaret olursa dershanelerde başka dolaplar da döner. Örneğin öğrencilere daha az para vermek için deneyimli öğretmenleri elde tutmak yerine yeni öğretmenler tercih ediyor. Ve bulunuyor da. Çünkü mümkün olduktan sonra MEB tarafından atamayıp almayıp oldukça fazla öğrenci var.

Birleşme eğilimi ve dar gelirli aile için birer umut kâması olmaya zorlanan dershaneler, tam bir sömürü kurumuna dönmüş durumda. Eğitim sisteminde hiçbir katkısı olmadığı halde, mevcut durumda, üniversiteye girmek isteyenlerin için bir para tuzağı işlevi görüyor. Parasal olmayan en yoksul kesim için ise, üniversite yolunda ilk elenme virajı.

Görüşmelerden kısa... kısa...

İstanbul Yıldız Dershanesi Öğretmenleri: "Dershanelerdeki öğrencilere gerekiz bilgi yitirirken emek, yalnızca öğrencinin girmek istediği bölüme ilgili bilgileri veriyoruz. Böylece başarıları olmaları sağlanıyor. Bizim dershanelere gerci örgütlenme yok. Bu tür soruları diğer FEM dershanelerine sorun, adamların yetiştirildiği molları aşkama kadar dershanelerin içinde nöbet bekliyorlar."

Yeni dershanelerin öğrencileri de dershanelerin üniversitelere alınacak öğrenci sayısını düşülmeyeceklikleri bildikleri söyleyebilirler. "Bizimkisi bir umut işi" diyorlar. Ücretler konusunda da "Tabii adamlar ceplerini dolduracak, sistem bu..." yaklaşımları içinde.

Cevher Özбек (Konya'da Lise Öğrencisi, dershanelere devam ediyor): "Dershanelerinde lise de işi boyunca gördüğümüz derslerin aynı görüyor. Pek de bir faydası olmuyor. Devlet dershaneleri ihtiyas haline getirdi ve sürekli propaganda yapıyor, dershanelere olan talebi artırıyor. Örneğin kredi sisteme de tamamen dershanelere hizmet eden bir uygulama... Ayrıca dershanede de tipki okullar gibi bizi de asla derslerimizi ilgilenen, toplu-

dan ve toplumun sorunlarından kopuk bir kafa yapısına zorluyor. Aynı baskıcı disiplin kuralları burada da var. O yüzden burularda da mücadele etmek gerekiyor. Çabamız bu yönde."

Kemal... (Malatya Merkez Dershanesi'nin devam ediyor): "Okulda bağışından dolayı dershanelere bizi ücretsiz olarak kurslara yazdı. Amaçları daha fazla bilgi verebilmekten çok, üniversiteyi kazanma şansı daha fazla olanları reklam aracı olarak kullanmak. Hatta bu tür bazı arkadaşların maddi olarak ödüllendirildiklerini de duyduk. Adımızı kullanacaklar... Ama benim de dershanelere verecek param yok."

Serdar Gülsün (Malatya'da Lise Öğrencisi): "Malatya'daki dershanelerde göre göre yayınlar öğretmenlerin pek çoğu milli eğitime bağlı işlerde de ders veriyor. Dershanede verdiği derslerin alacağı ücret daha fazla olduğu için, okula ilgilenmedikleri öğrencileri dershanelere getirmeye çalışıyorlar. Aslında bakacak olursak, dershanelerin özel olarak bir faydası yok, ama devlet okullarının eksikliklerini kapatıyor diye sunuldukları için herkes devam ediyor."

Petrol savaşında yeni cephe:

YEMEN

Yemen'de yaklaşık bir ay önce başlayan kanlı çatışmalar devlet başkanı ve Kuzey Yemen'in eski lideri Ali Abdullah Salih'in, Güneylilerin protesto ettikleri parlamentodan atılması, Aden ve Sanaa'nın karşılıklı bombalanması ve yaşanan tüm bu gelişmelerin ardından Yemen Sosyalist Partisi lideri Ali Salim El-Bey'din birleşmenin üzerinden 4 yıl geçtiğinden sonra tekrar Güney Yemen'in bağımsızlığını ilan ettiği gibi gelişmelerle birlikte sürerken; Kuzey ve Güney Yemen arasında ortaya çıkan sorunlar henüz çözümlenmiş değil, kısa vadede de çözümlenecek gibi görünmüyor.

Emperyalist basın tekelinin eski Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti (Güney Yemen) yöneticilerini suçlayarak "Yemen'de ki Çavaş", "Kanlı Çatışma" gibi başlıklarla lanse ettiği Yemen sorunu, yalnızca son birkaç yılın değil, kökleri onlarca yıl öncesine kadar inen bir sorun olarak, son günlerde yaşanan çatışmalara bir kez daha gülmeye değer. Daha önce de özellikle 1960'lı yıllardan sonra gerek Kuzey gerekse Güney Yemen'de verilen mücadeleler ve iş savatları ile Yemen insanı yıllar boyunca kamuoyunun gündemindedir. "Yeni devam ettiriyor. Bu yıllar Kuzey Yemen'de, Çarmlardan sonra kurulan asipirelere dayalı krallık ve feodal egemenliğe karşı mücadele eden tüccar ve askerlerin; Güney Yemen'de ise İngiliz emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için mücadele eden emekçi kitlelerin sürece damgasını vurdukları yıllardır.

KUZEY-YÜNEY AYRILIĞI BÜĞÜNÜŖ DEĞİL, DÜNÜ SORUNUDUR...

BüĖün karışıklığı orduların çatıştığı, uçakların geyherli bombalandığı bu iş savatına kısaca Kuzey-Güney diye ayrıtılan taraflar arasında ki ayrılıkta farklı mücadele süreçlerinin geçmesi ve farklı ekonomik-sosyal biçimler oluşturmaları etkili belirleyici bir rol oynamıştır.

Yüzyılın başından itibaren Kuzey ve Güney Yemen'in yılları ayrı. Kuzey feodal yapının tamzamen egemen olduğu bir krallık yönetimiyse 1950'lerin sonuna kadar gelirken; aynı yıllarda Güney Yemen, önce feodaller arası sorunların olduğu daha sonra da İngiliz sömürgecilerinin yerleştiği bir ülkeydi. Ve günümüzde İngiliz sömürgeci için çok önemli bir geçiş noktası olan Aden limanı ve çevresinde canlı bir ticari hayat, gelişmiş bir işçi sınıfı vardı. Toprakları dağılık olan kuzeyde ise nüfusun %80'i oluşturan köylüler, bir yandan yoksulluk bir yandan da üzerindeki feodal baskı nedeniyle daha fazla, daha kabullenmiş bir yaşam sürdürüyorlardı.

Krallığın mutlak egemenliğine karşı Şahi tüccarların ve işli arişmalarla Mu-sad'a egilimli subayların yönlenidiği, kitleler dayanışmak çok tepeden inme, cuntacı bir yolla idare kavşası verildi Kuzey Yemen'de talep krallık yerine "cumhuriyet" gibi görüne de, tüccarlar ve feodaller arasındaki sorun sistem sorunu değil yalnızca güç sorunu idi. Ve asipirelerin, darbci subayların karşılıklı darbelerinin birbirini öldürdüğü yıllarda -1960/1967 arası- yaklaşık 300 bin Kuzey Yemen'i öldürdü. 1967'ye kadar Mısır'ı askerlerin yerleştiği ve cuntalarla yönetim değiştiklerinden olduğu Kuzey

Yemen'de aynı yıl yapılan Güney Yemen devrimin de etkisiyle ulusal bilinç gelişti. Aynı tarihlere ölkede Süddilerin ve feodal güçlerinin ekonomik ve siyasi denetimiyse Yemen Arap Cumhuriyeti kuruldu. Kapitalistleriyse yolunda adınlar atıldı ama yoksulluk önlenemedi, emperyalizmin denetiminde bir ekonomi şekillendi.

Bu arada Güney, İngiliz sömürgeciyi altından üpe bökünmüştü. Her bölge kendine özgü özellikler taşıyordu. Önemli bir insan olan Aden çevresinde gelişmiş bir ticaret burjuvazisi ve işçi sınıfı; Hadramut bölgesinde komünal bir yaşam süren ve köklü bir isyan geleneli olan yoksul köylüler; kalan yerlerde ise asipir yapısının hüküm sürdüğü feodallerin bölgesi vardı.

Kuzeydeki şekillenmenin aksine, güneyde bağımsızlık ve anti-emperyalist bilinci egemen sınıflar değil, diğer Arap ülkeleri ve Hindistan'a çalmış ya da gelen yoksul Hadramut köylüleri ve İngilizlerin yatırımları sayesinde gelişen Aden işçi sınıfı birlikte taşıyordu. Feodallıklar, çok kapitalist işkilerin yarattığı sınıfsal özellikler taşıması, güçlüklerinden daha geniş kitle toplanlarına olmasını sağladı gibi örgütlü İngiliz sömürgeciye karşı mücadelelerin öncüsü oldular.

Bağımsızlık ve anti-emperyalist bir gerilla mücadelesiyse İngiliz Sömürgecilik son vermek için Güney Yemen Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kurularını ve 1963'te genli savatı vermesi başlamasının ardından 4 yıl geçtikçe, UKC Aden limanından son İngiliz askerlerini kovuldu... UKC'yi oluşturan, ona güç verenler asipirli olarak işçiler, köylüler ve balıkçılar olmaları birlikte Aden tüccarlar ve anti-emperyalist özellikler gösteren şeyhler deydi. Ki kışpıyı oluşturan çeşitli sınıflar arasındakiler mücadele 1967'deki, bağımsızlıktan, ardından 1970'ye kurulan Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin sosyalizme yöneldiyi olduğu daha da çeşitli sorunlara yol açtı.

Her şey sağe 1980'lere kadar Güney Yemen devrimi -Südi perçililiğinin ve ABD emperyalizminin tüm çabalarına rağmen- izlenildi çığırtıye tekliri emperyalizmin güdümüne girmeyen anti-emperyalist bir çizgi izliyordu.

BİRLEŞKE YEMEN NASIL KURULDU?

BüĖün Güney Yemeni yöneticiler emperyalist basın tekelinin tarafından ısrarla yaşanan çatışmaların sorunu bu gibi göstermeye çalışılsalar da gerçek bu değildi. Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti ve onun kuruluşu için mücadele eden Ulusal Kurtuluş Cephesi, gerçek İngiliz sömürgeciye karşı silahlı mücadelesinin sürdürdüğü yıllarda olsun gerekse devrimin inga yıllarında olsun sürükli olarak Yemen'in işli parçasının birliğini sağlamak yönünde bir çaba içinde olmuştur. Bu birliğin ulusal bağımsızlığı ve demokratik olma özelliği üzerinde de ısrarla durulduğundan "Birleşik Demokratik Yemen" birliğinin nasil olması gerektiğinin formüle ettileri yarıllar.

Daha sonraki yıllarda Yemen Sosyalist Partisi adıyla olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin Genel Sekreteri Abdül Fattah İsmail kendisiye Haziran 1974'te yapılan bir raporında önceki Kuzey ve Güney Yemen'in farklı süreçler geçirecek

Yemen'in bağımsızlığını ilan eden Güney Yemen halkı, emperyalizmin oyununu boşa çıkarmak için savaşmaktadı.

geliştikleri, farklı toplumsal dinamiklere sahip olduklarını vurgularken Kuzey ve Güney'de var olan önkendiler de dikkat çekiyordu. Çünkü raporıtan yapıldığı yıllarda Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti Sovyetler Birliği'nin de yardımıyla sosyalizmin inşasını için çabalarını yitürürken, kuzeyde askeri cuntalar birbirini izliyor ve Süddilerin de yardımıyla Kuzey Yemen emperyalizmin doğrudan denetimiyse giryordu.

ABD emperyalizminin ve işbirlikçisi Südi gerillilerinin Yemen halkının birliğini sabotaj etmeye yönelik tüm çabalarına rağmen A. Fattah "Yemen halkının birlik ve gelişmesini engelleyen zincirleri kırması amaçlayan her türlü çaba ve eylemin -enler resmi düzeyde, ısrar ulusal hareket düzeyinde olsun- yanında yer alı. Ulusal mücadele çabalarına başarıya ulaşması için, halkın demokratik haklarını kullanıp, mücadele için seferber olmasını, işli örgütlerinin güçlendirilmesini, ulusal hareketlerin birleşmesini ve Birleşik Demokratik Yemen'in gerçekleştirilmesini amaçlayan doğru bir hareketin oluşturulmasına gittiği daha fazla ılla ıllaç yapılmaktadır." diyerek Kuzey Yemen halkına çağrıda bulunuyordu.

Kuzey Yemen'de bu bunu hedefleyen cephe hareketinin birliği ve dünya konjonktürü de buna eklence kaçır istenildiği içinken uzaklaştı. Her şeyiye SBKP taksipisi olan diğer sosyalist ülkelerde olduğu gibi YDHC'ye de 1980'li yıllarda Sovyetler Birliği'nde yaşanan gelişmelerin yansımaları gecikmedi. Yıllarca Kuzey Yemen'i birleşmeye ama bununla beraber sosyalist bir Yemen'in savununu YDHC emperyalizmin ve Arap Birliği'nin de zorlamasıyla "Her şeyiye birlik" dayatmasını kabul etti. Ve sonuğa 1988'de politik ve ekonomik gırgırlı anlaşması, 21 Mayıs 1990'da da birleşme oldu. Emperyalizminin tüm çabalarına, zoraki birleşmesine rağmen Kuzey ve Güney Yemen'in artık tek ülke, tek halk olduğu söylemek hayli güç. Yemen şu an için tek bir ülke, tek bir halk gibi görünse de, gerçek ekonomik yapıtınsıya, gerçek sosyal yapıtınsıya, işli farklılık, işli farklı toplum görünüşünü koruyama devam etti. Son çıkan çatışmalar da bunun en açık fidesi oldu.

EMPERYALİSTLERİN HEDEFİ: STATÜKO VE PETROL

Birleşmenin ardından ortaya çıkan ve henüz haliedilememiş ekonomik-siyasi sorunlardan başka, ABD emperyalizminin Körfez bölgesinde denetimini artırma çabalarıyla da doğrudan işliki yaşanan

son gelişmeler. ABD bir yandan Ortadoğu'da, özellikle Südi Arabistan ve Kuveyt gibi ülkelere kendi çıkarlarını uygun olan geleneksel askeri yapıyı korumaya çalışırken, diğer yandan da petrol bölgesinde kendisi için daha ılla ılla işlikiyi arama ve yaratma çabalarını sürdürüyor.

Aynı çaba içinde Yemen'in de işliğini ABD, işli Yemen'in birleşmesini ve geçen yıl Nisan ayında yapılan seçimleri de yakından izlemeyi ılla etmedi. Yemen'de birleşmenin ardından tüm feodal özelliklerini rağmen yapılan "demokratik" denemesine ABD'nin olumsuz baktığı ise bir işli değil. Çünkü ABD geleneksel yapıların korunuduğu petrol zenginliklerinde ya da çevrelerinde var olan statükoların değişmesini istemiyor. Yemen'de seçimler yapıldıkça işli ABD yetkilisinin ayrı ayrı yaptıkları değerlendirmeler emperyalizmin bakiş açısını ılla etmeye yiyor. CIA eski başkanlarından, eski Savunma Bakanı James Schlesinger (önce soruyu soruyor ardından da yantını veriyor): "Diğer toplumlar işli demokrasiyi, geçeri bir yönetim biçimi olarak geçerken istiyor muyuz? Bu soru en çok ılla dünyayı işli sorulabilir. Südi Arabistan'daki kurmaları geçerken değitirmek istiyor muyuz? Bunun kısa yantısı Hayır'dır." Schlesinger'in bu açıklamasını, teklamlarına gerek yok dercesine ABD Dışişleri Bakanı yarımcılarından David Mack tamamlıyor: "Bir seçimde demokrasiyi istemiyor olmasız"

Seçimleri daha, her ne kadar tam anlamıyla butlenegemlerse de, görünürde büyük bir sorunu olmayan Yemen, seçimlerin ardından karışmaya başladı. Aynı günlerde Güney Yemen bölgesinde içindeki Şahwa'da açılan kuyulardan günde 150 bin varil petrol üretili edileceğinin anlaşılması da karışıklıkların nedenini gırtıyordu. Bir anda, emperyalizmin desteğini de yanına alan Yemen Devleti Başkanı Ali Abdullah Salih, Güney Yemen'i hedefleyen bir saldırıya gırtı. Bir yandan Kuzey Yemen'in askeri saldırıları sürerken, diğer yandan basın tekelinin de ılla edimeye Güney Yemen kıştırmaya, yok etmeye çalışılıyor. Yemen'de bağımsızlığını ilan eden Güney Yemen'in bu oyunu boşa çıkarmak için, ulusal onurunu korumak için savaşmak başka bir seçeneği yıyor. İste emperyalistlerin her türlü kararlama çabasına rağmen Yemen'de yaşanan çatışmaların altında emperyalistlerin yeni petrol kaynaklarında ve Körfez bölgesinde daha fazla hakimiyet kurma çabalarından başka bir şey yatmıyor.

Bir film: Çözümler

Uğur (Tarık Akan), '68 kuşağının bir eksi sözcüdü. "Dünya değişti" için derinliği birakıp muhabesesi kendisiyle. Fakat asıl muhabesesi kendisiyle. Uğur dünyaya bir türlü ayak uyduramamakta, istese de bir battıya sap olamamaktadır. Aynı kupağan arkadaşları onun bu haline çok üzülmemektedirler. Cumhuriyet Gazetesi'nde çalışan bir arkadaşıyla, holding sahibi diğer arkadaşları onun bu sorununu gözlem için adeta yazmamaktadır. Fakat Uğur sürekli bunaldır. Ailesi de onun reddetmemektedir. Çünkü zamanında kardeşinin devrimi olmasını sağlamış, fakat kardeşi bu uğurda ölmüştür. Ailesi sorumlu olarak Uğur'u görmektedir. 12 Eylül faşizmi başlı kurumlarıyla toplumun tüm kesimlerinde ağırca hasaretlerini ve bunlarla birlikte gelişen devrimci-mücadeleye rağmen hayatta yaşamayın, Uğur, Bu nedenle iki yaşa siması sarılamaktadır. Birincisi, yazdığı romana (roman adına bir tarikat aynı film boyunca gösterilir), ikincisi ise arkadaşının eşi Nihal'e yaşadığı 'Yusak ak'a.

Nihal (Nurseli İdiz), kocası cezaevinde tutulmuş olan bir devrimci eştir. Ozel bir şirket çalışmaktadır. Çukurova ailesinin ölümlüğüdür bir dernekçe çalışmaları yapmaktadır. Cezaevlerinde başkaları karışmaz; toplamları, eylemlere katılmaktadır. Bir keresinde diğer ailelerle birlikte bir eylem sonrası gözaltına alınır ve Gayrettepe'ye götürülür. İçkence görenek kırık oradan. Ama bu mücadele yetmemektedir Nihal'e. Çukurova kocasının olan sevgisini yitirmeye başlamıştır. Çünkü onun demokrasi mücadelesinin içinde tutan tutuklusunu varlığıdır. Ne yazık ki Nihal de bunalmaktadır. Çaresizdir. Uğurla olan ilişkisinde kendinden emin değildir. Kocasının, çok iyi anlaşıldığı, sevdiği, sevildiği ama, babası da bir engelidir. Evden ayrılıp Uğurla yaşamayı dener. Fakat toplumsal değer yamaları ve ahlak polisi engel olmuştur ona. Kadimden otel basılır ve gazetele menşet olur. Ana-babasının yüzüne bakamaz olmuştur Nihal. Başına kararılmış bir bilmirlik bir bir bayram günü açık görüldü gider. Fakat o ne? Kocası cezaevi idaresinin gözlemi altında Nihal'i konuşmak istemiyor. Yatmak istiyor Nihal'e. Çünkü çok özlemişti, çok iyi biliyordu. Nihal "garezat" yazı kocasıyla... Çünkü "devrimci" kocası da bunaldır.

Sonra tutuklu ailelerinin avukatı da bunaldır. Bir görüşme sonrası diğer aileler çıkıtılan sonra Nihal'e aşkım yemeği tekiler eder. Çünkü çok güzel bulmuştur Nihal'i.

12 Eylül faşist politikalarının yarattığı toplumsal enerjilerin her kesim etkilermiş, toplumsal bir çözümü yaşamamaktadır. Kimlik ve kişilik bunalmıyla yaşam bir köşeye dünmüştür. Cezaevlerinde "devrimci"lerden tutun da, dışarıdaki "yoklar"la, avukatlarla ve 68 kuşağında herkes bunalmıştır. Çaresizdir, ne yapacaklarını bilmemektedir. İşte film sanki 12 Eylül ve bugüne kadar uzanan dönem böyle ifade edilebilmiş gibi bu çaresizliği yansıtır. Ve film de zaten nasıl buladıysa öyle bitiyor, karamsar, umutsuz.

Çünkü yönetmen Yusuf Kurçenli umutsuzdur, bunalmıştır, inançsızdır. Çünkü öykü ve senaryo yazan Cezmi Ersoy bunalmış, kararsız, umutsuzdur. Ve böylece inançsız insanlardan böylece

çarpıtılmış, bunalmış bir film çıkıyor.

Peki bu kışkırtıcı çok mu? Bu günün de yokları mı? Var elbette. Tercihini devrimden yana yapmak yerine barlarda "solculuk" yapan yazarlar, sırf cinsel istegini gidirmek için ayırdığı karısına birlikte olmayı teklif edecek kadar kuçülen Uğur gibiler, bir kadınıla birlikte olabilmek için (karısı ya da bir başka fark etmez) açık görüşlü ipe çeken ve cezaevi idaresinden izin "kopyarabilen" "devrimci müsveddeler" ve ağıyla kocası anaradına gidip gelen Nihal gibiler... Yağandırı elbette. Ama hiçbir zaman ne o dönemlerin ne de bugünün birleyicisi olmadı. Tek tek örneklerin ötesine geçemedi. İşte bu nedenle film gerçek dışı ve çarpıtılmıştır.

Ama yönetmen Yusuf Kurçenli iddia ediyor ve bir söyleşisinde gençlere filmi tavsiye ediyor. Çünkü film bir dönemi yansıtmıyor. Gerçek kaçakların o dönemi bilmeleri ve tasarımlar gerektiriyor. Sübjektif düğüncelemler çarpıtılan bir dönem tavsiye edilemez. Benzer örnekleri gördüğümüz kışkırtıcı kışkırtıcı gibi (Zülfü Luvanel'in "Sis", Sinan Çetin'in "Prensese", Şenit Gören'in "Sen Türkülerini Koy", Atıl Yılmaz'ın "Bütün Kapılar Kaldı", vd. filmler, Melih Cevdet Anday'ın "İçerde"leri oyunu vs.) "Çözümler" de 12 Eylül faşizminin toplum-

sal yapıya yansımaları aktarmak yerine, kişisel bunalmıları ve seçeneçsizliği ön plana çıkararak dönemi çarpıtıyor ve bu haliyle insanların büsbütün umutlarını söndürmeye hizmet ediyor.

Hiçbir zaman toplumsal süreçte böylece bireyselleştirilmiş hakim olmadı, olmadı. Cezaevlerinde hakim olan süreç koğu kapatılan "devrimciler"le değil, Metris, Sağmalcılar, Diyarbakır ve diğer cezaevlerinde insan onuruna ve insanlığın kurultuğu mücadelesine hizmet eden ölüm pahası denirlerle ifade edilebilir. Faşist utancıların rehabilitasyon politikalarına, kimsizleştirme, kışkırtıcılaştırma çabalarına karşın bedenlerini açığa çıkararak, bedenlerini ateşe veren ve ölümlerine denirleriyle bu kuşulları zaten faşist devrimcilerle sürece hakim olan.

Dönemi belirleyen unsurlar: faşizmin baskılarından ürkek kapalı holdingleme, reklam eylemleri ve barlara atıl kafalarını koma gömer gibi içki kadehlerine gö-

men, geçmişinden övünç duyup bugünün örgütlü mücadelesine burun kıvrın, küçümeyenler değil, evlatlarını, eğerlerini cezaevlerinde onurlu denirlerini dıran taşıyan, onların sesi olan ve diğile, imtazıyla verdikleri mücadeleyle dışarıdaki örgütlülüğü çekirdeği olan analar, babalar, eğerler.

Her türlü hukuk dışılığı ve faşist yasa-ların hüküm sürdüğü 12 Eylül mahkemelerinde devrimcileri savunmak için heyecanlı kürsüler dolduran avukatlar, muavimlerine cinsel tacizde bulunan ah-bakaz, soytarın bir avukatın kimsizleştirilme temali edilemez. Bu gerçeklerin tamamen çarpıtılmasıdır.

Tutsak aileleri ellerinde pankart ve dövizlerle "Evlat Acısına Son", "Yeni Ölümür İstemiyoruz" diyerek meydanla nı doldururken, bakanlık kapılarını açındırırken bu süreç bir tutsak eğerin çaresizlik içinde aşgının kollarına atılması-a açıklanamaz.

Yusuf Kurçenli aynı söyleşide; filmde 68 kuşağı insanlarını anlatıldığı söylüyor. Hayırlı 68 kuşağı bugün yaşlanıyor, dağlarda, haraketler bağrında aynı inanç, cesaret ve kararlılıkla mücadele edenler temali ediyor. Burjuva gazetele-rinin köşelerinde, holding masalarında ve vakıflarda masaa bağlanıyor, oturukları yerde lale üretiler de 68 kuşağı değil, onun mücadelesi ruhunun dışlağıdır pürsümü kişilikleri temali ediyorlar. Ve onlar da dönemi yansıtmıyorlar.

Sonuçta filmde periyat yalnızca birkaç kare kalıyor: Elden geldiğince uzatılan erotik sahneler. Ama ne payvon kadınıyla yatan kadınlar, ne Nurseli İdiz'e Tarık Akan'ın yataak sahneleri inen yaşamının doğallığı, içerisinde yaşanılanlar değil, tamamıyla yaşaya kaygıları güdülerce çekilmiş sahnelerdir. Bir başka deyişle yönetmen filmi yap-sın diye erdiziye de yönelmiştir.

Bu film bir saygısızlıktır, kara çalma-dır, ahlaaksızlıktır. Ölüm orucu sehdire-ne, Diyarbakır'daki 4'ere, TAYAD'ı ailelere saygısızlıktır. Mahir'lere, Denizle-re, Kaypakçılara, dağlarda ve şehirlere savanalarla saygısızlıktır. Sanata ve sanatçılara saygısızlıktır. Halklara saygısızlıktır. O

Toros Şahini

Sarı sıcak, çabaları alkanlığıyla her bahar sabahı olduğu gibi yakıyor yine Çukurova'nın bağrını. Yakıyor Çukurova'nın yoksul insanlarını anımı. Sadece sarı sıcak mı Çukurova'nın insanlarını yakıyor; sömürü, fakaralık ve hastalık.

Sen hepimizden daha iyi bilirsin Çukurova insanının halini. Aç yitireli, yakık tenli insanları. Nasıl da aslan kesililer günü geldiğinde. Dadaloğa, "İnce Memet" gibi onlar da umutsun Toroslar'da görmüştü, tpu seni gibiler.

Ve şimdi seni görmeye geliyoruz, içimizde sarı sıcak, içimizde heyecan, coşkun sen. Defalarca geliştirdiğin yolu ararak geliyoruz sana. Bak İşte Yalın Kale'den geçiyoruz.

Küyle giden dolmuşu bindiğimizde tüm küyüleri biliyor sana geldiminki. Ne bu söyleşiyorsün de ne olanlar soruyor. Bizdeki sevinç onlardaki saygı her şeyi anlatıyor. Evine geldiğimizde annen hepimizle sana salkılıyla karşılıyor. Hepimizden ince ayrıntısına kadar inceliyor. Bizler de seni gördüğünü söylüyor. Bizden önce Ömüyanı'deki arkadaşlarımız gelmiş ziyaret. Onları anlatıyor bize.

Kitapların, resimlerin bakıyoruz. İşte yine evin en içki köşesinde gülüm-senmiş birize.

Bir an önce yannına gelip bakkılığımıza ve kazanacağımıza olan inancımızı birlikte bir kez daha haykırarak içki acele ediyoruz. Köyden bir arkadaşın, öğrendiğimiz köye köydeki en yakın dostun başını kırıyor ızdırıyor. Biziz görünce pırtı oturuyor. Seni anlatıyor, anlatmaktan hikmiyor. Cezaevindeki yaşadıklarından habesdiyor. O bırakıyor annen başlıyor seni anlatmaya. Söylenen her şey sanki senin ağızdan çıkıyor ve bir dahı silinmek üzere gözünün bir köşesine yamıyor. Gözümüzde canlanıyor. Seni yığıt bir başıyarak oğru yettiren an-nenini ellerini öperek, bir evlat salkılıyla sarı sıcak ayrılıyor. Ve anınen bir kez daha hatırlatıyoruz. Bin günün, bin kuzun var anı.

Mezarlıkta coşku, sarı sıcaklığı, bilincin sesi, sen ve bir varız. Ve seni anlatıyoruz, seninle birlikte haykırıyoruz. Ve diyoruz ki bize ölüm yok. Her slogan ağaçlara, mezarın taşlarına Toroslar'a bir çivi gibi kalyokur.

Adana Tahir bürosu çalışanları, geçitmiş günlerde şehitlerimizden Tarık Koçulu'nun mezarını ve ailesini ziyaret ediyorlar.

Annen nasıl da sarımsı kanfillere oğlum diye. Annenin sarıp sarımsı kanfillere kanfilleri teslim ediyoruz sana. Bizden Ölmüş Toros şahini, seni unutmadık, unutturmayacağız. O

LİMAN-IŞ VE LİMANLARDA ÖZELLEŞTİRMeye KARŞI MÜCADELE

Limanların her yıl artan kâr oranı sermayenin istahını kabartıyor. İktidar limanları teknolojinin geri olduğu, bu yüzden Avrupa ile rekabet edemediği gerekçesine sarılarak sermayeye peşkeş çekmeye hazırlanıyor

Türk-İşte hakim olan sağ sendikal anlayışa karşı Liman-ış tabanla bütünleşmiş, radikal mücadeleleri sürdürmeye kararlı bir tablo çiziyor. Liman-ış'ın bugüne kadar ki pratiği ve yaptığı toplu sözleşmeler bunun kanıtı.

Liman işçileri karşı birer ticarethane gibi görülen limanların özelleştirilmesi ve uluslararası tekeliler ile kaçakçılara peşkeş çekilmesi karşısında tavrı almaya devam ediyor.

Yazısı Sayfa 16'da

Petrol Savaşında Yeni Cep YEMEN

Emperyalizmin ve Suudi gerici illerinin dayatmalarıyla 1990'da Kuzey Yemen'le birleşmeyi kabul eden Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti bugün Shabwa'daki petrol bölgelerinin denetimini ele geçirmek isteyen emperyalizmin desteğindeki Kuzey Yemen tarafından yutulmaya çalışılıyor.

Kuzey ve Güney'in birlikte geçirdiği 4 yıl ne Yemen'in tek bir ülke, ne de Yemenlilerin tek bir halk olmasını sağlayamadı.

Kuzey Yemen'in saldırıları ardından tekrar bağımsızlığını ilan eden Güney Yemenlilerin yapması gereken ulusal onurları ve ülkelerinin bağımsızlığı için savaşıyor.

Yazısı Sayfa 23'te

Kürdistan'da feodalizmden kapitalizme

Kürt egemenlerinin oligarşisiyle bütünleşmesi

Kürt toprak ağaları ve aşiret beyleri Kürdistan'da meta dolaşımının artmasına paralel olarak kapitalist evrimine uğramışlar; merkezi otontyle bütünleşerek egemen sınıflar bloğu içerisinde yer almışlardır. Bu nedenle emekçi halkların sömürülmeleri yanında Kürt halkına yönelik ulusal baskı politikalarının da doğrudan sorumlusudurlar.

Politikaları iflas eden oligarşi azgınca halka saldırıyor

Son iki ayda Kürdistan'da onlarca köy yakarak insansızlaştırılan, onlarca köylü genila hanesine yazarak katieden, binlercesine işkence yapan oligarşi sivil halka yönelik bu saldırılarıyla hem denizi kurutmaya, hem de hileli psikolojik başanlır elde etmeye çalışıyor. Asıl olarak ise siyasi çöküntüsünü ve çaresizliğini itiraf ediyor...

REBER-Yakında çok şey değişecek" anlamına gelen bu sözler "uzlaşma"nın yakın olduğu düşüncesinin ürünüdür...

Güney Kürdistan'a göç

Koruculuğu kabul etmeyen Kürt köylerince devlet baskısı yoğunlaşırken, göç edenlerin sayısında da patlama oldu. Son üç ayda Güney Kürdistan'a göç edenlerin sayısı 30 bine yaklaştı. Halk açık ve hastalıklarla karşı karşıya.

Yazısı Sayfa 10'da

Zorla askerlik:

"Önce boyun eğeceksin"

Oligarşi 250 bin asker kaçığını yasalarla, cezalarla zorla toplamaya çalışıyor. Oligarşinin tüm cabalarına rağmen 250 bin asker kaçığının 200 bin kadarı askerlik şubelerine hiç uğramadılar.

Üstlerin astlara, rütbelerinin erlere karşı kurduğu otontedir kışlalarda yaşam. Ve bu yaşam tek şeyin, itaatın, yani kölece bir boyun eğişin üzerinde yükselir. Harcında zulüm vardır.

Kürdistan'da askerlik yapan ve faşist-soven politikalarla yönlendirilenler kısa sürede Kürt halkını topekün yok etmeye hazır eli kanlı katiller haline getiriliyorlar. Çünkü her an yaşadıkları savaş psikolojisi ve korku buna uygun ortam hazırlıyor.

Yazısı Sayfa 11'de